

Demokracie, bůh který selhal ***(výběr)***

Hans Hermann Hoppe

Překlad: Hynek Rk

Institut Ludwiga von Misesa Morava a Čechy

(Bawerk.eu)

Třebíč 2021

Autor děkuje Tomáši Macháčkovi za připomínky k překladu.

Seznam kapitol

I. O monarchii, demokracii a myšlence přirozeného řádu

II. O monarchii, demokracii, veřejném názoru a delegitimizaci

III. O demokracii, redistribuci a destrukci soukromého vlastnictví

IV. O centralizaci a secesi

V. V. O socialismu a desocializaci

VI. O svobodné imigraci a nucené integraci

VII. O svobodném obchodu a omezené imigraci

VIII. O spolupráci, kmenu, městě a státu

Poznámky

I. O monarchii, demokracii a myšlence přirozeného řádu

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 2. Kapitola knihy "Demokracie, bůh který selhal", 9. vydání, 2007]

Teorie: srovnávací ekonomika soukromého a veřejného vládního vlastnictví

Vláda je územním monopolistou na donucení - agenturou, která se může účastnit na trvalém, institucionalizovaném porušování vlastnických práva a ve vykořisťování - ve formě vyvlastnění, zdanění a regulací - majitelů soukromého majetku. Nepředpokládáme-li nic jiného než vlastní zájem na straně vládních představitelů, pak je nutné očekávat, že všechny vlády využijí tohoto monopolu a budou vykazovat tendenci k nárůstu vykořisťování. (1) Nicméně, nemůžeme očekávat, že každá forma vlády bude stejně úspěšná v této snaze anebo bude monopol provozovat tím stejným způsobem. Spíše, ve světle elementární ekonomické teorie můžeme očekávat, že chování vlády a důsledky vládní politiky na občanskou společnost budou systematicky odlišné podle toho, zda je vládní aparát vlastněn soukromě anebo veřejně. (2)

Určujícím charakterem soukromého vládního vlastnictví je to, že vyvlastněné zdroje a monopolní privilegia na budoucí vyvlastnění jsou vlastněny individuálně. Příslušné zdroje jsou přidány k vládcovu vlastnímu soukromému majetku a je s nimi nakládáno tak, jako by byly jeho součástí. A monopolní privilegium na budoucí vyvlastňování je přidáno jako (majetkový) titul k tomuto majetku a vede k okamžitému zvýšení hodnoty jeho současné hodnoty („kapitalizací“ monopolního zisku). Co je nejdůležitější, soukromý vlastník vládního majetku, vládce je oprávněn odkázat své vlastnictví svému osobnímu dědici; může prodat, pronajmout nebo i se zbavit části anebo celého svého privilegovaného majetku a přivlastnit si příjmy z prodeje anebo nájmu; a může osobně na svém majetku zaměstnat nebo propustit každého administračního úředníka a zaměstnance.

Na rozdíl od toho, veřejně vlastněná vláda řídící vládní aparát spočívá v rukách správce nebo dozírajícího. Dozírající může použít aparát pro svou soukromou výhodu, ale nevlastní ho. Nemůže prodat vládní zdroje a soukromě si přivlastnit příjmy, ani nemůže odkázat vládní zdroje svému soukromému dědicovi. Vlastní současné užívání vládních zdrojů, ale ne jejich kapitálovou hodnotu. Navíc, zatímco vstup do pozice soukromého vlastníka vlády je striktně omezen vlastníkovým osobním úsudkem, vstup do pozice

správce-vlastníka je otevřen. Každý se v zásadě může stát vládním správcem. Z těchto předpokladů mohou být odvozeny dvě centrální, spolu související prognózy: (1) U soukromého vlastníka vlády bude tendenci míti systematicky delší plánovací horizont, tj. jeho stupeň časové preference bude nižší, a díky tomu bude stupeň ekonomického vykořisťování mít tendenci být menší, než u je tomu tak u správce vlády; a (2) nevládní veřejnost podrobená vyššímu stupni vykořisťování bude také, ve srovnání s režimem soukromého vlastnictví vlády, za systému veřejně vlastněné vlády více orientovaná na přítomnost.

(1) Soukromý vlastník vlády se bude předvídatelně pokoušet maximalizovat celkové bohatství; tj. současnou hodnotu svého majetku a svůj současný příjem. Nebude chtít zvýšit svůj současný příjem na náklady většího než proporcionálního poklesu současné hodnoty svých aktiv, a protože jednání, pomocí kterých se získává současný příjem, mají nevyhnutelně dopad na současnou hodnotu aktiv (které odráží hodnotu budoucích – očekávaných – příjmů z těchto aktiv diskontovaných velikostí časové preference), soukromé vlastnictví samo o sobě vede k ekonomické kalkulaci, a tak podporuje prozíravost. V případě soukromě vlastněné vlády to znamená zřetelnou umírněnost s ohledem na vládcovu motivaci vytěžit své monopolní privilegium na vyvlastňování, protože vyvlastňování je ze svého charakteru parazitické a předchází mu jednání ve formě výroby na straně nevládní veřejnosti. Kde nebylo nic prvně vyrobeno, nemůže být vyvlastněno; a kde bylo vše vyvlastněno, všechna budoucí výroba se s rachotem zastaví. Podle toho se vlastník soukromé vlády bude chtít vyhnout těžkému vykořisťování svých poddaných, pro příklad, že by to omezilo potencionál jeho budoucích příjmů tak, že by současná hodnota jeho vlastnictví opravdu poklesla. Místo toho ve snaze zachovat anebo možná i zvýšit hodnotu svého osobního vlastnictví, se bude systematicky vyhýbat sám těmto vykořisťovacím politikám. Kvůli nižšímu stupni vykořisťování, bude poddaná populace produktivnější, tím vyšší bude hodnota vládcova parazitického monopolu na vykořisťování. On bude samozřejmě využívat své monopolistické privilegium. Nebude vykořisťovat. Ale jakožto soukromý vlastník vlády, není v jeho zájmu žít se paraziticky na rostoucí, zvětšující se produktivitě nevládní ekonomiky, když tak bez úsilí zároveň zvyšuje své vlastní bohatství a prosperitu – a stupeň vykořisťování tak bude mít tendenci být nízký.

Navíc, soukromé vlastnictví vlády předpokládá uměřenost a prozíravost ještě z jednoho důvodu. Všechno soukromé vlastnictví je z definice exkluzivním vlastnictvím. Ten, kdo vlastní vlastnictví je oprávněn vyloučit kohokoliv jiného z jeho používání a užívání; a má svobodu si vybrat s kým, jestliže vůbec někým, bude sdílet užívání svého majetku. Typicky, do toho zahrne svoji rodinu a vyloučí ostatní, mimo pozvané hosty nebo

placené zaměstnance nebo dodavatele. Jen vládnoucí rodina – a v menším rozsahu její přátelé, zaměstnanci a obchodní partneři – mají podíl na užívání si vyvlastněných zdrojů a mohou tak vést parazitický život. Kvůli těmto omezením stran vstupu do vlády a exkluzivnímu statusu jednotlivého vládce a jeho rodiny, soukromé vlastnictví vlády motivuje rozvoj jasného „třídního vědomí“ na straně nevládní veřejnosti a podněcuje opozici a odpor proti rozšiřování vládní vykořisťující moci. Existuje zde jasná dělicí linie mezi (několika) vládci na jedné straně a (mnoha) ovládanými na druhé straně a je zde malé risiko nebo naděje, že někdo z jiné třídy spadne anebo povýší z jedné do druhé třídy. Konfrontování s téměř nepřekonatelnou bariérou na cestě vzhůru, solidarita mezi ovládanými – jejich vzájemná identifikace jako nynějších nebo budoucích potencionálních obětí porušení majetkových práv ze strany vlády – je posílena a risiko toho, že vládnoucí vrstva ztratí svoji legitimitu, jakožto výsledek zvýšeného vykořisťování je zvýšené. (3)

V jasném kontrastu, správce (držitel) veřejně vlastněné vlády se nebude snažit maximalizovat vládní bohatství (kapitálovou hodnotu a budoucí příjmy), ale současné příjmy (bez ohledu a na náklady dopadající na kapitálové hodnoty). Opravdu, i pokud si přeje držitel jednat jinak, nemůže, protože zdroje vlastněné veřejnou vládou jsou neprodejné a bez tržních cen je ekonomická kalkulace nemožná. Na základě toho se musí považovat za nevyhnutelné to, že veřejné vlastnictví vlády vyústí v trvalou spotřebu kapitálu. Místo udržení nebo rozšíření hodnoty vládních aktiv, k čemuž by měli tendenci soukromí držitelé, dočasný držitel vládní moci se bude snažit rychle spotřebovat tak mnoho vládních zdrojů, jak je jen možné, protože to, co nespotebuje nyní, nikdy už nemusí spotřebovat. Obzvláště správce - na rozdíl od vlastníka soukromé vlády – nemá žádný zájem na nezruinování své země. Proč by neměl chtít zvýšit svoje vykořisťování, jestliže výhoda politiky uměřenosti – ústící ve vyšší kapitálovou hodnotu vládních aktiv – nemůže být soukromě sklizena, zatímco výhoda opačné politiky zvýšeného vykořisťování – vyšší současný příjem – může být sklizena? Pro správce narozdíl od soukromého vlastníka má uměřenost jen nevýhody. (4)

Navíc při veřejně vlastněné vládě se každý může v principu stát členem vládnoucí třídy nebo i nadřazenou mocí. Rozdíl mezi vládci a ovládanými, stejně jako třídní vědomí ovládaných se stane zastřeným. Vyroste i iluze, že rozdíl mezi nimi již více neexistuje: že s veřejnou vládou nikdo není ovládán, ale místo toho každý sám vládne. Tím je veřejný odpor proti vládní moci systematicky oslaben. Zatímco vykořisťování a vyvlastňování se mohlo dříve jevit veřejnosti jednoduše, jako utlačování a zlo, jeví se nyní být lidem, jako mnohem menší, když každý může volně dosáhnout hodnoty těch, kdož jsou na tom konci, kde se bere. Následkem toho nejen, že vykořisťování naroste,

jedno zda otevřeně ve formě vyšších daní nebo diskrétně jakožto zvýšení vládní „tvorby“ peněz (inflace) anebo legislativní regulací. Podobně počet vládních zaměstnanců („služebníci veřejnosti“) se v absolutní míře zvýší stejně, jako se zvýší relativně vůči soukromému zaměstnávání, obzvláště to přitáhne a bude pobízet jednotlivce s vyšším stupněm časové preference a bude to omezovat prozíravost.

(2) V kontrastu k právu na sebeobranu v případě kriminálního útoku, oběť vládního porušení práv na soukromé vlastnictví sama sebe nemůže legitimní hájit proti takovému násilí. (5) Břímě vládních daní na majetek nebo příjem porušuje práva vlastníka majetku a toho, kdo vydělává příjem stejně tak, jak to činí zloděj. V obou případech je nabídka statků od vlastníka-výrobce zmenšená oproti jeho vůli a bez jeho souhlasu. Vládní peníze nebo "likvidita" nevytváří méně podvodné vyvlastnění soukromého vlastnictví vlastníků, než činnost kriminálního padělatelského gangu. Stejně jakákoliv vládní regulace, co vlastník může nebo nemůže dělat se svým majetkem - jdoucí za pravidlo, že nikdo nemůže fyzicky poškozovat majetek jiných, a že všechny směny a obchod budou dobrovolné a zaručené smlouvou - předpokládá "vzetí" něčího majetku, srovnatelné s vydíráním, loupením nebo destrukcí. Ale zdanění, vládní opatření "likvidity" a vládní regulace, jsou na rozdíl od jejich kriminálního ekvivalentu, považovány za legitimní a oběť vládních zásahů, není na rozdíl od oběti zločinu oprávněna se fyzicky bránit a ochraňovat své vlastnictví.

Když mají svoji legitimnost, potom ovlivňují vládní porušování majetkových práv časové preference jednotlivců systematicky jiným a mnohem hlubším způsobem, než tak činí zločin. Jako zločin, všechny vládní zásahy do práva na soukromé vlastnictví, omezují nabídku současných statků, a tak zvyšují účinně míru časové preference. Nicméně vládní útoky - narozdíl od zločinu - současně zvyšují stupeň časových preferencí současných a potencionálních obětí, protože také vedou k omezení nabídky budoucích statků (omezují míru návratnosti investic). Zločin, protože je nelegitimní, se děje nahodile - lupič se vypaří ze scény se svou kořistí a ponechá oběť samu sobě. Tak může být se zločinem zacházeno tím způsobem, že roste poptávka člověka pro obraných statcích a službách (relativně ke statkům, které neslouží k obraně), tak se obnovuje nebo i zvyšuje člověková budoucí míra návratnosti investic a činí se méně pravděpodobným to, že stejný anebo jiný lupič by uspěl po druhé. V kontrastu k tomu, protože jsou legitimní, vládní porušování soukromého vlastnictví jsou trvalá. Pachatel nezmizí do úkrytu, ale zůstane přítomen a oběť sebe nevyzbrojí, ale musí (alespoň se to obecně očekává) zůstat bezbranná. Současné a potencionální oběti vládních útoků na majetková práva - jak je demonstrováno trvalou bezbranností vůči jejich pachatelům – odpovídají tím, že s veškerou budoucí produkcí spojují vyšší risiko u a

systematicky přizpůsobují směrem dolů svoje očekávání týkající se míry návratnosti všech budoucích investic. Současným snižováním nabídky současných statků a očekávaných budoucích statků, vládní narušení majetkových práv nejen, že zvýší časové preference (s danými plány), ale také časové preference plánů. Protože vlastníci-výrobci jsou (a vidí tak sami sebe) bezbranní proti budoucím pronásledováním ze strany vládních aktérů, jejich očekávaná míra návratnosti výrobního, na budoucnost orientovaného jednání, je celkově omezena, všechny současné a potencionální oběti se stávají více orientované na přítomnost. (6)

Navíc, protože stupeň vykořisťování je porovnatelně vyšší za veřejně vlastněné vlády, tato tendence směrem k orientaci na přítomnost bude významně výraznější, když je vláda veřejně vlastněná, než když je vlastněná soukromě. (7)

Aplikace: Přejchod od monarchie k demokracii (1789-1918)

Dědičné monarchie představovaly historický příklad soukromě vlastněné vlády a demokratické republiky příklad veřejně vlastněné vlády. Po většinu své historie lidé, pokud byli vůbec předmětem nějaké vládní kontroly, žili pod monarchistickou vládou. Byly zde výjimky: aténská demokracie, Řím během republikánské éry do roku 31 před Kristem, republiky Benátky, Florencie a Janov během renesance, švýcarské kantony od roku 1291, Spojené nizozemské provincie od roku 1648 do roku 1673 a Anglie za Cromwella od roku 1649 do roku 1660. No, šlo o výjimečné jevy ve světě ovládaném monarchiemi. S výjimkou Švýcarska šlo o krátkodobé jevy. Omezeny monarchistickým okolím všechny staré republiky uspokojovaly podmínku otevřeného přístupu k veřejnému vlastnictví jen nedokonale, zatímco republikánská forma vlády znamená z definice to, že vláda není soukromě vlastněná, ale je veřejně vlastněná a u republiky tak může být očekávána vrozená tendence k přijetí universálního volebního práva, ve všech raných republikách byl vstup do vlády omezen na relativně malou skupinu „šlechticů.“

S koncem 1. světové války lidstvo opravdu opustilo věk monarchií. (8) Během jednoho a půl století od Francouzské revoluce, Evropa a při svém probuzení celý svět, prošly zásadní změnou. Všude byla monarchistická vláda a suverénní králové nahrazeni demokraticko-republikánskou vládou a „lidem“ jakožto suverénem.

První útok republikanismu a myšlenky lidové suverenity na dominující monarchistický princip byl odražen pomocí vojenské porážky Napoleona I. a návratem burbonské vlády ve Francii; a jakožto výsledek revolučního teroru a napoleonských válek byl

republikanismus široce diskreditován po většinu 19. věku. Nicméně demokraticko-republikánský duch Francouzské revoluce zůstal trvalým jevem. Od restaurování monarchistického řádu v roce 1815 do vypuknutí 1. světové války byly po Evropě politická participace lidu a zastupování systematicky rozšiřovány. Volební právo bylo úspěšně rozšiřována a moc lidově voleného parlamentu všude narostla. (9)

Od roku 1815 do roku 1830 bylo volební právo ve Francii ještě silně omezeno restaurací Burbonů. Z populace nějakých 30 milionů, zahrnoval elektorát jen nejbohatší francouzské vlastníky – okolo 100 tisíc lidí (méně než půl procenta populace nad 20 let věku). Jakožto výsledek červencové revoluce roku 1830, abdikace krále Karla X. a korunovace vévody Orleánského Ludvíka Filipa, počet voličů narostl na 200 tisíc. Následkem revolučního povstání roku 1848 se Francie opět stala republikou a bylo zavedeno universální a neomezené volební právo pro muže nad 21 let věku. Císař Napoleon III. Byl zvolen téměř 5,5 miliony hlasy z volebního elektorátu více než 8 milionů voličů.

Ve Spojeném království po roce 1815 se skládal elektorát z nějakých 500 tisíc zámožných majitelů (okolo 4 % populace nad 20 let). Reform Bill z roku 1832 snížil požadavky na vlastnictví majetku a rozšířil volební právo na okolo 800 tisíc lidí. Další rozšíření z okolo 1 milionu voličů na 2 miliony voličů přišlo s druhým Reform Bill z roku 1867. V roce 1884 byly majetková omezení uvolněny ještě dále a elektorát narostl na okolo 6 milionů (téměř třetina populace nad 20 let věku a více než tři čtvrtiny dospělých mužů).

V Prusku, jakožto nejdůležitějším z 39 nezávislých německých států uznaných po Vídeňském kongresu, vznikla demokracie s revolucí roku 1848 a ústavou roku 1850. Dolní komora parlamentu tak byla zvolena pomocí univerzálního volebního práva pro muže. Nicméně až do roku 1918 zůstal elektorát rozdělený do tří stavů s rozdílnou volební silou. Pro příklad nejbohatší lidé – ti kteří přispěli třetinou na všech daních – zvolili třetinu členů dolní komory parlamentu. V roce 1867 byl založen Severoněmecký spolek, který zahrnul Prusko a 21 německých států. Jeho ústava poskytovala univerzální volební právo pro všechny muže nad 21 let věku. V roce 1871 po vítězství nad Napoleonem III. Byla ústava Severoněmeckého spolku přijata Německou říší. Z celkové populace okolo 35 milionů lidí, téměř 8 milionů lidí (nebo okolo třetiny populace nad 20 let) zvolilo první německý Reichstag.

Po italském politickém sjednocení za vedení Království Sardinie a Piemontu v roce 1861, byl volební hlas dán jen zhruba 500 tisícům lidí z populace okolo 25 milionů lidí

(okolo 3,5 % populace nad 20 let věku.) V roce 1882 byli uvolněny majetková omezení a věk pro volení byl snížen z 25 na 21 let věku. Výsledkem byl nárůst italského elektorátu na více než dva miliony lidí. V roce 1913 bylo zavedeno téměř universální a neomezované volební právo pro všechny muže nad 30 let věku a minimálně omezené volební právo pro muže nad 21 let věku, což zvýšilo počet italských voličů na více než 8 milionů (více než 40 % populace nad 20 let věku).

V Rakousku omezené a nerovné volební právo pro muže bylo zavedeno v roce 1873. Elektorát skládající se ze čtyř tříd, neboli kurií, nerovné volební síly, zahrnoval celkově 1,2 miliony voličů z populace okolo 20 milionů (10 % populace nad 20 let). V roce 1897 byla přidána pátá kurie. O čtyřicet let později byl systém kurií zrušen a bylo přijato universální a rovné hlasovací právo pro muže nad 24 let věku, to vedlo ke zvýšení počtu voličů na 6 milionů (téměř 40 % populace nad 20 let věku). V Rusku se volily provinční a okresní rady – zemstva – od roku 1864; a v roce 1905 jakožto důsledek prohrané války s Japonskem, byl vytvořen parlament – Duma – která byla volena téměř universálně, ačkoliv nepřímou a nerovnou, pomocí volebního práva u mužů. Pokud jde o menší státy, universální nebo téměř universální hlasovací právo pro muže existovalo ve Švýcarsku od roku 1848 a bylo přijato mezi roky 1890 a 1910 v Belgii, Nizozemí, Norsku, Švédsku, Španělsku, Řecku, Bulharsku, Srbsku a Turecku.

Ačkoliv rostoucí měrou oslabovaly, monarchistické principy převládaly až do katastrofálních událostí 1. světové války. Před rokem 1914 existovaly v Evropě jen dvě republiky – Francie a Švýcarsko. A ze všech hlavních evropských monarchií jen Spojené království mohlo být označeno jakožto parlamentní systém. Jen o čtyři roky později, poté co Spojené státy – kde demokratické principy obsažené v myšlence republiky nedávno dosáhly vítězství následkem zničení secesionistické Konfederace ze strany centralistické unionistické vlády (10) – vstoupili do války v Evropě a rozhodující měrou určily její výsledek, monarchie téměř vymizely a Evropa se obrátila k demokratickému republikanismu. (11)

V Evropě poražení Romanovci, Hohenzollernové a Habsburkové museli abdikovat nebo resignovat a Rusko, Německo a Rakousko se stali demokratickými republikami s universálním – mužským a ženským – volebním právem a parlamentní vládou. Podobně všechny nově vytvořené nástupnické státy – Polsko, Finsko, Estonsko, Litva, Lotyšsko, Maďarsko a Československo (s jedinou výjimkou Jugoslávií) – přijali demokraticko-republikánskou ústavu [v případě Maďarska však byla monarchie záhy obnovena, ale zemi vládl, namísto nikdy nedosazeného krále, regent]. V Turecku a Řecku byly monarchie svrženy. I tam, kde monarchie nominálně zůstaly existovat, jako ve Velké

Británii, Itálii, Španělsku, Belgii, Nizozemí a ve skandinávských zemích, monarchové nevykonávají již více žádnou vládní moc. Universální volební právo pro dospělé bylo zavedeno a všechna vládní moc byla vložena do parlamentu a do „veřejných“ služebníků. (12) A nový světový řád – věk demokratického republikanismu pod egidou dominující vlády USA – začal.

Důkazy a příklady: vykořisťování a orientace na přítomnost za monarchie a demokratického republikanismu

Z pohledu ekonomické teorie, konec 1. světové války může být identifikován jako bod v čase, kdy soukromé vlastnictví vlády bylo kompletně nahrazeno veřejným vlastnictvím vlády. Pročež může být očekáváno to, že systematická tendence směrem k rostoucímu vykořisťování – nárůst vlády – a rostoucí úroveň časové preference – orientace na přítomnost – budou na vzestupu. Opravdu, takové bylo hlavní a základní téma západní historie po 1. světové válce: S určitými zlověstnými znameními v poslední třetině 19. století ve spojení se vzrůstajícím oslabením ancien régime, od roku 1918 prakticky všechny indikátory vládního vykořisťování a nárůst časových preferencí vykazují systematicky rostoucí tendenci.

Indikátory vykořisťování

Není zde žádná pochybnost o tom, že množství daní uvalených na občanskou společnost během monarchistické doby vzrostlo. (13) Nicméně po celou dobu, podíl vládních příjmů zůstal pozoruhodně stabilní a nízký. Ekonomický historik Carlo M. Cipolla uzavírá: „Celkem musí člověk připustit, že porce příjmů ukusovaná veřejným sektorem zcela jistě narostla od 11. století v celé Evropě, ale je těžké si představit že, nehledě na specifické doby a místa, veřejná síla vždy dokázala vysát ne více než od 5 do 8 procent národního důchodu.“ A potom pokračuje poznámkou, že tato porce nebyla systematicky překračována do 2. poloviny 19. století. (14) V době feudalismus, pozoruje Bertrand de Jouvenel, státní výdaje, jak je nyní nazýváme, byly pamatujme... královými vlastními výdaji, které vydával z moci svého postavení. Když přišel ke svému postavení, přišel tím zároveň k "majetku" [v moderním slova smyslu]; tj. nalézal se sám vybavený vlastnickými právy, které mu zajišťovaly příjmy adekvátní "královským potřebám". Je to něco jako by vláda v našich časech pokrývala své běžné výdaje z výtěžku státem vlastněného průmyslu. (15)

Během politické centralizace během 16. a 17. století, vznikly dodatečné zdroje vládních příjmů: cla, akcíz a pozemkové daně. Nicméně, až do poloviny 19. století ze všech

západoevropských zemí mělo příjmové daně, pro příklad, jen Spojené království (od roku 1843). Francie prvně zavedla nějakou formu daně z příjmu v roce 1873, Itálie roku 1877, Norsko v roce 1892, Nizozemí v roce 1894, Rakousko v roce 1898, Švédsko v roce 1903, USA v roce 1913, Švýcarsko v roce 1916, Dánsko a Finsko v roce 1917, Irsko a Belgie v roce 1922 a Německo v roce 1924. (16) Ještě i v časech během vypuknutí 1. světové války celkové vládní výdaje jako procento hrubého domácího produktu (HDP) typicky nedosahovaly nad 10 % a jen zřídka, jako v případě Německa, přesahovaly 15 %. V pozoruhodném kontrastu, s úsvitem demokratického republikánského věku, celkové vládní výdaje jako procento HDP typicky vzrostly k 20 až 30 % během 20. a 30. let 20. století a do poloviny 70. let 20. století bylo obecně dosaženo hodnoty 50 %. (17)

Není také pochyb o tom, že celkové vládní zaměstnávání pracovní síly během monarchistického období vzrostlo. Ale až do úplného konce 19. století, vládní zaměstnávání zřídka překročilo 3 % celkové pracovní síly. Královští ministři a parlamentáři typicky nepobírali veřejně financované platy, ale očekávalo se, že se budou sami živit ze svých soukromých příjmů. Naproti tomu s postupem demokratizace, se staly platy oficiálními; a od té doby vládní zaměstnávání lidí setrvalo rostlo. V Rakousku pro příklad, vládní zaměstnávání lidí jako procento pracovní síly vzrostlo z méně než 3 % v roce 1900 na více než 8 % ve 20. letech 20. století a na téměř 15 % uprostřed 70. let 20. století. Ve Francii tato hodnota vzrostla z 3 % v roce 1900 na 4 % roku 1920 a na okolo 15 % uprostřed 70. let. V Německu tato hodnota vzrostla z 5 % v roce 1900 na skoro 10 % uprostřed 20. let a skoro 15 % v polovině 70. let. Ve Spojeném království narostla z méně než 3 % v roce 1900 na více než 6 % v roce 1920 a opět na skoro 15 % uprostřed 70. let. Trend v Itálii a téměř všude jinde byl podobný a do poloviny 70. let jenom v malém Švýcarsku bylo vládních zaměstnanců ještě o něco méně než 10 % pracovní síly. (18)

Podobný vzor se objevuje v případě zkoumání inflace a dat stran měnové zásoby. Monarchistický svět byl obecně charakterizován existencí komoditních peněz - typicky stříbra nebo zlata - a v delším období, po ustavení jednotného integrovaného světového trhu během 17. a 18. věku, mezinárodním zlatým standardem. Komoditní měnový standard činí obtížným, jestliže ne nemožným pro vládu to, aby rozšiřovala měnovou zásobu. Monopolizováním ražby mincí a zabývání se zlehčováním mincí udělali králové co mohli, aby se sami obohatili na účet veřejnosti. Byly zde také pokusy zavést neumořitelnou fiat měnu. Opravdu, historie Bank of England, pro příklad, od jejich začátků v roce 1694 byla dobou periodického zastavování vyplacení kovových peněz - v roce 1696, 1720, 1745 a od roku 1797 do roku 1821. Ale tyto experimenty s fiat měnou, spojené zejména s Amsterodamskou bankou, Bank of England a Johnem Lawem a Banque Royal of France, byly regionálními kuriozitami, které končily rychle

finanční zkázou jako kolaps holandské „Tulipánové horečky“ v roce 1673 a „Mississipská bublina“ a „Jihomořská bublina“ v roce 1720. Bez ohledu, jak tvrdě to zkoušeli, monarchističtí vládcí neuspěli v ustavení monopolů čistých fiat měn, tj. neumořitelných papírových peněz, které mohou být vytvořeny prakticky ze vzduchu, za prakticky žádné náklady. Žádný zvláštní jednotlivec, ani král, nemohl být pověřen mimořádným monopolem jako je tento.

Bylo to jen za podmínek demokratického republikanismu - anonymní a neosobní vlády - že toto opatření uspělo. Během 1. světové války, jako během dřívějších válek, bojechtivé vlády odstranily zlatý standard. Všude v Evropě, výsledkem byl dramatický vzestup zásoby papírových peněz. V poraženém Německu, Rakousku a sovětském Rusku obzvláště, hyperinflační podmínky následovaly ihned po válce. Narozdíl od dřívějších válek nicméně, 1. světová válka neskončila návratem ke zlatému standardu. Místo toho, od poloviny 20. let do roku 1971 a přerušovaně sérii mezinárodních měnových krizí, byl zaveden pseudo-zlatý standard - standard zlaté devize. V podstatě jen USA mohly vyplácet za dolary zlato (a od 1933 po ukončení zlatého standardu doma, tuto výplatu mohly využít jen cizí centrální banky). Británie mohla za libry vyplatit dolary (nebo zřídka zlatý mincovní kov namísto zlatých mincí) a zbytek Evropy mohl vyplatit za svoje měny britské libry. Následně a jako odraz mezinárodní mocenské hierarchie, která vznikla nakonci 1. světové války, vláda USA nyní provozovala inflaci dolarů na zlatě, Británie provozovala inflaci liber na inflačních dolarech a jiné evropské země provozovaly inflaci svých papírových měn na inflačním dolaru nebo libře (a po roce 1945 jen na dolarech). Konečně v roce 1971 s pořád většími rezervami dolarů naakumulovanými v evropských centrálních bankách a bezprostředně hrozícím nebezpečím evropského "runu" na zlaté rezervy USA, byly zrušeny i poslední zbytky mezinárodního zlatého standardu. Od té doby a poprvé v historii celý svět přijal čistý fiat monetární systém volně plovoucích vládních papírových měn. (19) A jako výsledek, od počátků demokratického republikánského věku - původně za existence pseudo zlatého standardu a následně od roku 1971 za akcelerovaného tempa, pod vládním papírovým peněžním standardem – existuje slušná trvalá sekulární tendence směrem k inflaci a depreciaci měny.

Během monarchistického věku s komoditními penězi většinou mimo vládní kontrolu, "úroveň" cen obecně padala a kupní síla peněz rostla, mimo dobu válek anebo objevů ložisek zlata. Různé cenové ukazatele pro Británii, pro příklad, ukazují, že ceny byly podstatně nižší v roce 1760 než byly o sto let dříve; a v roce 1860 byly nižší, než byly v roce 1760. (20) Propojeny mezinárodním zlatým standardem, byl vývoj v jiných zemích obdobný. (21) V ostrém kontrastu během demokratického republikánského věku, s přesunem finančního centra z Británie do USA a později s rolí USA jako průkopníka

trendů, se objevil velmi rozdílný vzorec. Před 1. světovou válkou velkoobchodní komoditní ceny spadly z 125 krátce po občanské válce, rok 1868, na 80 v roce 1914 (1930 = 100). Tyto ceny byly nižší, než byly v roce 1880. (22) Naproti tomu, krátce po 1. světové válce, v roce 1921 stál americký index velkoobchodních cen na 113. Po 2. světové válce, v roce 1948, narostl na 185. V roce 1971 to bylo 255, do roku 1981 dosáhl 658 a v roce 1991 to bylo téměř 1000. Jenom během dvou dekád neumořitelné fiat měny, narostl index spotřebitelských cen v USA z 40 v roce 1971 na 136 v roce 1991, ve Spojeném království vzrostl z 24 na 157, ve Francii z 30 na 137 a v Německu z 56 na 116. (23) Podobně během více než 70 let, od roku 1845 do konce 1. světové války v roce 1918 britská měnová zásoba vzrostla šestkrát. (24) Ve zřejmém kontrastu k tomuto během 73 let od roku 1918 do roku 1991 americká měnová zásoba vzrostla více než 64 krát. (25)

Vedle zdanění a inflace může vláda spoléhat za účelem financování svých současných výloh na dluh. Jako v případě zdanění a inflace, není pochyb o tom, že vládní dluhy během monarchistického období vzrostly. Nicméně, jak teorie předpokládá, na tomto poli monarchové také prokázali pozoruhodně více umírněnosti a prozíravosti, než demokraticko-republikánští držitelé moci. Během monarchistické éry byly vládní dluhy v podstatě válečnými dluhy. Zatímco celkový dluh proto směřoval v této době k růstu, během mírových časů alespoň monarchové charakteristicky své dluhy snižovali. Britský příklad je docela reprezentativní. Během 18. a 19. věku vládní dluh rostl. Byl 76 milionů liber po Španělské válce v roce 1748, 127 milionů po Sedmileté válce v roce 1763, 232 milionů po Americké válce za nezávislost a 900 milionů po Napoleonských válkách v roce 1815. No, během každé mírové periody - 1727-1739, 1748-1756 a 1762-1775, celkové dluhy klesaly. Od roku 1815 do roku 1914 spadl britský národní dluh z celkem 900 milionů pod 700 milionů liber. V pozoruhodném kontrastu, od úsvitu demokraticko-republikánského věku britský dluh vzrostl, ve válce a v míru. V roce 1920 to byl 7,9 miliardy liber, v roce 1938 8,3 miliardy, v roce 1945 22,4 miliardy, v roce 1970 34 miliardy a od té doby vyletěl na více než 190 miliard liber v roce 1987. (26) Podobně vládní dluh vlády USA vzrostl během doby války i míru. Federální vládní dluh po 1. světové válce, v roce 1919, byl okolo 25 miliard dolarů. V roce 1940 to bylo 43 miliard a po 2. světové válce, v roce 1946, to bylo okolo 270 miliard dolarů. Do roku 1970 narostl na 370 miliard a od roku 1971 za čistého systému fiat peněz doslova explodovat. V roce 1979 to bylo 840 miliard a v roce 1985 více než 1,8 bilionu. V roce 1988 dosáhl hodnoty téměř 2,5 bilionu dolarů, do roku 1992 přesáhl 3 biliony dolarů a v době vydání tohoto spisu stál přibližně na 6 bilionech dolar. (27)

Konečně stejná tendence směrem k nárůstu vykořisťování a orientaci na přítomnost se objevila po zkoumání vládní legislativy a regulací. Během monarchistického věku s

jasně oddělenými rolemi mezi vládcem a ovládanými, král a jeho parlament byli podřízeni právu. Aplikovali již dříve existující právo jako soudci anebo porota. Nevytvářeli právo. Bertrand de Jouvenel píše: "Monarcha byl nahlížen jen jako soudce a nikoliv jako legislativec. Činil subjektivní práva respektovanými a respektoval je sám; nalézal již existující právo a nebyl spor o to, že práva byla přednější než jeho autorita... Subjektivní práva nestála na nejistém lenním majetku (udělení lenního majetku), ale byly absolutním vlastnictvím. Panovníkovo právo bylo též absolutní (zde je to něco ve smyslu nároku na majetek). Bylo to subjektivní právo, stejně jako ostatní právo, (ačkoliv vznešenějšího vnímání) ale nemohlo odstranit jiná práva...Opravdu, byl zde hluboce zakořeněný pocit, že všechna pozitivní práva stojí nebo padají společně; pokud král pohrdal majetkovým titulem soukromého občana k jeho půdě, tak mohlo být pohrdáno i královým titulem k jeho trůnu. Důkladný, i když poněkud nejasný, koncept zákonnosti ustanovil solidaritu všech práv. Žádná změna v těchto právech nemohla být provedena bez souhlasu držitelů těchto práv. (28) Je jasné, že monopolizace administrativy práva vedla k vyšším cenám a/nebo nižší kvalitě produkce, než té která by převládala za podmínek konkurence. A během času králové používali vzrůstající měrou svůj monopol pro své vlastní výhody. Například, během času králové ve vzrůstající míře použili svůj monopol na právo a pořádek a nařídili překroucení ideje trestu. Primárním cílem trestu původně byla restituce a kompenzace ve prospěch oběti porušení práva ze strany delikventa. Za monarchistické vlády se cíl trestu se vzrůstající mírou přesunul místo toho k odškodnění krále. (29) Nicméně zatímco tato praxe znamenala expanzi vládní moci, nezahrnovala žádné přerozdělování bohatství a příjmu v rámci občanské společnosti, ani neznamenala, že král sám byl vyjmut ze standardních opatření soukromého práva. Soukromé právo bylo pořád svrchované. A opravdu, ještě pro začátek 20. věku, A. V. Dicey mohl tvrdit, že pro Velkou Británii, pro příklad, legislativní právo - veřejné právo - neexistovalo jako něco odlišného od již existujícího práva - soukromého práva. Právo vládnoucích vztahům mezi soukromými občany bylo pořád považováno za pevně dané a nezměnitelné a předpokládalo se že vládní činitelé ve svých vztazích se soukromými občany jsou vázání stejným právem jako jakýkoliv soukromí občané. (30)

V pozoruhodném kontrastu za demokracie s výkonem moci zahaleným v anonymitě, presidenti a parlamenty rychle vyrostli nad právo. Stali se nejenom soudci ale i legislativci, tvůrci "nového" práva. (31) „Dnes,“ všímá si Jouvenel: "jsme zvyklí mít naše práva pozměněná suverénními rozhodnutími legislativců. Pronajímatel se už více nediví tomu, že je nucen si podržet nájemce; zaměstnavatel je neméně zvyklý zvyšovat mzdy svých zaměstnanců na základě dekretů Moci. Dnes se má za to, že naše subjektivní práva jsou nejistá a dána na pospas rozmaru authority." (32)

Při vývoji podobném demokratizaci peněz – tj. náhradě soukromých komoditních peněz vládními papírovými penězi a výsledné inflaci a rostoucí finanční nejistotě – demokratizace práva a administrativy práva vede k trvalé rostoucí záplavě legislativy. Současně, množství legislativních aktů a regulací přijatých parlamenty v běhu posledních let je v desítkách tisíců, plnicích stovky tisíc stran, zasahujících všechny aspekty občanského a komerčního života a ústící v neustálé znehodnocení všeho práva a zvyšující právní nejistotu. Jako typický příklad, edice amerického Code of Federal Regulations (CFR) z roku 1994, roční kompendium všech amerických federálních vládních regulací se vskutku skládá z 201 knih, okupující 26 stop prostoru knihovnické poličky. Samotný obsah CFR má 754 stránek. CFR obsahuje regulace týkající se produkce a distribuce téměř všeho představitelného: od celeru, hub, vodních melounů, náramků, označování do běla rozžhavených žárovek, punčoch, parašutistického skákání, výroby železa a oceli, sexuálních přečinů na kampusech univerzit, k vaření cibulových koleček vyrobených z nasekané cibule, odhalující tak téměř totalitní moc demokratické vlády. (33)

Indikátory orientace na přítomnost

Fenomén společenské časové preference je poněkud neuchopitelnější, než fenomén vyvlastňování a vykořisťování a je komplikovanější určit vhodné indikátory orientace na přítomnost. Navíc, některé indikátory jsou méně přímé – „měkkí“ – než ty u vykořisťování. Ale všechny jdou stejným směrem a dohromady poskytují jasnou ilustraci druhého teoretického předpokladu: že demokratické pravidlo také pobízí v rámci občanské společnosti ke krátkozrakosti (orientaci na přítomnost). (34)

Nejpřímější indikátor společenské časové preference je úroková míra. Úroková míra je procento ohodnocení současného zboží při jeho srovnání s budoucím zbožím. Specifičtěji, určuje prémium, při kterém jsou současné peníze směňovány za budoucí peníze. Vysoké úroky indikují větší „orientaci na přítomnost“ a nízké úroky indikují větší „orientaci na budoucnost.“ Za normálních podmínek – to je za předpokladu rostoucího životního standardu a reálných peněžních příjmů – může být očekáváno, že úroková míra bude klesat, a nakonec se přiblíží, ačkoliv ji nikdy nedosáhne, nule, proto, že s rostoucími reálnými příjmy mezní užitek ze současných peněz klesá relativně ve vztahu k budoucím penězům, a tak za předpokladu ceteris paribus úroková míra musí klesat. Následně úspory a investice budou růst, budoucí reálné příjmy budou ještě vyšší, a tak dále.

Ve skutečnosti tendence směrem ke klesajícím úrokovým mírám charakterizuje lidský dlouhodobý trend rozvoje. Nejmenší úrokové míry na „běžné bezpečné půjčky“ byly okolo 16 % na začátku řecké finanční historie v šestém století před Kristem a spadly na 6 % během helénistické éry. V Římě minimální úrokové míry klesly z více než 8 procent během ranné republikánské éry na 4 procenta během prvního století císařství. Ve třináctém století v Evropě nejnižší úrokové míry na „bezpečné“ půjčky byly 8 procent. Ve 14. století šly dolů na okolo 5 procent. V 15. století spadly na 4 procenta. V 17. století šly dolů na 3 procenta. A nakonci 19. století minimální úrokové míry ještě dále klesly na méně než 2,5 procenta. (35)

Tento trend nebyl v žádném případě hladký. Byl často přerušován periodami, někdy tak dlouhými jako celá staletí, vzestupu úrokových měr. Nicméně, takové periody byl spojeny s hlavními válkami a revolucemi jako byla Stoletá válka během 14. století, náboženské války od pozdního 16. století do ranného 17. století, Americká a Francouzská revoluce a Napoleonské války od pozdního 18. století do ranného 19. století a dvě světové války během 20. věku. Navíc, zatímco vysoké nebo rostoucí minimální úrokové míry indikují periody obecně nízkého anebo upadajícího životního standardu, základní tendence směrem k nízkým a klesajícím mírám odráží celkový pokrok lidstva – jeho pokrok od barbarismu k civilizaci. Zvláště, trend směrem k nižším úrokovým mírám odráží vzestup Západního světa, rostoucí blahobyt jeho obyvatel, prozíravost, inteligenci a morální sílu a nesrovnatelný pokrok evropské civilizace 19. věku.

S touto historickou perspektivou a v souladu s ekonomickou teorií, potom by se mělo být očekávat, že úrokové míry ve 20. století by měly být ještě nižší, než úrokové míry století 19. Opravdu, existují jen dvě možná vysvětlení, proč tomu tak není. První vysvětlením je to, že reálné příjmy ve 20. století nepřekročily nebo i poklesly pod příjmy v 19. století. Nicméně toto vysvětlení může být odmítnuto na empirickém základě, zdá se být nekontroverzní, že příjmy ve 20. století jsou ve skutečnosti vyšší. Potom zbývá jen druhé vysvětlení. Jestliže reálné příjmy jsou vyšší, ale úrokové míry nejsou nižší, potom nemůže být formule *ceteris paribus* již nadále platné. Spíše se musela posunout společenská časová preference nahoru. Tj. charakter populace se musel změnit. Lidé v průměru museli ztratit na morální a intelektuální síle a stát se více orientovanými na přítomnost. Opravdu, jeví se, že tomu tak je.

Od roku 1815 dále po Evropě a Západním světě minimální úrokové míry trvale klesaly na historické dno, průměrně dobře pod 3 procenta na přelomu století. S nástupem demokraticko-republikánského věku se tato dřívější tendence zastavila a zdá se, že

změnila směr, odhalila úpadek civilizace 20. století v Evropě a USA. Zkoumání nejnižších desetiletých průměrů úrokových měr pro příklad v Británii, Francii, Nizozemí, Belgii, Německu, Švédsku, Švýcarsku a v USA, ukazuje, že během celé éry po První světové válce úrokové míry v Evropě nebyly nikdy tak nízké anebo nižší, než byly během druhé poloviny 19. věku. Jen v USA v 50. letech 20. století klesly úrokové míry pod míry 19. století. No, byl to jen krátkodobý fenomén, a ani v USA nebyly úrokové míry menší, než byly v Británii během druhé poloviny 19. století. Místo toho byly úrokové míry 20. století obecně významně vyšší, než míry v 19. století, a pokud něco odhalují, tak jde o stoupající tendenci. (36) Tento závěr se významně nezměnil, i když je vezmeme v úvahu to, že moderní úrokové míry, obzvláště od roku 70. let 20. věku, zahrnují trvalé inflační prémium. Po přizpůsobení současných nominálních úrokových měr inflaci ve snaze získat odhad reálných úrokových měr, se jeví současné úrokové míry být významně vyššími, než byly před sto lety. V průměru se minimální dlouhodobé úrokové míry v Evropě a v USA zdají dnes býti dobře nad 4 % a možná tak vysoké jako 5 % - to je nad úrokovými měrami Evropy v 17. století a je to na úrovni úrokových měr 15. století nebo výše. Podobně, současné úročení úspor v USA je okolo 5 % disponibilního příjmu, což je výše, než bylo před více než tři staletími v mnohem chudší Anglii 17. věku. (37)

Paralelně jde s tímto vývojem a odráží specifické aspekty stejného základního fenoménu vysoké anebo rostoucí časové preference, indikátor rozpadu rodin - "disfunkční rodiny" - ten ukazuje systematický nárůst. Až do konce 19. století, hlavní objem vládních výdajů - typicky více než 50 % - šel do financování vojska. Předpokládané vládní výdaje byly tehdy okolo 5 % národního důchodu, to obnášelo vojenské výdaje ve výši 2,5 % národního produktu. Zbytek šel na vládní administrativu. Sociální výdaje anebo "veřejná charita" nehrály téměř žádnou roli. Pojištění bylo považováno za hájemství individuální odpovědnosti a ulehčení chudoby bylo nahlíženo, jakožto úkol dobrovolné charity. K tomu naopak, jako důsledek rovnostářství, které je vrozené demokracii, přišla, od začátků demokratizace v pozdním 19. století a dále, kolektivizace individuální odpovědnosti. Vojenské výdaje typicky vzrostly na 5 až 10 % národního produktu během 20. století. Ale s veřejnými výdaji činícími 50 % národního důchodu, představují vojenské výdaje jen 10 až 20 % celkových vládních výdajů. Objem veřejných výdajů - typicky více než 50 % celkových výdajů (nebo 25 % národního důchodu) - je nyní projeden výdaji na státní sociální systém: povinným vládním "pojištěním" proti nemocem, úrazům ze zaměstnání, stáří, nezaměstnanosti a pořád se rozšiřujícím seznamem jiných nezpůsobilostí. (38)

Následkem tohoto rostoucího ulehčení jednotlivcům od odpovědnosti zajistit si své zdraví, bezpečnost a stáří, byl systematicky omezen rozsah a časový rámec soukromých

aktivit, které se týkají stran zajištění práv uvedeného. Obzvláště hodnota manželství, rodiny a dětí klesla, protože každý spoléhá na "veřejnou" pomoc. Tak, od počátku demokraticko-republikánského věku počet dětí poklesl a velikost vnitřní populace stagnovala nebo i klesala. Po staletí až do konce 19. věku bylo porodnost téměř konstantní: někde mezi 30 až 40 na 1 000 obyvatel (obvykle o něco vyšší v převážně katolických zemích a nižší v protestantských zemích). V ostrém kontrastu k tomu, porodnost během 20. století v Evropě a v USA zažila dramatický pokles - spadla na okolo 15 až 20 na 1 000 obyvatel. (39) Ve stejný čas míra rozvodovosti, nemanželského původu, osamělého rodičovství, života singl a potratů trvale rostla, zatímco míra osobních úspor začala stagnovat nebo i klesat spíše, než aby rostla proporcionálně anebo i nadproporcionálně s rostoucími příjmy. (40)

Navíc jakožto následek oslabení práva plynoucího z legislativy a kolektivizace odpovědnosti způsobené legislativou stran sociálního zabezpečení, míra kriminality jako jsou vraždy, útoky, loupeže a krádeže také vykazuje systematicky stoupající tendenci.

Za "normálního" průběhu událostí - to jest s rostoucím vzestupem životního standardu - by se dalo očekávat, že ochrana proti sociálním katastrofám jako je zločin by procházela trvalým zlepšováním, jak člověk očekává u stále lepší ochrany proti přírodním katastrofám jako jsou povodně, zemětřesení a hurikány. Skutečně, v Západní světě se toto jevilo být celkem vzato skutečností - donedávna, během 2. poloviny 20. století začala míra kriminality setrvale růst. (41)

Aby bylo jasno, je zde mnoho jiných faktorů, než je rostoucí nezodpovědnost a krátkozrakost přivozená legislativou a sociálními dávkami, které mohou přispívat ke kriminalitě. Muži páchají více zločinů než ženy, mladí lidé více než staří, černoši více než běloši a obyvatelé měst více než vesničané. (42) Tedy u změn ve složení pohlaví, věku, rasy a stupně urbanizace bychom mohly očekávat to, že mají systematický vliv na kriminalitu. Nicméně všechny z těchto faktorů jsou relativně stabilní, a tak nemůžou být brány v potaz pro jakoukoliv systematickou změnu v dlouhodobém trendu klesající kriminality. Jak v evropských zemích, jejichž populace je byla a je relativně homogenní [to se ovšem v posledních několika letech začíná měnit vlivem migrace, Hoppeho kniha vyšla již v roce 2001, pozn. překladatele]; a v USA, kde podíl černochoů zůstává stabilní. Skladba pohlaví je většinou biologickou konstantou; a vlivem válek klesal periodicky jen podíl mužů, a tak vlastně zesiloval "běžný" trend směrem ke klesající míře kriminality. Podobně skladba věkových skupin se mění jen pomalu; a díky poklesu porodnosti a rostoucí vyšší očekávané průměrné délce života obyvatelstva, tak pomáhá snížit míru

kriminality ještě více dolů. Konečně stupeň urbanizace začal růst dramaticky po roce 1800. A doba rostoucí kriminality během ranného 19. století může být připsána tomuto úvodnímu vzepětí urbanizace. (43) No, po periodě přizpůsobení novému fenoménu urbanizace od poloviny 19. věku a dále se opět prosadila vyrovnávací tendence, která šla směrem k poklesu míry kriminality, a to i přes ten fakt, že proces rychlé urbanizace pokračoval po dobu okolo sta let. A když začala míra kriminality systematicky růst od poloviny 20. věku a dále, proces rostoucí urbanizace se ve skutečnosti zastavil.

Tak se jeví tak, že fenomén rostoucí míry kriminality nemůže být vysvětlen jinak než s odkazem na proces demokratizace: rostoucí společenská časová preference, rostoucí ztráta zodpovědnosti u jednotlivců, ztráty intelektuální a morální a mizející respekt k právu – morální relativismus – motivovaný trvalou záplavou legislativy. (44) Samozřejmě "vysoké časové preference" nejsou žádným způsobem rovnocenné se "zločiny." Vysoká časová preference může také najít vyjádření v tak perfektně zákonných aktivitách jako je bezstarostnost, nespolehlivost, zlovyk, lenost, hloupost nebo hedónismus. Nicméně systematický vztah mezi vysokými časovými preferencemi a kriminalitou existuje, pro to, aby člověk získal nějaký tržní příjem je nutné jisté minimální plánování, trpělivost a obětování. Člověk musí prvně po nějakou dobu pracovat, než dostane zapláceno. V kontrastu k tomu nejzávažnější kriminální činy jako vražda, útok, znásilnění, loupež, krádež a vloupání nevyžadují žádnou takovou disciplínu. Odměna pro útočníka je okamžitá a hmatatelná, zatímco obětování - možný trest - leží v budoucnosti a je nejistý. Následně, pokud se společenský stupeň časové preference zvýší, mělo by být očekáváno, že četnost obzvláště těchto forem agresivního chování vzroste - jak se ve skutečnosti stalo. (45)

Závěr: Monarchie, demokracie a myšlenka přirozeného řádu

Z výhodné pozice elementární ekonomické teorie a ve světle historických důkazů, potom vyplývá revizionistický pohled na moderní historii. Whigovská teorie historie, podle které lidstvo setrvale pochoduje směrem k pořád vyšší pokroku, je mylná. Z pohledu těch, kteří dávají přednost méně vykořisťování před více vykořisťováním a oceňují prozíravost a osobní zodpovědnost před krátkozrakostí a nezodpovědností, historický přechod od monarchie k demokracii nepředstavuje pokrok, ale úpadek civilizace. Tento verdikt se nezmění ani tehdy, pokud bude použito více indikátorů anebo jiné indikátory. Přesně naopak. Bez diskuse nejdůležitější indikátor vykořisťování a orientace na současnost, který nebyl výše probrán, je válka. No, pokud by byl tento indikátor zahrnut do relativní výkonnosti demokratické republikánské vlády, jevíly by se tato být ještě horší a nikoliv lepší. Vedle přídatku k rostoucímu vykořisťování a

společenskému úpadku, přechod od monarchie k demokracii přinesl změnu od limitované války k totální válce a 20. století, věk demokracie, musí být počítáno k nejvíce vražedným obdobím v celé historii. (46)

Tak nevyhnutelně vznikají dvě konečné otázky. Současný stav záležitostí může být sotva „koncem historie.“ Co můžeme očekávat? A co můžeme udělat? Pokud jde o první otázku, je odpověď krátká. Nakonci 20. století demokratický republikanismus vyčerpал rezervní fond, který zdědil z minulosti. Po dekády do boomu 90. let 20. století, reálné příjmy stagnovaly anebo i klesaly. (47) Veřejný dluh a náklady státního sociálního systému přinesly perspektivu nastávajícího ekonomického úpadku. Ve stejný čas společenský rozpad a sociální konflikty povstávají do nebezpečných výšin. Jestliže bude tendence směrem k vykořisťování a orientaci na přítomnost pokračovat ve stávajících kolejích, západní demokratický stát blahobytu zkolabuje podobně jako východoevropské socialistické lidové republiky zkolabovaly koncem 80. let 20. století. Proto člověku zůstává druhá otázka: Co můžeme udělat nyní ve snaze zabránit procesu civilizačního úpadku, aby tento dospěl plnou parou k ekonomické a společenské katastrofě?

Především myšlenka demokracie a většinové pravidlo musí být delegitimizovány. Skutečně, vývoj historie je určen myšlenkami, ať jsou správné nebo špatné. Jako králové nesměli přikročit ke svým pravidlům, dokud většina veřejného názoru nepřijala takováto pravidla, jakožto legitimní, tak by ani demokratická pravidla neměla zůstat platná bez ideologické podpory veřejného názoru. (48) Podobně přechod od monarchického k demokratickému pravidlu musí být vysvětleno, jako v zásadě nic jiného, než změna ve veřejném názoru. Ve skutečnosti až do konce 1. světové války velká většina veřejnosti v Evropě přijímala monarchistickou vládu jakožto legitimní. (49) Dnes, stěží někdo tak činí. Naopak, myšlenka monarchistické vlády je považována za směšnou. Následkem toho musí být považován návrat k ancien régime za nemožný. Legitimita monarchické vlády se jeví být nenapravitelně ztracená. Nikdo by nechtěl, aby takový návrat byl skutečným řešením. Monarchie, jakkoliv mají relativní výhody, provozují také vykořisťování a přispívají také k orientaci na přítomnost. Spíše musí být myšlenka demokraticko-republikánské vlády podobně, jestliže ne ještě více zesměšněna, v neposlední řadě tím, že bude identifikována, jakožto zdroj přicházejícího procesu decivilizace.

Ale ve stejný čas a ještě důležitěji, musí být vylíčena pozitivní alternativa k monarchii a demokracii - idea přirozeného řádu - a musí jí být porozuměno. To na jedné straně zahrnuje rozpoznání toho, že to není vykořisťování, ani monarchistické nebo

demokratické, ale soukromé vlastnictví, výroba a dobrovolná směna, které jsou základním zdrojem lidské civilizace. Na druhou stranu to zahrnuje rozpoznání základních sociologických pohledů (které mimochodem také pomáhají určit přesně, kde šla špatným směrem historická monarchistická opozice): že udržení a zachování soukromého vlastnictví, které je založeno na směnné ekonomice, vyžaduje jako svůj sociologický předpoklad existenci dobrovolné uznání přirozených elit - nobilita naturalis. (50)

Přirozený výstup dobrovolných transakcí mezi různými majiteli soukromého vlastnictví je rozhodně ne-rovnostářský, hierarchický a elitářský. Jako výsledek široce diverzifikovaných lidských talentů, v každé společnosti jakéhokoliv stupně komplexity, získá několik jednotlivců rychle status elity. Díky výtečnému úspěchu v bohatství, moudrosti, statečnosti anebo kombinaci těchto skutečností, budou mít někteří jednotlivci "přirozenou autoritu," a jejich názory a soudy budou požívat širokého respektu. Navíc, kvůli selektivnímu rozmnožování a manželství a kvůli zákonům společenské a genetické dědičnosti, pozice přirozené autority jsou s vyšší pravděpodobností, než s nižší pravděpodobností, předávány v rámci několika urozených rodin. Jsou to hlavy těchto rodin s dlouhými záznamy výraznějších úspěchů, prozíravosti a příkladného osobního chování, ke kterým se lidé při svých konfliktech a stížnostech mezi sebou obracejí a jsou to tito opravdoví vůdci přirozené elity, kteří typicky vystupují jakožto soudci a smírčí soudci, často bezplatně, a to z důvodu smyslu pro povinnost požadovanou a očekávanou od osoby s autoritou anebo i kvůli principům týkajícím se občanské spravedlnosti, jakožto soukromě produkovaného "veřejného zboží." (51)

Ve skutečnosti může být porozuměno endogennímu původu monarchie (jako opaku jejího exogenního původu skrze dobývání) (52) jen pomocí minulosti, která byla dána dřívějšími elitami přirozeného řádu. Malý, ale rozhodující krok směrem k přechodu k monarchistické vládě - v původním smyslu - se skládal přesně z monopolizace funkce soudce a smírčího soudce. Krok se uskutečnil, jakmile jeden člen dobrovolně uznávané přirozené elity - král - trval na tom, oproti opozici jiných členů společenské elity, že všechny konflikty na určitém teritoriu budou předloženy jemu a strany konfliktu si už nebudou moci vybrat jiného soudce anebo smírčího soudce, než je on sám. Od tohoto momentu se právo a vymáhání práva stalo dražším: místo toho, aby bylo nabízeno zdarma anebo za dobrovolné platby, bylo toto financováno s pomocí povinných daní. Ve stejný čas, kvalita práva upadala: namísto udržování dříve existujícího práva a aplikování universálních a neměnných principů spravedlnosti, monopolistický soudce, který se nemusí strachovat o ztrátu svých zákazníků, jakožto výsledku toho, že je méně

neustranným ve svém souzení, mohl úspěšně změnit existující právo ve svůj vlastní prospěch.

Byly to velký nárůst ceny za spravedlnost a překroucení starého práva králi, které motivovaly historickou opozici vůči monarchii. Nicméně převážilo zmatení ohledně příčin tohoto jevu. Byli zde ti, kteří správně usoudili, že problém leží v monopolu, ne v elitách anebo šlechtě. (53) Ale tito byli přecísleni těmi, kteří místo toho chybně obviňovali elitářský charakter vládců, a kteří se dle toho snažili monopol práva a vynucování práva udržet a jen nahradili krále a viditelnou královskou pompu "lidem" a předpokládali umírněnost a slušnost "obyčejného člověka." Proto ten historický úspěch demokracie.

Ironicky, monarchie byla zničena stejnými společenskými silami, které králové prvně podněcovali, když začali vylučovat konkurující autority z toho, aby tito sloužili za soudce. Ve snaze o překonání jejich odporu, králové typicky sebe spojovali s lidem, obyčejným člověkem. (54) Odvolávali se na vždy oblíbený sentiment závesti, králové slibovali lidem levnější a lepší spravedlnost, výměnou za zdanění lidí jim nadřazeným - (tj., došlápnutí si na královské konkurenty). Když se královské sliby ukázaly, jak bylo předpovídáno, prázdnými, stejný rovnostářský sentiment, který dříve vyznávali se nyní zaměřil a obrátil proti nim. Nakonec král sám, byl členem šlechty, a jakožto výsledek vyloučení všech ostatních soudců, se jeho pozice stala výraznější a více elitářskou a jeho chování jen arogantnější. Následkem toho se jevílo být jen logickým to, že králové by také měli být svrženi, a že rovnostářské politiky, které monarchové iniciovali, by měly být přivedeny ke svému konečnému cíli: monopolistické kontrole soudnictví obyčejným člověkem.

Předvídatelně, jak bylo vysvětleno a ilustrováno detailně výše, demokratizace práva a vynucování práva - náhrada krále lidem - záležitosti nicméně jen zhoršila. Cena spravedlnosti a zajištění míru astronomicky narostla a po celou to dobu kvalita práva trvale upadala do bodu, kdy myšlenka práva, jakožto tělesa universálních a nezměnitelných principů spravedlnosti téměř zmizela z veřejného názoru a byla nahrazena idejí práva, jakožto legislativy (vládou vytvořené právo). Ve stejném okamžiku demokracie uspěla tam, kde monarchie učinila jen mírné počátky: v konečné destrukci přirozených elit. Jména velkých rodin zmizela a jejich tradice kulturní a ekonomické nezávislosti, intelektuální prozíravosti a morálního a duchovního vedení byla zapomenuta. Bohatí lidé existují dodnes, ale častěji, než méně často, vlastní svoje jmění nyní přímo anebo nepřímo díky státu. Proto jsou často závislejšími na přízni státu, než lidé méně bohatí. Nejsou již více typickými hlavami zavedených rodin, ale zbohatlíci

(nouveaux riches). Jejich chování není význačné pro zvláštní cnosti, důstojnost, vkus, ale je odrazem stejné proletářské masové kultury orientované na současnost, oportunismus a hédonismus, které nyní bohatí sdílejí s každým jiným; následkem toho jejich názory nemají žádnou váhu ve veřejném názoru, než názory kohokoliv jiného.

Proto, když demokratická vláda konečně vyčerpá svoji legitimitu, problém, kterému se bude čelit bude významně těžší, než když svoji legitimitu ztratili králové. Tehdy bylo dostatečné zrušit královský monopol na právo a vynucování práva a nahradit jej přirozeným řádem založeným na konkurenci jurisdikcí, protože zbytky přirozených elit, které mohly provést tento úkol existovaly. Nyní, toto není dostatečné. Pokud je rozpuštěn monopol na právo a vynucování práva demokratické vlády, jeví se, že zde není žádná jiná autorita, na kterou by se dalo obrátit pro spravedlnost a chaos se tak zdá být nevyhnutelným. Tak, vedle obhajoby zrušení demokracie, je nyní hlavní strategickou důležitou věcí, aby byla v ten stejný čas dána ideologická podpora všem decentralizačním nebo i secesionistickým společenským silám. Jinými slovy, směřování směrem k politické centralizaci, které charakterizovalo demokratický svět po mnoho staletí, prvně za monarchistické vlády, a poté pod patronátem demokracie, musí být systematicky obráceno. (55) I když vlivem secesionistické tendence se objeví nějaká nová vláda, jedno zda demokratická anebo nedemokratická, teritoriálně malé vlády a rostoucí politická konkurence budou pobízet ke střídmosti stran vykořisťování. V každém případě, jen v malých oblastech, společenství nebo okresů bude opět možné pro několik jednotlivců, a to na podkladě veřejného uznání, výborných profesních výsledků, morálně bezúhonného osobního života a výtečného úsudku a vkusu, vyrůst do hodnosti přirozené, dobrovolně uznávané autority a propůjčit legitimnost myšlence přirozeného řádu (56) konkurenčních soudců a překrývajících se jurisdikcí – „anarchistické“ právní společnosti – jakožto odpovědi na monarchii a demokracii.

II. O monarchii, demokracii, veřejném názoru a delegitimizaci

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 3. Kapitola knihy "Demokracie, bůh který selhal", 9. vydání, 2007]

I.

Je vhodné začít s několika pozorováními stran Ludwiga von Misesa a jeho idejí svobodné společnosti: "Mises píše: 'Program (klasického) liberalismu, pokud je zhuštěný do jednoho slova, by se musel číst: vlastnictví, tj. soukromé vlastnictví výrobních faktorů (co se týká komodit připravených pro spotřebu, je považováno soukromé vlastnictví za samozřejmé a není rozporováno ani socialisty a komunisty). Všechny další požadavky (klasického) liberalismu plynou z tohoto základního požadavku.'" (1)

Vznik společnosti Mises vysvětluje na základě soukromého vlastnictví - lidská kooperace byla výsledkem přírodní rozmanitosti mezi lidmi a vlastnictvím a výsledkem rozpoznání toho, že práce prováděná za existence dělby práce je produktivnější než práce prováděná v soběstačné izolaci. Mises vysvětluje: "Nakolik je práce při dělbě práce produktivnější než izolovaná práce a nakolik je člověk schopen si tuto skutečnost uvědomit, natolik inklinuje sama lidská činnost ke spolupráci a sdružování....Zkušenosti nás učí, že tato podmínka - vyšší produktivita dosažená při dělbě práce - je splněna, protože má skutečnou příčinu - vrozenou nerovnost lidí a nerovnost geografického rozdělení přírodních výrobních faktorů. A tak jsme v situaci, kdy můžeme pochopit průběh společenského vývoje. Tak jsme v postavení pochopit směřování společenské evoluce." (2)

Jestliže může být vznik společenské lidské spolupráce za existence dělby práce vysvětlen jako výsledek sobeckých akcí, pak je také pravdou, že lidský druh takový, jaký je, znamená, že vrahové, lupiči, zloději, kriminálníci a podvodníci budou vždycky existovat a život ve společnosti by byl nesnesitelný, jestliže nejsou tyto ohrožení fyzickými tresty. "Klasičtí liberálové rozumí dost dobře," psal Mises, „že bez uchýlení se k nátlaku, existence společnosti by byla ohrožena, a že za pravidly chování, jejichž dodržování je nezbytné k zajištění mírové lidské kooperace musí stát hrozba síly, aby celá stavba společnosti nebyla setrvale závislá na milosti kohokoliv z jejích členů. Někdo musí být v pozici, aby přinutil osobu, která nerespektuje životy, zdraví, osobní svobodu anebo soukromé vlastnictví jiných, k tomu, aby smířila se s životem ve společnosti. To

je funkce, kterou klasicko-liberální doktrína vyhrazuje státu: ochrana vlastnictví, svobody a míru.“ (3)

Jestliže je toto akceptováno, jak by vláda měla být organizována tak, aby se zajistilo, že bude skutečně dělat to, co se předpokládá, že má dělat. To jest ochraňovat dříve existující soukromé vlastnictví? Se zřetelem na to, co budu pravit později ve prospěch instituce monarchie, Misesova klasicko-liberální opozice k ancien régime absolutistických králů a knížat zde stojí za pozornost. Králové a knížata byly privilegovanými osobami. Téměř z definice, stáli v opozici ke klasicko-liberálním idejím jednoty a univerzality práva. Tak Mises uváděl, že klasicko-liberální teorie státu je nepřátelská ke knížatům: „Knižecí stát nemá přirozené hranice. Být rozmnožitelem svého rodinného majetku je ideálem knížete; tento usiluje zanechat svému nástupci více půdy, než zdědil po svém otci. Pokračuje v získávání nového vlastnictví, dokud nenarazí na stejně silného anebo silnějšího soupeře - toto je snahou králů... Knižata nepohlíží na zemi rozdílným způsobem, než majitel statku pohlíží na svůj les, louky a pole. Prodávají ji, směňují ji (například zaokrouhlují hranice); a v ten samý čas je také předávána vláda nad obyvateli ... Země a lid nejsou v očích knížete nic jiného než jako předmět knížecího vlastnictví; první tvoří základ suverenity, druhí příslušenství k vlastnictví půdy. Od lidí, kteří žijí na "jeho" půdě kníže žádá poslušnost a loajalitu; považuje je téměř za své vlastnictví.“ (4) Když Mises odmítl knížecí stát jako nekompatibilní s ochranou práva soukromého vlastnictví, co ho mělo nahradit? Jeho odpověď byla demokracie a demokratická vláda. Nicméně Misesova definice demokratické vlády je od běžného mínění fundamentálně odlišná. Mises vyrůstal v mnohonárodnostním státě a byl si bolestivě vědom antiliberálních výsledků většinového pravidla v etnicky smíšených oblastech. (5) Spíše než většinové pravidlo, Misesova demokracie znamená doslovně "sebeurčení, samosprávu, samostatnou vládu," a tak je demokratická vláda neodmyslitelně organizací s dobrovolným členstvím, tak že uznává neomezené právo na secesi pro každého svého člena. "Klasický liberalismus", vysvětluje Mises, nenutí nikoho proti jeho vůli do struktury nějakého státu. Kdokoliv chce emigrovat, tomu není bráněno. Když se chce část občanů státu odtrhnout od unie, klasický liberarismus jim v tom nebrání. Kolonie, které se chtějí osamostatnit, tak potřebují jen učinit. Národy jako organické entity nemohou být zvětšeny ani zmenšeny změnami států; svět jako celek nemůže od nich nic získat ani ztratit." (7)

„Právo na sebeurčení s ohledem na otázku členství ve státě tak znamená: kdykoliv obyvatelé specifického teritoria, i když to může být jen samotná vesnice, celý okres nebo několik na sebe navazujících okresů, dají na vědomí pomocí svobodně vedeného

plebiscitu, že si nadále již nepřejí zůstat připojeni ke státu, ke kterému přináležejí, jejich přání má být respektováno a má mu být vyhověno. To je jediný proveditelný a efektivní způsob zabránění revolucí a mezinárodních válek... Kdyby bylo nějakým způsobem možné garantovat toto právo na sebeurčení každému jednotlivci, muselo by to být uděláno.“ (8) Z toho důvodu Misesova odpověď na to jak zajistit, že vláda bude chránit vlastnické práva, je skrze hrozbu neomezované secese a díky její vlastní charakteristice jako organizace s dobrovolným členstvím."

II.

Nechci zde dále zkoumat Misesovu ideu demokratické vlády, ale obrátím se místo toho k moderní definici demokracie a k otázkám její kompatibility se základy klasického liberalismu: tedy soukromým vlastnictvím a jeho ochranou. Může být namítnuto, že Misesova definice demokratické vlády je aplikovatelná na USA do roku 1861. Do té doby se obecně mělo za to, že právo na secesi existuje, a že Unie nebyla ničím jiným než jen dobrovolným spolkem nezávislých států. Avšak po drtivé porážce a devastaci secesionistické Konfederace A. Lincolnem a Unií, bylo jasné, že právo na secesi již více neexistuje, a že demokracie znamená absolutní a neomezovanou vládu většiny. Ani se nejeví, že by od té doby jakýkoliv stát plnil Misesovu definici demokratické vlády. Místo toho, podobně jako americký model, jsou všechny moderní demokracie povinnými členskými organizacemi.

Je potom velmi překvapivé, že Mises nikdy nepodrobil tento moderní model demokracie stejné systematické analýze, které podrobil knížecí vládu. Aby bylo jasno, nikdo neviděl dále ohledně destruktivního charakteru moderních vládních sociálních a ekonomických politik než Mises, a nikdo nerozpoznal jasněji dramatický nárůst státní moci během 20. století, ale Mises nikdy nespojil tento fenomén systematicky s moderní nucenou demokracií. Nikdy nenavrhl, že úpadek klasického liberalismu a dominance antikapitalistických politických ideologií ve století socialismu, sociální demokracie, demokratické kapitalismu, sociálně tržní ekonomiky anebo jakýchkoliv jiných nálepek připojených k různým protiliberálním programům a politikám nalézají svoje systémové vysvětlení v samotné demokracii se systémem většinového rozhodnutí. Co zde navrhuji udělat je vyplnit tuto mezeru zanechanou Misesem a poskytnout analýzu logiky většinové demokracie, a tím učinit moderní historii - našeho věku - srozumitelnější a předvídatelnější.

III.

Bez práva na secesi, je demokratická vláda ekonomicky řečeno, povinným teritoriálním monopolistou stran obrany a konečnou rozhodovací autoritou (soudnictví) a je v tomto

smyslu nerozlišitelnou od knížecí vlády. Podobně jako knížata nedovoluje secesi, ta je za demokracie zakázána. Navíc jak vyplývá z pozice nuceného monopolisty, jak demokratická tak stejně tak knížecí vláda drží právo zdaňovat. To znamená, že obě mají povoleno unilaterálně určit, bez souhlasu svých chráněnců, sumu, kterou musí ochraňování platit za svoji ochranu.

Od této obecné klasifikace povinného monopolu, může být odvozena základní podobnost jak knížecí tak demokratické vlády (9): pod monopolistickým aparátem, bude cena spravedlnosti a ochrany trvale růst a kvantita a kvalita spravedlnosti a ochrany bude upadat. Jakožto vyvlastňují ochránce, daněmi živěná obraná agentura, je slovním protimluvem a nevyhnutelně povede k většímu zdanění a menší produktivitě. Dokonce i když, jak klasičtí liberálové obhajovali, vláda omezí svoje aktivity exkluzivně na ochranu již předtím existujících majetkových práv, vyvstane otázka toho, kolik je potřeba ochrany. Motivována (tak jako každý) vlastními zájmy a náročností práce, ale s jedinečnou mocí nad daněmi, vládní činitelé budou mít reakci stále stejnou: maximalizovat výdaje na ochranu, a lze si představit, že téměř celé národní bohatství může být spotřebováno náklady na ochranu, a ve stejný čas minimalizovat aktuální rozsah produkce. Čím více peněz může někdo utratit a čím méně musí pracovat stran produkce, tím lépe pro něj.

Navíc monopol na soudní pravomoc bude nevyhnutelně vést k trvalému úpadku kvality ochrany. Jestliže se někdo může odvolat jen k vládě pro spravedlnost, justice bude deformována ve prospěch vlády, bez ohledu na ústavy a odvolací soudy. Ústavy a odvolávací soudy jsou vládními ústavami a institucemi a jakékoliv omezení vládních aktivit, které mohou zajistit, jsou nevyhnutelně rozhodovány zaměstnanci jedné a té samé instituce. Předvídatelně pak definice vlastnictví a ochrana bude trvale měněna a rozsah soudních kompetencí bude rozšiřován ve prospěch vlády.

IV.

Zatímco oba tyto systémy jsou nekonzistentní, pokud jde o ochranu života a vlastnictví, knížecí i demokratická vláda se v jednom základním ohledu liší. Rozhodující rozdíl leží v tom faktu, že vstup do knížecí vlády je systematicky omezen osobním úsudkem knížete, zatímco za demokracie je vstup a účast na vládě otevřena za rovných podmínek každému. Každému nejen dědičnému členu šlechtické vrstvy je povoleno stát se vládním úředníkem a vykonávat jakoukoliv vládní funkci, všechny až do hodnosti předsedy vlády anebo presidenta.

Typicky, tento rozdíl mezi omezeným a volným vstupem do vlády a přechodem od knížecí k demokratické vládě byl interpretován jako pokrok směrem k liberalismu: od společnosti statusu a privilegií ke společnosti rovnosti před právem. Ale tato interpretace spočívá na fundamentálním nepochopení. Z pohledu klasického liberalismu, musí být demokratická vláda považována za horší, než knížecí vláda a za krok zpět. Volný a rovný přístup do rovné vládní demokracie je něco zcela odlišného a neslučitelného s klasickým liberálním konceptem universálního práva, rovně aplikovaného na každého, vždy a všude. Klasický liberalismus tvrdí Ludwig von Mises: "usiluje o největší možnou unifikaci práva, v poslední analýze pro světovou jednotu práva." (10) Nicméně volný vstup do vlády nedosahuje tohoto cíle. Naopak problematická nerovnost vyššího práva knížat versus podřízeného práva poddaných je za demokracie zachována v oddělování veřejného od soukromého práva a nadřazenosti prvního nad druhým. Za demokracie je každý rovný s každým do té míry, pokud jde o přístup do vlády za stejných podmínek pro všechny. V demokracii neexistují žádná osobní privilegia anebo privilegované osoby. Nicméně funkční privilegia a privilegované funkce existují. Dokud jednají v oficiální funkci, demokratičtí činitelé jsou řízení a chráněni veřejným právem, a tím okupují privilegovanou pozici vzhledem k osobám jednajícím pouze pod autoritou soukromého práva (nejpodstatněji: mají povolení podporovat své vlastní aktivity daněmi uvalenými na soukromé subjekty). Privilegia, diskriminace a protekcionismus nemizí. Naopak. Spíše, než by byly omezeny na knížata a šlechtice, privilegia, diskriminace a protekcionismus mohou být užívány všemi a uděleny všem.

Předvídatelně, za demokratických podmínek EXISTUJE tendence každého povinného monopolu, zvyšovat ceny a snižovat kvalitu, posílena. Jako dědičný monopolista, kníže považuje teritorium a obyvatele pod svou vládou za své osobní vlastnictví a provozuje monopolní exploataci svého "vlastnictví". Za demokracie exploatace nezmizí. Ačkoliv je každému povoleno vstoupit do vlády, nejsou tak eliminovány rozdíly mezi vládci a ovládanými. Vláda a ovládaní nejsou jednou a tou samou osobou. Místo knížete, který považuje zemi za své soukromé vlastnictví, je monopolistická péče dána dočasným a zaměnitelným držitelům moci. Tento držitel nevlastní zemi, ale dokud je ve svém úřadě, je mu povoleno ji používat pro své výhody a výhody své suity. Vlastní její současné užití, užívací právo, ale ne její kapitálovou hodnotu. To neeliminuje vykořisťování. Spíše to činí exploataci méně předvídatelnou a provozovanou s malým anebo žádným ohledem na kapitálovou hodnotu. Jinými slovy, tato exploatace je krátkozraká. (11)

Jak dědičná knížata, tak demokratičtí držitelé mohou zvýšit svoje současné výdaje pomocí vyšších daní. Nicméně kníže má tendenci se vyhnout zvyšování daní, jestliže by to vedlo ke konzumaci kapitálu - pokles současné diskontované hodnoty kapitálové hodnoty, jejíž je majitelem. Naopak, držitel demokratické moci nevykazuje žádnou takovou zdráhavost. Zatímco tento vlastní současné daňové výnosy, nevlastní kapitálovou hodnotu, která je odvozena z toho, co dělají druzí. Pak, za demokratických podmínek zdanění roste daleko za úroveň knížecí vlády. Navíc, jak knížata, tak držitelé moci mohou zvýšit své současné výlohy pomocí dluhu a obdaření mocí zdaňovat, tyto dvě skupiny mají tendenci způsobit více dluhů, než by udělali soukromí občané. Nicméně, zatímco kníže zvažuje závazky vůči svému osobnímu vlastnictví, kdykoliv si půjčuje (prodává dluhopisy) nevládní veřejnosti (z toho důvodu, že současná hodnota jeho vlastnictví klesá), demokratický držitel moci je od takového uvažování osvobozen. Může si užívat všechny přínosy vyššího současného utrácení, zatímco splatnost a současný propad v hodnotě vlastnictví dopadá na jiné. Dle toho, vládní dluh je vyšší a roste rychleji za demokratických podmínek, než za knížecí vlády.

Konečně, jak knížata, tak držitelé moci mohou použít svoji donucovací monopolní sílu k převzetí kontroly nad měnovou zásobou. Oba tak mohou také zvýšit svoje vlastní výlohy rozšiřováním zásoby peněz. Nicméně, kníže, který rozšiřuje peněžní zásobu bude vážit dva faktory: jeho okamžité obohacení a fakt, že jako nevyhnutelný výsledek většího množství peněz, budoucí kupní síla peněz a jím vybíraných budoucích daní se bude snižovat. Narozdíl od knížete, demokratický držitel moci se zabývá jen svým okamžitým obohacením, protože nevlastní probíhající a budoucí výnosy daní. On jen vlastní současné výnosy daní, a tak je výhradně zaměřen na současnou kupní sílu peněz. Zvýšením množství peněz v oběhu, může zvýšit svoji současnou kupní sílu, zatímco následná nižší kupní síla peněz a daňové účty musí být nesena v budoucnosti jinými. Tak, peněžní inflace bude převažovat více za demokratických podmínek než za knížecí vlády.

V.

Navíc s volným vstupem k podílu na vládě, zvrácenost spravedlnosti a ochrany (právo a pořádek) postoupí rychleji. Pojem universální a nezměnitelná lidská práva a zvláště právo na vlastnictví v podstatě zmizí a je nahrazeno právem vládou vytvořené legislativy a práv jako vládou daných záruk. (12) Raději než přerozdělování příjmu a bohatství od společnosti ku vládě pomocí daní, deficitního financování a peněžní inflace, jak dědičná knížata, tak demokratičtí držitelé moci můžou také použít svůj monopol nad soudnictvím pro přerozdělení příjmu a bohatství v rámci občanské

společnosti. Nicméně motivy, před kterými knížata a demokratičtí držitelé moci stojí jsou v tomto ohledu zřetelně jiné.

Je poučné učinit ještě jeden pohled na knížecí vládu. Co se týká redistribuce, knížata čelí dvěma omezením. První je logické. Třebaže kníže stojí výše než všichni ostatní, jeho práva jsou také soukromými právy, ačkoliv poněkud výše postaveného druhu. Pokud kníže vezme majetek jedné osobě a dá ho druhé osobě, podkopává principy, na kterých spočívá jeho vlastní pozice a bezpečnost vůči jiným knížatům. (13) Za druhé z ekonomického pohledu, všechna přerozdělování příjmu a bohatství obecně pocházející od těch "co mají" k některým "co nemají", jsou kontraproduktivní a snižují celkovou hodnotu teritoria. To řekněme nevede k tomu, že knížata přestanou zcela používat přerozdělovací politiky, ale jejich politiky nabývají zřetelně odlišnou formu. Na jednu stranu se tyto musí jevit být v souladu s idejí soukromého vlastnictví; na druhou stranu měly by zvýšit budoucí produktivitu, a tak současnou hodnotu země. Proto, knížata typicky garantují raději osobní privilegia než skupinová privilegia; odměňují privilegii ty co něco mají, než ty co nic nemají a řeší tzv. „sociální problémy“ přerozdělením práce pro kultivační, zkulturnující půdu a kolonizační politiky, než přerozdělováním příjmu a bohatství. Proti tomu demokratický držitel moci nečelí žádné logické překážce proti přerozdělování soukromého majetku. Spíše, než by se zabýval sám zachováním a zlepšováním kapitálové hodnoty, bude se primárně zaměřovat na ochranu a vzestup svých vlastních pozic proti konkurenci nově vstupujících do vlády.

Tento typ legitimacy držitelů moci nespočívá na legitimitě soukromého vlastnictví. Spočívá na legitimitě „společenského“ anebo „veřejného“ vlastnictví. Tak, jestliže bere demokratický držitel moci majetek jedné osobě a dává jej jiné osobě, jako držitel moci není v rozporu se svými ideologickými základy. Spíše potvrzuje převahu jiného principu společenského vlastnictví. Následně tak za demokratických podmínek soukromé právo – právo na vlastnictví a uzavírání smluv, které jsou podkladem pro občanskou společnost – mizí jako nezávislá doména práva a je absorbována vše zahrnujícím veřejným – vládou stvořeným – právem (legislativou). Jak poznamenal německý socialistický právní teoretik Gustav Radbruch, z perspektivy demokratického držitele moci je „soukromé právo považováno jen za provisorní a konstantně rozsahem se zmenšující soukromou iniciativou, dočasně ušetřenou v rámci vše zahrnující sféry veřejné zprávy.“ (14) Až konečně je veškeré vlastnictví veřejným vlastnictvím. Každé zavedené soukromé vlastnické právo je jen provisorně platné a může být změněno držitelem moci v souladu s jeho jednostranně určenými požadavky „veřejné bezpečnosti“ a „sociálního zabezpečení“.

Za druhé a více specificky, protože držitelé demokratické moci nevlastní kapitálovou hodnotu dané země, jsou kontraproduktivní efekty přerozdělování na příjem a bohatství předmětem malého anebo žádného zájmu. Nicméně, dlouhodobé dopady přerozdělovacích opatření nejsou pro ně důležité, zatímco jejich okamžité a krátkodobé efekty jsou pro ně důležité. Demokratický držitel moci je vždy pod tlakem politické soutěže ostatních, kteří usilují o jeho nahrazení. Daná pravidla demokratické vlády – jeden člověk jeden hlas a většinové pravidlo – držitel, ať už chce zajistit svou současnou pozici anebo postoupit na jinou, musí udělit anebo slíbit udělení privilegia skupinám spíše než specifickým jednotlivcům. A je dáno, že zde existuje více těch, co nemají než těch, co mají něco hodnotného, jeho přerozdělování bude rovnostářské spíše než elitářské. V souladu s tím, jakožto výsledek demokratické soutěže, bude struktura charakteru společnosti postupně deformována.

Pro jednu, bez ohledu na kritéria, na kterém jsou založeny, všechna přerozdělování zahrnují „brání“ od původního vlastníka a/nebo výrobce – toho „co má“ něco – a „dávání“ jinému nevlastníku a/nebo ne-výrobci – tomu „co nemá“ něco. Podnět být původním vlastníkem nebo výrobcem dané věci se snižuje a podnět být nevlastníkem a ne-výrobcem se zvyšuje. Následně se množství vlastníků a výrobců snižuje a počet nevlastníků a ne-výrobců roste. A protože pravděpodobně existuje nějaké množství zboží, které je přerozdělováno – kterého mají vlastníci – výrobci příliš mnoho a nevlastníci – ne-výrobci příliš málo, tato změna předpokládá dosti doslova, že relativní počet špatných anebo ne tak dobrých lidí a špatných nebo ne tak dobrých osobních vlastností a chování bude setrvale růst a život v takové společnosti se bude stávat vzrůstající měrou méně příjemným. Spíše místo kolonizace, kultivace a zkulturnění půdy způsobí demokracie společenskou degeneraci, korupci a rozklad.

Navíc, volná soutěž není vždy dobrá. Volná soutěž ve výrobě zboží je dobrá, ale volná soutěž v produkování špatností není dobrá. Volná soutěž v mučení a zabíjení nevinných anebo volná soutěž v padělání a podvádění, pro příklad, není dobrá; je horší než špatná. Již bylo vysvětleno, proč vláda jako organizace s povinným členstvím obdařená mocí konečného rozhodovatele záležitostí a daní, musí být považována za špatnou, alespoň z pohledu klasického liberalismu. To vyžaduje druhý pohled, aby bylo zjištěno, že demokratická soutěž je opravdu horší než špatná. V každé společnosti, od té doby co je lidský druh tím, co je, budou existovat lidé bažící pro vlastnictví jiných lidí. (15) Někteří lidé jsou více postiženi tímto sentimentem než jiní. Ale lidé se obvykle naučí nejednat dle takového pocitu anebo se cítí zahanbení za takovéto chování. Obecně jen několik jednotlivců je neschopno úspěšně potlačit své touhy po majetku jiných, a s těmito je nakládáno jako s kriminálníky ze strany svých bližních a jsou postiženy

fyzickými tresty. Pod knížecí vládou, jen jedna osoba - kníže - může snad jednat dle této touhy po vlastnictví jiného člověka, a to je to, co ho činí potenciálně nebezpečným a "špatným". Nehledě na již zmíněné logické a ekonomické brzdy, nicméně je kníže dále omezen ve svých přerozdělovacích touhách okolností, že všichni ostatní členové společnosti se naučili považovat brání a přerozdělování majetku jiných jako hanebné a nemorální a podle toho sledují každou knížecí akci s krajní podezřívavostí. Ve zřetelném protikladu, volným vstupem do vlády, je každému povoleno otevřeně vyjádřit své touhy po majetku druhých lidí. Co bylo dříve považováno za nemorální a podle toho potlačováno, je nyní považováno za legitimní postoj. Každý může otevřeně bažit po vlastnictví kohokoliv jiného, dokud apeluje na demokracii; a každý může jednat dle své touhy po vlastnictví druhých, pomocí toho, že najde vstup do vlády. Proto za demokracie se stává každý hrozbou.

Následkem toho za demokratických podmínek populární, i když nemorální a proti společenská touha po majetku jiných lidí, je systematicky zesílena. Každá poptávka je legitimizována, jestliže je proklamována veřejně pod speciální ochranou "svobody slova". Vše může být řečeno a nárokováno, a vše může být uchváčeno. Ba ani zdánlivě nejvíce zajištěné právo na soukromé vlastnictví není vyjmuto z přerozdělovací poptávky. Co horší, jako předmět masových voleb, členové společnosti s málo anebo žádnými morálními zábranami proti přebírání majetku jiných lidí, vrozeně nemorální, jsou nejvíce talentovaní v sestavování většin z morálně nepotlačovaných a vzájemně nekompatibilních populárních poptávek, efektivní demagogové, kteří mají tendenci k získání přístupu do vlády a ke vzestupu na vrchol vlády. Proto se špatná situace i zhoršuje. (16)

Historicky výběr knížete byl skrze vliv jeho urozeného původu a jeho jediná osobní kvalifikace byla dána typicky jeho výchovou jako budoucího knížete a zachovatele dynastie a jejího statusu a vlastnictví. To samozřejmě nezajišťovalo, že kníže nemohl být špatný a nebezpečný. Nicméně je dobré připomenout, že jakýkoliv kníže, který selhal ve své primární povinnosti zachování dynastie - který rozbil anebo zruinoval zemi, zavinil občanské nepokoje, poprask a spory nebo jinak ohrozil pozici dynastie - čelil okamžitému riziku buď, že bude neutralizován anebo zavražděn jiným členem své vlastní rodiny. V každém případě, nicméně dokonce i když následkem původu a jeho výchovy nemůže být zamezeno tomu, že by kníže mohl být špatný a nebezpečný, zároveň nemůže být zamezeno následkem urozeného původu a knížecího vzdělání také to, že kníže by mohl být neškodný diletant anebo i dobrý a morální člověk. Naopak, výběr vládnoucích vladařů lidovými volbami činí prakticky nemožné to, aby se nějaká dobrá a morální osoba mohla vůbec dostat na vrchol. Ministerští předsedové a

presidenti jsou vybíráni pro jejich prokázanou nepotlačovanou demagogii. Tak, demokracie prakticky zaručuje, že vůbec jenom špatní a nebezpeční mužové se mohou dostat na vrchol vlády (17); opravdu, jako výsledek volné politické soutěže a výběru, ti kteří se dostanou nahoru, se stanou stoupající měrou nebezpečnými jedinci, jenom dočasnými a zaměnitelnými držiteli moci, kteří jen zřídka kdy budou zabiti.

VI.

Po více než století povinné demokracie, předvídatelné důsledky jsou přímo před našima očima. Daňové zatížení uvalené na vlastnictví majitelů a výrobců dělá ekonomické břemeno takovým, že vůči němu se otrokářství a nevolnictví zdají býti při srovnávání průměrnými. Vládní dluhy narostly do dech beroucích výšin. Zlato bylo nahrazeno vládou vyrobenými papírky jako penězi a jejich hodnota setrvale klesá. Každý detail soukromého života, vlastnictví, obchodu a smlouvy je regulován pořád větší horou psaného práva (legislativa). Ve jménu sociální, veřejné anebo národní bezpečnosti nás naši držitelé moci "chrání" před globálním oteplováním a ochlazováním a vyhynutím zvířat a rostlin, před manžely a manželkami, rodiči a zaměstnavateli, chudobou, nemocemi, katastrofami, ignorací, předsudky, rasismem, sexismem, homofobií a bezpočtem jiných veřejných nepřátel a nebezpečí. A s enormními zásobami zbraní agrese a masové destrukce nás oni "chrání", i mimo USA, před každým novým Hitlerem a všemi kdo jsou podezřelí ze sympatií k Hitlerovi.

Nicméně jediný úkol vlády, který byl předpokládán, že bude vládou převzat - ochrana našeho života a vlastnictví - naši demokratičtí držitelé moci neprovádí. Naopak, čím vyšší výdaje na sociální, veřejnou a národní obranu vzrostou, tím více našeho práva na soukromé vlastnictví je erodováno, tím více našeho vlastnictví je vyvlastněno, zkonfiskováno, zničeno a znehodnoceno, a o to více budeme připraveni o úplné základy celé ochrany: osobní nezávislost, ekonomickou sílu a soukromé bohatství. Čím více bude vytvořeno psaného práva, tím více právní nejistoty a morálního hazardu bude vytvořeno a bezpráví nahradí právo a řád. A zatímco se my staneme pak bezmocnější, zchudlí, ohrožení a nezajištění, naši vládcí se stanou více a více zkorumpovaní, nebezpečně ozbrojení a arogantní.

V tomto bodě vyvstává otázka budoucnosti klasického liberalismu. Zde je vhodné se vrátit na začátek: k Ludwigu von Misesovi a ideji klasickoliberalního společenského řádu. Podobně jako Etienne de la Boétie a David Hume před ním, Mises rozpoznal, že moc každé vlády, jedno zda knížecí anebo demokratických držitelů moci, benevolentních mužů anebo tyranů spočívá v konečném ohledu na názoru spíše než na fyzické síle. Vládní činitelé vždy představují jen malou část celkové populace pod jejich

kontrolou, jedno zda pod knížecí anebo demokratickou vládou. Ještě menší je podíl představitelů centrální vlády. Ale to předpokládá, že vláda a obzvláště centrální vláda nemůže vůbec uvalit svoji vůli na celou populaci, jestliže nenajde širokou podporu a dobrovolnou kooperaci v rámci nevládní veřejnosti. Jak La Boétie praví: "Ten, kdo vás ovládá... nemá opravdu nic jiného než moc, kterou mu udělujete, aby vás zničil. Kde získává dosti očí k tomu, aby vás špehoval, jestliže mu je vy sami neposkytnete? Jak to že může mít tolik rukou, aby vás ubíjely, jestliže si je nevypůjčí od vás? Nohy, které dupou po vašich městech, kde je získal, jestliže to nejsou vaše vlastní nohy? Jakto, že má moc nad vámi, když ne skrze vás? Jak by se mohl odvážit vás napadnout, kdybyste mu v tom sami nepomáhali? Jak by vám mohl něco udělat, jestliže vy sami nejste srozuměni se zlodějem, který vás okrádá, jestliže nejste komplici vraha, který vás zabíjí, jestliže nezrazujete sami sebe? Sejete vlastní úrodu tak, aby ji mohl zpustošit, stavíte a vybavujete své domy, abyste mu je dali k drancování; vychováváte své dcery, aby mohl ukojit svůj chtíč; vychováváte své děti, aby jim mohl udělit nejvyšší privilegium, které zná, aby byli vedeni do jeho bitev, byli dodáni na jatka, aby se z nich stali služebníci jeho lačnosti a nástroji jeho pomsty; trápíte svá těla tvrdou prací tak, aby si mohl dopřát potěšení a povalování ve svých špinavých rozkoších; oslabujete se aby se on stal silnějším a mocnějším, aby vás držel na uzdě. (18)

Nicméně, jestliže moc každé vlády spočívá jen na názoru a konsensuální kooperaci, potom jak vysvětluje Misesův nejpřednější student a náš další intelektuální mistr Murray N. Rothbard ve svém úvodu k pojednání La Boétieho ze 16. století, to také znamená, že každá vláda může být svržena jen změnou v názoru a užitím čiré síly vůle. "Pokud opravdu tyranie spočívá na masovém souhlasu, potom zřejmým prostředkem pro její svržení je jednoduše masové odmítnutí souhlasu." (19) To je, za účelem zbavení vlády její moci a její nahrazení statusem dobrovolného členství v organizaci (jako v případě USA před občanskou válkou), není nutné ji převzít, účastnit se násilných bitev proti ní nebo i vztáhnout ruku na jednotlivé vládce. Fakticky, pokud se tak stane, tak to potvrdí princip donucení a agresivního násilí, který podpírá současný systém a nevyhnutelně to vede k nahrazení vlády nebo tyrana jinými. Naopak, je jen nutné to, že se někdo stáhne z donucovacího společenství a naváže na své právo na obranu sebe sama. Opravdu, je podstatné, že jeden nemůže postupovat jinou cestou než mírovou secesí a ne-kooperací. (20) Jestliže se tato rada jeví na první pohled jako naivní (jaký rozdíl nastane, když se vy anebo já rozhodneme odtrhnout od Unie?), její charakter jako geniální strategie společenské revoluce se stane zřejmým tehdy, když jsou vysvětleny plné důsledky aktu osobní secese. Rozhodnutí se odtrhnout zahrnuje, že někdo považuje centrální vládu za nelegitimní, a že s ní a jejími činiteli na základě toho jedná jako s agenturou mimo právo a "cizí" okupační silou. Tj., pokud je jimi donucen,

vyhoví jim člověk z důvodu opatrnosti a ne pro jiný důvod než aby se zachoval, ale neudělá nic na podporu a usnadnění jejich činností. Člověk se pokouší si zachovat co nejvíce svého vlastnictví a odevzdat co nejméně peněz na daně, jak je to možné. Považuje všechno federální právo, legislativu a regulace za neplatné a ignoruje je, kde je to možné. Člověk nepracuje nebo se dobrovolně nehlásí na práci pro centrální vládu, jedno zda pro exekutivní, legislativní anebo soudní složku a člověk se nedruží s někým, do tak činí (a obzvláště ne s těmi, co jsou vysoko postavení v hierarchii držitelů moci). Člověk se neúčastní politik centrální vlády a nepřispívá nijak k činnosti federální politické mašinérie. Nepřispívá žádné národní politické straně nebo politické kampani ani žádné organizaci, agentuře, nadaci, institutu anebo think-tanku spolupracujícímu s anebo placenému jakoukoliv částí federálního Leviatana anebo kýmkoliv, kdo žije a pracuje v anebo blízko hlavní města Washingtonu.

Místo toho, s takovým množstvím vlastnictví, jaké bylo možné zachránit před rukama vlády, člověk začíná činit opatření na svoji vlastní ochranu a přijímá novou systematickou podvojnou investiční strategii. Na jednu stranu právě existence soukromé kriminality vyžaduje vhodnou obranu jako zámky, pistole, brány, ostrahu a pojištění, tak existence vlády vyžaduje specifická obraná opatření: že člověk investuje do takových forem a takových lokalit, díky nimž může stáhnout, odstranit, skrýt nebo zatajit své bohatství jak jen nejvíce možno mimo oči a ruce vlády. Ale defenzivní opatření nejsou dostatečná. Ve snaze získat plnou ochranu něčího vlastnictví z dosahu vlády, je nutné nezůstat izolovaný v rozhodování o secesi. Ne každý musí samozřejmě následovat něčí příklad. Skutečně není ani nutné, aby většina celé společnosti takto činila. Je nicméně nutné, aby přinejmenším většina populace v mnoha oddělených lokalitách tak činila a k dosažení kritické úrovně masového odmítnutí je podstatné spojit něčí obraná opatření s ofenzivní strategií: investovat do ideologické kampaně, která delegitimizuje ideji a instituce demokratické vlády mezi veřejností.

Davoví lidé, jak La Boétie a Mises rozpoznali, se vždy a všude skládají z "hrubiánů", "omezenců" a "pošetilců", jednoduše oklamaných a ponořených do navyklé poddajnosti. Tak dnes, zaplavování od ranného dětství vládní propagandou ve veřejném školství a vzdělávacích institucích legiemi veřejně certifikovaných intelektuálů, většina lidí bezmyšlenkovitě akceptuje a opakuje nesmysly jako, že demokracie je vláda nás samotných a vláda je lidová, dána lidem a pro lid. A i když můžou prohlédnout skrze tento klam, většina ještě bez otázek akceptuje demokratickou vládu kvůli tomu, že jim poskytuje vícero zboží a výhod. Takoví "pošetilci", poznamenává La Boétie nepochopí, že jsou "jen získávají část svého vlastního majetku, a že jejich vládci jim nemohou dát nic bez toho, než to, co obdrželi

z toho, co jim nejprve sebrali." (21). Tak každá společenská revoluce nutně musí začít jen s několika neobyčejnými muži: přirozenou elitou.

Takhle La Boétie popisuje elitu a její roli: „Je jich vždy několik, lépe obdařených než jiní, cítí váhu jha a nemohou se sami ubránit pokusům, aby ho nesetřásl: to jsou ti muži, kteří se nikdy nestávají pokornými před poddanstvím a kteří vždy jako Odysseus na zemi a moři setrvale hledají kouř svého ohně, nemohou se sami nikdy ubránit před pokukováním po svých přirozených právech a před připomínáním svých předků a jejich dřívějšího života. To jsou ve skutečnosti muži, kteří mají jasnou mysl a prozíravého ducha, nejsou spokojeni, tak jako hrubá masa, která vidí jen to, co je u jejích nohou, ale raději se dívají kolem sebe, nazpět a dopředu a i vzpomínají na věci minulosti kvůli souzení věcí budoucnosti a srovnávají obě se současnými podmínkami. To jsou ti, kteří mají svoji vlastní dobrou mysl, dále vytrénovanou studiem a učením. I kdyby se svoboda zcela vytratila ze země, takoví mužové ji znovu naleznou. Pro ně není otroctví uspokojující, bez ohledu na to, jak se převléká." (22)

Zrovna tak nebude žádná revoluce bez klasické liberální-libertariánské elity, nicméně stejně tak nebude žádná revoluce bez nějaké formy masové účasti. To jest, elita nemůže dosáhnout svého cíle obnovením práva na soukromé vlastnictví a práva a pořádku, pokud neuspěje ve sdělení těchto idejí veřejnosti, otevřeně pokud možno a tajně pokud je to nutné a probudit masy z jejich poddanské dřímoty vyburcováním, aspoň dočasným vyburcováním, jejich přirozeného instinktu chtít být svobodný. Jak Mises udává: "Rozkvět společnosti závisí na dvou faktorech: intelektuální síle výjimečných mužů schopných vytvořit dobré společenské a ekonomické teorie a schopnosti těchto anebo druhých mužů udělat tyto ideologie přijatelnými pro většinu." (23)

Z toho důvodu musí rozhodnutí členů elity o odtržení se a nespolupráce se státem vždy zahrnovat odhodlání zabývat se, či přispívat k, pokračujícímu ideologickému boji. Poněvadž pokud moc státu spočívá na rozšířeném přijímání nesprávných, vskutku až absurdních a bláhových myšlenek, pak tedy jedinou skutečnou ochranou je systematický útok na tyto myšlenky a propagace a objevování pravdivých myšlenek. No, každý musí být vždy opatrný a pečlivě zvažovat své materiálové investice a je stejně důležité, že každý musí být věčně ostražitý a výběrový ve svých ideologických investicích. Především v této snaze není dostatečné pouze kritizovat anebo podporovat kritiky a kritiku určitých vládních politik nebo osobností, i když je tato kritika správná a populární, taková kritika neproniká ke kořenu problému. V terminologii "Nové levice" tato "zůstává v rámci systému", a tak je z pohledu vlády neškodná. Pak každá podpora

vydaná na takové úsilí, i když dobře míněná, je přinejlepším plýtváním a při nejhorším dále zvyšuje sílu vlády. Přesněji zatímco kritizování a kritici vlády mohou začínat s konkrétními politikami anebo osobami anebo když tak musí činit, aby zaujali pozornost mas, všechno a všichni hodní podpory musí jít dále. Každý kritik a kritika toužící po podpoře musí přistoupit k vysvětlení každého a všech jednotlivých selhání vlády jako symptomů základních vad samotné ideje vlády samotné (a především demokratické vlády). Jinými slovy, žádný kritik a kritika není hodna něčí podpory, jestliže neukáže na intelektuální podvod dvou pilířů, na kterých spočívá všechna vládní moc: víra že ochrana soukromého vlastnictví, unikátní mezi vším zbožím, vyžaduje donucovací monopol (organizaci s nedobrovolným členstvím), a že soukromé vlastnictví a ochrana jsou nejlépe zajištěny, jestliže vstup do tohoto monopolu na právo a pořádek je volný, a ti jež ho řídí jsou voleni demokraticky.

Ve skutečnosti, zde nesmí být ani nejmenší zaváhání v přijetí závazku ideologického radikalismu („extremismu“). Nejen, že cokoliv menšího by bylo kontraproduktivní, ale co je důležitější, jen radikální – opravdu, radikálně jednoduché – ideje můžou asi pohnout s emocemi těžko chápajících a netečných mas. A nic není více efektivní v přesvědčování mas od upuštění od kooperace s vládou, než trvalé a neoblomné odkrývání, zbavení posvátnosti a zesměšnění vlády a jejích představitelů jako morálních a ekonomických podvodníků a šejdírů: jako jsou císařové bez šatů předmětem pohrdání a terčem mnoha vtipů. Jestli a pouze pokud členové přirozené klasicko-liberální - libertariánské elity plně chápou tuto lekci a budou jednat podle ní, bude mít klasický liberalismus budoucnost. Jen potom mohou udělat to co La Boétie radí nám všem, abychom udělali: "Rozhodněte se více již nesloužit a rázem jste volní. Nežádám abyste vztáhli ruku na tyrana, abyste ho svrhli, ale jednoduše abyste ho již déle nepodporovali; potom ho uvidíte jako velký kolos jehož podstavec byl stržen, padajícího svoji vlastní váhou a tříštícího se na kusy." (24)

III. O demokracii, redistribuci a destrukci soukromého vlastnictví

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 4. Kapitola knihy "Demokracie, bůh který selhal", 9. vydání, 2007]

Představme si světovou vládu, demokraticky zvolenou podle principu jeden člověk jeden hlas v celosvětovém měřítku. Jaký bude pravděpodobně výsledek voleb? Nejpravděpodobněji dostaneme čínsko-indickou koaliční vládu. A co by nejpravděpodobněji tato vláda rozhodla, aby uspokojila svoje podporovatele a byla znovu zvolena? Tato vláda by pravděpodobně zjistila, že tzv. západní svět má příliš mnoho bohatství a zbytek světa, obzvláště Čína a Indie má příliš málo, a tak by se stala nezbytnou systematická redistribuce bohatství a příjmu. (1) Nebo si představme, že v naší vlastní zemi by bylo hlasovací právo rozšířeno na sedmileté děti. Zatímco vláda by pravděpodobně nebyla obsazena dětmi, její politiky by většinou rozhodně odrážely „oprávněné zájmy“ dětí k zajištění „adekvátního“ a „rovného“ přístupu k „bezplatným“ smaženým hranolkům, limonádě a videím. (2)

S tímto „myšlenkovým experimentem“ na mysli, by zde nebyla žádná pochybnost o následcích, které plynou z procesu demokratizace, která začala v Evropě a v USA ve druhé polovině 19. věku, a který došel naplnění nakonci 1. světové války. Postupná expanze volebního práva a konečně ustavení universálního volebního hlasu pro dospělé udělalo s každou zemí to, co by světová demokracie udělala s celou zeměkoulí: uvedla by v chod zdánlivě trvalou tendenci směrem k redistribuci bohatství a příjmu. (3)

Princip jeden člověk jeden hlas kombinovaný s "volným vstupem" do demokratické vlády znamená, že každá osoba a její osobní vlastnictví se dostává do dosahu a dispozice tak, že může být shrábnuto kýmkoliv jiným. Vzniká "tragédie obecní pastviny". (4) Můžeme být očekávat, že většina "chudých" se bude bezohledně pokoušet obohatit na účet menšiny "majetných". Tím neříkáme, že zde bude jen jedna třída nemajetných a jedna třída majetných, a že přerozdělování bude uniformně probíhat od bohatých k chudým. Naopak. Zatímco přerozdělování od bohatých k chudým bude vždy hrát prominentní roli, bylo by sociologickým zmatením předpokládat, že to bude jediná anebo i převládající forma přerozdělování. (5) Přece jen, "trvale" bohatí a "trvale" chudí jsou obvykle bohatí anebo chudí kvůli nějakému důvodu. Bohatí jsou příznačně chytří a pilní a chudí typicky hloupí, líní anebo obojí. (6)

Není moc pravděpodobné, že hlupáci, i když by tvořili většinu, by byli systematicky schopní přechytračit a obohatit se na účet menšiny chytrých a energických jednotlivců. Spíše se většina přerozdělování bude uskutečňovat v rámci skupiny "ne-chudých" a často to bude tak, že lidé s vyššími příjmy uspějí v tom, že budou dotováni těmi s příjmy menšími. Považme třeba pro příklad téměř universální praxi v nabízení universitního vzdělávání "zdarma", pomocí něhož pracující vrstvy, jejichž děti zřídka navštěvují univerzity, platí skrze daně vzdělání dětem ze středních vrstev! (7) Navíc můžeme očekávat, že zde bude mnoho konkurujících si skupin a koalic, které budou zkoušet získat něco na účet druhých. Budou zde různá měnící se kritéria, která definují, kdo bude označen za "majetného" (který si zaslouží být oloupen) a jiného nemajetného (který si zaslouží obdržet lup). Ve stejný okamžik jednotlivci budou členy většího množství skupin "majetných" a/nebo "nemajetných", následkem toho budou ztrácet jednu z těchto dvou charakteristik a naopak budou získávat druhou, s tím, že někteří jednotlivci skončí v čisté ztrátě a jiní jako čistí vítězové přerozdělování.

Rozpoznání demokracie jako mašinérie populárního přerozdělování bohatství a příjmu ve spojení s jedním z nejzákladnějších principů celé ekonomie, že někdo bude dostávat více toho, co je dotováno (ať už je to cokoliv), poskytuje klíč k porozumění současné doby. (8) Všechna přerozdělování bez ohledu na kritéria, na kterých jsou založena, zahrnují „odebírání“ původním vlastníkům a/nebo výrobcům (majitelům něčeho) a „dávání“ nevlastníkům a ne-výrobcům (ne-majitelé něčeho). Podněty pro to být původní vlastník nebo výrobce zmíněné věci jsou oslabeny, a podněty být ne-vlastník a ne-výrobce jsou posíleny. Adekvátně k tomu, výsledek dotování jednotlivců, protože jsou chudí, povede k nárůstu chudoby. Dotováním lidí, protože jsou nezaměstnaní, vytvoří větší nezaměstnanost. Podpora matek samoživitelek z daní povede ke vzestupu počtu samoživitelek, „nelegitimností“ a rozvodům. (9) Zakázáním dětské práce je příjem transferován od rodin s dětmi k lidem bez dětí (jako výsledek právní restrikce nabídky práce, stoupnou mzdové sazby). Následkem toho, poklesne porodnost. Na druhou stranu, podporou vzdělávání dětí vznikne opačný efekt. Příjem je transferován od bezdětných a těch, co mají málo dětí k těm, co mají mnoho dětí. Jako výsledek porodnost stoupne. No pak hodnota dětí bude opět klesat a porodnost upadne jako výsledek tzv. systému sociálního zabezpečení, který dotuje důchodce (staré lidi) z daní uvalených na ty, co v přítomnosti vydělávají příjem (mladí lidé), instituce rodiny - mezigenerační pouto mezi rodiči, prarodiči a dětmi - je systematicky oslabováno. Staří se již nepotřebují spoléhat na asistenci svých dětí, jestliže si nevytvořili žádné zaopatření pro své stáří a mladí (typicky s méně akumulovaným bohatstvím) musí podporovat staré (typicky s více akumulovaným bohatstvím) místo toho, aby se používali jiné způsoby - typicky v rámci rodiny. Touha rodičů po dětech a dětí po

rodičích bude upadat, rodiny se budou rozpadat a počet nefunkčních rodin bude na vzestupu a zaopatřovací aktivity – úspory a tvorba kapitálu budou upadat, zatímco spotřeba poroste. (10)

Výsledkem dotování simulantů, neurotiků, bezstarostných lidí, alkoholiků, narkomanů, HIV pozitivních a fyzicky a mentálně "problémových" skrze regulace pojištění a povinné zdravotní pojištění, bude více nemocí, simulování, neuroticismu, bezstarostných lidí, alkoholismu, narkomanství, HIV pozitivních a fyzicky a mentálně retardovaných. (11) Nucením ne-zločinců včetně obětí trestných činů do placení nákladů za věznění kriminálních (místo toho aby kriminálníci kompenzovali své oběti a platili plné náklady na jejich vlastní zatčení a věznění), bude kriminalita růst. (12) Nucení podnikatelů skrze programy "afirmativní akce" ("nediskriminace"), aby zaměstnali více žen, homosexuálů, černochů nebo jiných "menšin" než by jinak chtěli, povede k většímu zaměstnávání minorit a k menšímu počtu zaměstnavatelů a k menšímu množství zaměstnanců mužů, heterosexuálů a bělochů. (13) Donucováním vlastníků soukromé půdy dotovat („ochraňovat“) „ohrožené druhy“, které žijí na jejich pozemcích, pomocí environmentální legislativy, zde bude více zvířat, kterým se bude dařit lépe a méně lidí, kterým se navíc bude dařit hůře. (14)

Co je nejdůležitější, donucování vlastníků soukromého majetku a/nebo těch co vydělávají tržní příjem (producentů) kvůli dotování „politiků“, „politických stran“ a „veřejných úředníků“ (politici a vládní zaměstnanci neplatí daně, ale jsou vypláceni z daní) (15), povede k menší tvorbě bohatství, menšímu množství výrobců a menší produktivitě a i k většímu plýtvání, „parasitům“ a příživnictví. Podnikatelé (kapitalisté) a jejich zaměstnanci nemůžou vydělat nějaký příjem, pokud neprodukují zboží anebo služby, které jsou prodávány na trzích. Nákupy kupců jsou dobrovolné. Nákupem zboží anebo služby, kupující (spotřebitelé) demonstrují, že preferují toto zboží nebo služby nad sumou peněz, které se musí vzdát kvůli nákupu tohoto zboží a služeb. Naproti tomu politici, strany a veřejní úředníci neprodukují nic, co je prodáváno na trzích. Nikdo nekupuje vládní "zboží" a "služby". Tyto jsou produkovány a při tom vznikají náklady, ale nejsou prodávány a nakupovány. Na jednu stranu, z toho plyne, že je nemožné určit jejich hodnotu a zjistit zda tato hodnota ospravedlňuje anebo neospravedlňuje náklady na ně vynaložené. Protože nikdo toto zboží a služby nekupuje, nikdo vlastně nedemonstruje to, že považuje vládní zboží a služby za hodnotnější než náklady na ně vynaložené, a sice zda jim někdo vůbec připisuje anebo nepřipisuje nějakou hodnotu. Z pohledu ekonomické teorie, je tak zcela nelegitimní předpokládat, jak je to vždy ukazováno ve statistice národního důchodu, že vládní zboží a služby mají hodnotu danou náklady na jejich produkci, a pak přidat jednoduše tuto hodnotu k 'normální'

hodnotě soukromě produkováného (kupovaného a prodáváného) zboží a služeb, aby se došlo k hrubému domácímu (nebo národnímu) produktu, pro příklad. Mohlo by být také předpokládáno, že vládní zboží a služby nemají žádnou hodnotu nebo i to, že nejde vůbec o "zboží", ale téměř o "zlo", a proto náklady na politiky a celé veřejné služby by měly být odečteny od celkové hodnoty soukromě produkováného zboží a služeb. Opravdu, domnívám se, že toto by bylo více obhajitelné. Na druhou stranu jako praktický důsledek, dotování politiků a veřejných úředníků obnáší dotování "produkce" s malým anebo žádným ohledem pro blaho jejich údajných spotřebitelů a místo toho s mnoha anebo jediným ohledem na blaho "producentů", tj. politiků a veřejných úředníků. Jejich platy zůstávají stejné, jedno zda jejich výstup uspokojuje spotřebitele anebo jej neuspokojuje. A tak jako výsledek expanze "veřejného" sektoru stran zaměstnanosti, dojde k vzestupu lenosti, nedbalosti, nekompetence, špatných služeb, špatného zacházení, plýtvání a i destrukce - a ve stejný čas i k nárůstu arogance, demagogie a lži ("my pracujeme pro veřejné blaho"). (16)

Po méně než sto letech demokracie a přerozdělování jsou předpovídané dopady doma. "Reservní fond" který byl zděděn z minulosti se jeví být vyčerpaným. Po několik dekád (od pozdních 60. nebo ranných 70. let 20. století) reálný životní standard na Západě stagnuje nebo i klesá. (17) "Veřejný" dluh a náklady existujícího sociálního zabezpečení a systému zdravotnictví přivodilo perspektivu bezprostředně hrozícího ekonomického pádu. (18) Ve stejný čas téměř veškeré formy nežádoucího chování jako nezaměstnanost, závislost na dávkách, ledabylost, bezohlednost, necivilizovanost, psychopatie, hédonismus a kriminalita, početně narostly a sociální konflikt a společenské poruchy vzrostly do nebezpečné výše. (19) Jestliže bude současný trend pokračovat, je bezpečné tvrdit, že západní stát blahobytu (sociální demokracie) zkolabuje právě tak jako východoevropský (sovětského stylu) socialismus zkolaboval nakonci 80. let 20. století.

Nicméně ekonomický kolaps neznamená automaticky zlepšení. Věci se mohou stát horšími spíše než lepšími. Co je nutné mimo krizi jsou ideje - správné ideje - a muži schopní jim porozumět a implementovat je ihned jak se objeví příležitost. Konečně, směřování historie je určeno idejemi, ať dobrými nebo špatnými a muži jednajícími podle idejí a inspirovaných správnými anebo falešnými idejemi. Současný chaos je také výsledkem idejí. Je výsledkem převažující akceptace ideje demokracie veřejným míněním. Tak dlouho jak tato akceptace převažuje, je katastrofa nevyhnutelná a nemůže zde býti žádná naděje na vylepšení situace ani poté co katastrofa přijde. Na druhou stranu jakmile je idea demokracie rozpoznána jako falešná a špatná - a ideje můžou být v principu změněny téměř okamžitě - katastrofě je možné se vyhnout.

Hlavním úkolem těch, kteří chtějí zvrátit příliv a zabránit úplnému zhroucení je "delegitimizace" ideje demokracie, jako původní příčiny současného stavu progresivní "decivilizace". Pro tento účel by člověk měl prvně zjistit, že je těžké najít mnoho proponentů demokracie v historii politické teorie. Téměř všichni hlavní myslitelé neměli než opovržení pro demokracii. Dokonce i otcové zakladatelé USA, dnes považovaní za modelový příklad demokracie, jí striktně odporovali. Vyjma jedné výjimky, si mysleli, že demokracie není nic jiného než vláda davu. Považovali se sami za členy 'přirozené aristokracie' a raději než demokracii obhajovali aristokratickou republiku. (20) Navíc i mezi pár teoretickými obránci demokracie, jako byl pro příklad Rousseau, je téměř nemožné najít někoho, kdo obhajoval demokracii pro cokoli jiného než extrémně malé komunity (vesnice či města). Opravdu, v malých komunitách, kde každý zná každého osobně, musí většina lidí uznat, že pozice těch co "mají" je typicky založena na jejich nadřazeném osobním výkonu, právě jako je pozice těch co "nemají" typicky vysvětlována jejich osobními nedostatky a inferioritou. Za těchto podmínek je daleko těžší pro něčí výhodu úspěšně oloupit jiné lidi o jejich osobní vlastnictví. Ve zřetelném kontrastu k tomuto, na velkých teritoriích zahrnujících miliony i stovky milionů lidí, kde potencionální lupiči neznají své oběti a vice versa, je lidská touha se obohatit na účet druhých předmětem malých anebo žádných omezení. (21)

Co je důležitější, musí být jasné, že idea demokracie je nemorální stejně jako neekonomická. Pokud jde o morální status většinového pravidla, musí být zdůrazněno, že to dovoluje se A a B spojit spolu a obrát C, pro změnu se spojit C a A k obrátí B a potom mohou B a C konspirovat proti A a tak dále. To není spravedlnost, ale morální násilí a stěží po tom jednat s demokracií a demokraty s respektem, spíše by mělo být s nimi zacházeno s otevřeným opovržením a výsměchem jako s podvodníky. (22)

Na druhou stranu, pokud jde o ekonomickou kvalitu demokracie, musí být neoblomně zdůrazněno, že to není demokracie, ale je to soukromé vlastnictví, produkce a dobrovolná směna, které jsou konečným zdrojem lidské civilizace a prosperity. Obzvláště v kontrastu s rozšířeným mýtem, musí být zdůrazněno, že nedostatek demokracie nemá v podstatě nic co dělat s bankrotem socialismu sovětského stylu. Nebyl to princip výběru politiků, který vedl k problémům socialismu. Byla to politika a politické rozhodování jako takové. Místo tohoto, aby se každý soukromý výrobce rozhodoval nezávisle, co udělá s jednotlivými zdroji, jako za situace soukromého vlastnictví a svobody smluv, s plně anebo částečně socializovanými výrobními faktory každé rozhodnutí vyžaduje něčí povolení. Pro výrobce není důležité jak jsou ti, co dávají povolení, vybíráni. Co mu vadí je to, že tato povolení musí být vůbec vyhledávána. Dokud panuje tento případ, podněty výrobců vyrábět jsou omezeny a následuje

zchudnutí. Soukromé vlastnictví je nekompatibilní s demokracií, jakožto i s jinými formami politické vlády. (23) Radši než demokracii, spravedlnost stejně jako ekonomická efektivnosti vyžadují čistou a neomezenou společnost „výrobní anarchie“ soukromého vlastnictví, v které nikdo nevládne druhým a všechny vztahy mezi výrobci jsou dobrovolné a tak vzájemně přínosné. (24)

Na závěr, pro strategické rozvažování za účelem přiblížení se ne-exploatačnímu sociálnímu řádu, tj. anarchii soukromého vlastnictví, idea systému většinové vlády by se měla samotná obrátit proti demokratické vládě. Pod každou formou vlády včetně demokracie, „vládnoucí třída“ (politici a veřejní úředníci) představuje jen malou část celkové populace. Zatímco je možné aby jedno sto příživníků vedlo pohodlný život na produkci jednoho tisíce hostitelů, jeden tisíc příživníků nemůže žít z jednoho sta hostitelů. Založeno na poznání tohoto faktu, jevílo by se být možným přesvědčit většinu voličů, že nechat ty, co žijí z daní jiných lidí, mluvit do toho jak vysoké tyto daně jsou, jen vše zhoršuje, a tak rozhodnout, demokraticky odebrat hlasovací právo komukoliv z vládních zaměstnanců a každému kdo obdrží vládní příspěvky. Ať již se jedná o sociální dávky nebo vládní kontrakty.

Navíc, společně spolu s touto strategií je nutné rozpoznat ohromnou důležitost secese a secesionistického hnutí. Jestliže jsou většinová rozhodnutí "správná", potom největší ze všech většin, světová většina a demokratická světová vláda, musí být považovány definitivně za "správné" (25), s následky předvídanými na začátku této kapitoly. K tomu v kontrastu, secese vždy zahrnuje odtrhnutí se menší části populace od větší. Je to tak hlas proti principu demokracie a majoritnímu vládnímu systému. Dále jak proces secese postoupí na úroveň malých regionů, měst, městských částí, městeček, vesnic a konečně jednotlivých domácností a dobrovolných asociací soukromého bydlení a firem, nejtěžší bude udržet současnou úroveň přerozdělovacích politik. Ve stejnou dobu, čím menší územní jednotky, tím pravděpodobnější bude, že několik jednotlivců, opírajících se o veřejné uznání jejich ekonomické nezávislosti, výjimečných profesních úspěchů, morálně bezúhonného života, lepší soudy, kuráž a vkus, vyrostou na úroveň přirozené, dobrovolně uznávané elity a propůjčí legitimnost ideji přirozeného řádu soutěže (ne-monopolistické) a volně (dobrovolně) financovaným garantům míru, soudcům a překrývajícím se jurisdikcím jaké existují i dnes v oblasti mezinárodního obchodu a cestování. Společnost čistě soukromého práva - jako odpověď na demokracii a jinou formu politické (nucené) vlády. (26)

IV. O centralizaci a secesi

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 5. Kapitola knihy “Demokracie, bůh který selhal”, 9. vydání, 2007]

Stát je teritoriální monopolní donucující - agentura, která se může zabývat trvalým, institucionalizovaným porušováním práva na soukromé vlastnictví a vykořisťováním - ve formě vyvlastňování, zdanění a regulování - vlastníků soukromého majetku. (1) Pokud nepředpokládáme nic jiného než vlastní zájem části vládních činitelů, pak u všech států (vlád) můžeme očekávat, že využijí tento monopol, a dají tak najevo směřování směrem k nárůstu vykořisťování. Na jednu stranu to znamená vzrůstající domácí vykořisťování (a vnitřní zdanění). Na druhou stranu, a tento aspekt bude zvláště předmětem zájmu v následujícím textu, to znamená územní expanzi. Státy se chtějí vždy pokoušet zvětšovat své vykořisťování a daňovou základnu. Tím, že tak dělají, nicméně přicházejí do konfliktu s jinými soutěžícími státy. Soutěž mezi státy jakožto územními monopoly na donucení je ze své samotné natury eliminující soutěží. Tj. může zde být jen jeden monopolista na exploataci a zdanění v jakékoliv dané oblasti; tak, od soutěže mezi různými státy můžeme očekávat podporování tendence směrem k rostoucí politické centralizaci a konečně k jednomu světovému státu.

Pohled na západní historii ilustruje úspěšně platnost tohoto závěru. Na začátku 2. milénia se pro příklad v Evropě konstituovaly tisíce nezávislých politických jednotek. Nyní zbylo jen pár tuctů těchto jednotek. Zajisté také existují decentralizační síly. Byla zde progresivní desintegrace Otomanské říše od 16. století až do doby po 1. světové válce a ustavení moderního Turecka. Nesouvislé Habsburské mocnářství bylo od dob největší expanze za císaře Karla V. postupně rozbito, než zcela zmizelo a roku 1918 bylo založeno moderní Rakousko. A nedávno, před našimi vlastními očima se rozpadla bývalá Sovětská říše. Je zde nyní více než tucet nezávislých států na půdě bývalého Sovětského svazu. Bývalá Jugoslávie se skládá nyní ze Slovinska, Chorvatska, Srbska, Makedonie a Bosny a Hercegoviny (a Černé Hory). A Češi a Slováci se rozdělili a vytvořili nezávislé státy. Nicméně převládající tendence byla v opačném gardu. Pro příklad během druhé poloviny 17. století se Německo skládalo z nějakých 234 zemí, 51 svobodných měst a 1 500 nezávislých šlechtických panství. Do raného 19. století celkový počet těchto tří kategorií spadl pod 50 a do roku 1871 bylo dosaženo sjednocení. Scénář v Itálii byl podobný. I malé státy mají historii expanzí a centralizace. Švýcarsko začalo v roce 1291 jako konfederace ří nezávislých kantonálních států. Do

roku 1848 bylo jediným (federálním) státem s nějakými dvěma tucty kantonálních provincií.

Navíc z globální perspektivy, lidský druh přišel blíže než kdy předtím k ustavení světové vlády. I před rozpadem Sovětské říše, si Spojené státy zajistili status hegemonu nad západní Evropou (nejvýznamněji v Německu) a v zemích tichomořského lemu (nejvýznamněji v Japonsku) - jak indikuje přítomnost amerických sil a základů, pomocí paktů NATO a SEATO, pomocí role amerického dolaru jako konečné mezinárodní rezervní měny a amerického federálního rezervního systému jako "věřitele" anebo "poskytovatele likvidity" poslední instance pro celý západní bankovní systém. A pomocí institucí jako Mezinárodní měnový fond (IMF), Světová banka a nedávno ustavené Světové obchodní organizace (WTO). (2) K tomu, pod americkou hegemonií neustále postupuje politická integrace západní Evropy. Se současným ustavením Evropské centrální banky (ECB) a evropské měny (euro), je Evropská unie téměř kompletní. Ve stejný čas byl pomocí Severoamerické smlouvy o volném obchodu (NAFTA) podniknut významný krok směrem k politické integraci Amerického kontinentu. Za neexistence Sovětské říše a její vojenské hrozby se USA ukázaly jako jediná světová a nesporná vojenská supervelmoc a světový „vrchní policajt“.

Podle obecného pohledu je centralizace obecně dobrá" a je progresivním hnutím, zatímco desintegrace a secese, i když někdy nevyhnutelné, představují anachronismus. Předpokládá se, že větší politické jednotky - a nakonec jedna světová vláda - znamená širší trhy a proto zvyšuje bohatství. Jako důkaz tohoto, je poukazováno na to, že ekonomická prosperita vzrostla dramaticky s nárůstem centralizace. Nicméně, než by to odráželo nějakou pravdu, tento ortodoxní pohled více ilustruje ten fakt, že historie je typicky psaná vítězi. Korelace anebo dočasná koincidence neprokazují kauzalitu. Ve skutečnosti, vztah mezi ekonomickou prosperitou a centralizací je velmi rozdílný od toho co prohlašuje ortodoxie a opravdu je téměř opačný. (3)

Politická integrace (centralizace) a ekonomická (tržní) integrace jsou dva kompletně oddělené fenomény. Politická integrace zahrnuje územní expanzi státní moci, moci zdaňovací a regulující vlastnictví (vyvlastňování). Ekonomická integrace je rozšířením meziosobní a meziregionální dělby práce a tržní participace. (4) V principu zdaňováním a regulováním soukromého vlastnictví vlastníků a příjemců tržního příjmu, jsou všechny vlády kontraproduktivní. Redukují participaci na trhu a vytváření ekonomického bohatství. (5) Jakmile byla ovšem přijata za svou existence vlády, pak nicméně žádný přímý vztah mezi územní velikostí a ekonomickou integrací neexistuje. Švýcarsko a Albánie jsou obě malé země, ale Švýcarsko ukazuje vysoký stupeň ekonomické integrace, zatímco Albánie nikoliv. Jak USA a bývalý Sovětský svaz jsou

velké. Zatímco je mnoho dělby práce a tržní participace v USA, v Sovětském svazu neexistovala téměř žádná integrace, neexistovalo tam téměř žádné vlastnictví kapitálu. (6) Centralizace potom, může jít v ruku v ruce buď s ekonomickým pokrokem anebo s úpadkem. Pokrok je výsledkem toho, když málo zdaňovací a regulující vláda rozšíří své území na účet té, která vykořisťuje více. Pokud nastane opak, centralizace pak znamená ekonomickou dezintegraci a úpadek.

Nicméně je zde vysoce důležité nepřímé spojení mezi velikostí a ekonomickou integrací. Centrální vláda vládoucí nad územím velkého rozsahu - a ne méně také jediná světová vláda - nemůže přijít k existenci ab ovo (od úplného počátku). Místo toho, všechny instituce s mocí zdaňovat a regulovat vlastníky soukromého majetku musí začínat z malého stavu. Malost nicméně přispívá k umírněnosti. Malá vláda má mnoho blízkých konkurentů, a jestliže zdaňuje a reguluje svoje vlastní poddané viditelně více než její konkurenti, začne trpět emigrací práce a kapitálu a tomu odpovídající ztrátou budoucích daňových příjmů. Zvažme pro příklad jednu domácnost anebo nějakou vesnici jako nezávislé teritorium. Mohl by otec svému synovi nebo starosta své vesnici dělat to, co vláda Sovětského svazu dělala svým poddaným (to jest odepřít jim jakákoliv práva na soukromé vlastnictví kapitálu) nebo to co dělají všechny vlády západní Evropy a USA svým občanům (to jest vyvlastnit až 50 % jejich výrobního výstupu)? Zřejmě ne. To by buď byla okamžitá vzpoura a vláda by byla svržena nebo by následovala emigrace do blízké domácnosti anebo vesnice. (7)

Naopak vůči ortodoxii, tenkrát právě ten fakt, že Evropa měla vysoce decentralizovanou mocenskou strukturu složenou z bezpočtu nezávislých politických jednotek, to vysvětluje původ kapitalismu - expanze tržní participace a ekonomický růst - v západním světě. (8) To není náhoda, že kapitalismus prvně rozkvétal za podmínek extrémní politické decentralizace: v severoitalských městských státech, v jižním Německu a v secesionistickém Nizozemí. Soutěž mezi malými státy stran zdaňování poddaných, je přivádí do konfliktu se všemi ostatními. Jako výsledek mezistátního konfliktu, táhnoucího se po staletí, několik států uspělo v rozšiřování svých teritorií, zatímco jiné byly eliminovány nebo začleněny do jiných. Které státy v tomto procesu eliminace konkurence vyhrály, závisí samozřejmě na mnoha faktorech, ale v dlouhém časové periodě je rozhodujícím faktorem relativní množství ekonomických zdrojů, které jsou k dispozici vládě. (9) Skrze zdaňování a regulaci, vláda nepřispívá pozitivně ke vzniku bohatství. Místo toho paraziticky bohatství čerpá. Nicméně, může negativně ovlivnit existující bohatství. Podobné je to s jinými záležitostmi, čím nižší daně a nízké břemeno regulací uvalené vládou na její domácí ekonomiku, tím více má populace tendenci k růstu (kvůli vnitřním příčinám stejně jako kvůli imigračním faktorům), a tím

větší množství doma vyprodukovaného bohatství, které vláda může nasadit do konfliktů se sousedními konkurenty. Z tohoto důvodu je centralizace často progresivní.

Státy, které zdaňují a regulují své domácí ekonomiky málo - státy klasického liberalismu - směřují k vítězství a expanzi svých území na účet ne-liberálních států. (10) Tím se vysvětluje počátek "průmyslové revoluce" v centralizované Anglii a Francii. Vysvětluje to, že během 19. věku západní Evropa začala dominovat zbytku světa (spíše než by tomu bylo naopak) a proč byl tento kolonialismus obecně pokrokový. Navíc to vysvětluje vzestup USA na pozici supervelmoci během 20. věku. Nicméně čím dále postupuje proces, kdy více liberální vlády poráží méně liberální vlády - tj. větší území, méně a více vzdálení konkurenti, a tak nákladnější mezinárodní imigrace - tím bude menší motivace vlády pokračovat v její domácí klasické liberální politice. Jak se jedna z nich blíží limitně jednomu světovému státu, všechny možnosti hlasování vlastníma nohama proti vládě mizí. Kamkoliv člověk přijde, je aplikována stejná daňová a regulační struktura. Tak zbavením se problému emigrace, mizí základní omezení expanze vládní moci. To vysvětluje vývoj během 20. století: s první světovou válkou a více s druhou světovou válkou, USA získaly hegemonii nad západní Evropou a staly se dědici její rozsáhlé koloniální říše. Rozhodující krok směrem ke globálnímu sjednocení byl spojen s Pax Americana. A opravdu skrze celou tuto dobu USA, západní Evropa a většina zbytku světa trpěly trvalým a dramatickým nárůstem vládní moci, zdanění a vyvlastněním pomocí regulací. (11) Ve světle sociální a ekonomické teorie a historie, tak může být secese obhajitelná. (12)

Z počátku není secese nic více než přesunutí kontroly nad znárodněným bohatstvím z větší, centrální vlády na menší, regionální vládu. Zda to povede ke větší anebo menší ekonomické integraci a prosperitě závisí velkou měrou na politice nové regionální vlády. Nicméně samotný akt secese má sám pozitivní dopad na produkci, proto, že jeden z nejdůležitějších důvodů pro secesi je typicky víra ze strany secesionistů, že oni a jejich území jsou vykořisťovány ostatními. Slovinci oprávněně cítili, že jsou okrádáni Srby a Srby ovládanou centrální jugoslávskou vládou; Pobaltané odmítali ten fakt, že museli platit tribut Rusům a Rusy ovládané vládě. (13) Vlivem secese jsou hegemonické domácí vztahy nahrazeny smluvními - oboustranně výhodnými - zahraničními vztahy. Místo nucené integrace je zde dobrovolná separace. Nucená integrace, která je ilustrována opatřeními jako je rozvoz žáků do škol, cenovou kontrolou nájmu, afirmativními akcemi, antidiskriminačním právem, a jak bude vysvětleno za nedlouho, "svobodnou imigrací", pravidelně vytváří napětí, nenávist a konflikt. Na rozdíl od toho dobrovolná separace vede k harmonii a míru. (14) Za nucené integrace za jakékoliv chyby může „cizí“ skupina nebo kultura a všechny úspěchy jsou nárokovány jako

vlastní; proto je zde malý důvod k tomu, aby se jakýkoliv kultura učila od druhé. Za režimu „oddělený, ale rovnocenný“, jeden musí čelit realitě nejen kulturní diversity, ale obzvláště zřetelnosti různých druhů kulturního pokroku. Jestliže se secesionisté přejí vylepšit nebo udržet svoji pozici vůči soutěži jiného, nic nepomůže než rozlišující učení. Musí napodobovat, asimilovat, a pokud je to možné, musí se zlepšovat dle schopností, charakteru, praxi a vládní charakteristice pokročilejších společností a musí se vyhnout těm charakteristikám, které jsou vlastní méně pokročilým společnostem. Raději, než podporovat sestupné vyrovnávání kultur jako je tomu za nucené integrace, secese stimuluje kooperativní proces kulturní selekce a pokroku. (15)

Navíc, zatímco vše ostatní závisí na domácích politikách nové regionální vlády a žádný přímý vztah mezi velikostí a ekonomickou integrací neexistuje, je zde důležité nepřímé propojení. Právě tak jako politická centralizace nakonec směřuje k ekonomické dezintegraci, tak secese směřuje k pokročilé integraci a ekonomickému rozvoji. Za prvé secese vždy zahrnuje oddělení se malé populace od velké populace a je tak hlasem proti principu demokracie a vlády většinového pravidla ve prospěch soukromého, decentralizovaného vlastnictví. Co je důležitější, secese vždy zahrnuje narůstající příležitosti po meziregionální migraci a secesionistická vláda je ihned konfrontována s rizikem emigrace. Ve snaze vyhnout se ztrátě zvláště svých nejvíce produktivních poddaných, se dostává pod rostoucí tlak, aby zavedla relativně klasické liberální domácí politiky tím, že dovoluje více soukromého vlastnictví a uvaluje nižší daně a menší břemeno regulací než její sousedi. (16) Konečně s tak mnoha oblastmi jako jsou domácnosti, vesnice anebo města, je příležitost pro ekonomicky motivovanou emigraci maximalizována a vládní moc nad domácí ekonomikou minimalizována.

Specificky, čím menší země, tím větší bude tlak na to, aby si vybrala svobodný trh namísto protekcionismu. Všechny vládní zásahy do zahraničního obchodu nuceně omezují rozsah dobrovolně výhodných meziteritoriálních směn a tak vedou k relativnímu zchudnutí, doma stejně jako v cizině. (17) Ale čím menší území a jeho vnitřní trh, tím dramatičtější bude efekt. Země velikosti USA, pro příklad, může udržet komparativně vysoký životní standard, i když se vzdá všeho zahraničního obchodu, ponechá-li možnost neomezeného vnitřního kapitálového trhu a trhu se spotřebním zbožím. Naproti tomu, jestliže se od okolního Chorvatska odtrhnou převážně srbská města anebo oblasti, a pokud by sledovala stejný protekcionismus, tak by to bylo nazýváno velmi pravděpodobně jako katastrofa. Zvažme jednu domácnost jako nejmenší secesionistickou jednotku, na kterou lze pomyslet. Při užívání plodů neomezovaného obchodu může i nejmenší území být plně integrováno do světového trhu a podílet se na každé výhodě dělby práce a jeho vlastníci se mohou stát

nejbohatšími osobami na zemi. Existence jakéhokoliv bohatého jednotlivce kdekoli (na planetě) je toho živoucím důkazem. Na druhou stranu, jestliže se stejný majitel domácnosti rozhodne zřít se všeho mezi-územního obchodu, bude výsledkem bída nebo smrt. Tak, čím menší území a jeho vnitřní trhy, tím pravděpodobnější je, že se toto území rozhodne pro volný obchod.

Navíc secese také podporuje monetární integraci. Proces centralizace totiž vyúsťuje v monetární dezintegraci: destrukci bývalého mezinárodního (zlatého) peněžního standardu a jeho nahrazení systémem s dominancí dolaru a vládních papírových měn s volně plovoucími kurzy, tj. globální falšující kartel vlády USA. Nicméně volně plovoucích kurzů papírových měn - friedmanovský monetaristický ideál - není striktně řečeno vůbec žádným monetárním systémem. (18) Je to systém částečného barteru - porušující opravdový účel peněz usnadňovat spíše než komplikovat směnu. To se stane zřejmé, když je rozpoznáno to, že z pohledu ekonomické teorie neexistuje speciální význam připojený k tomu jakým způsobem jsou národní hranice nakresleny. Avšak, když si člověk představí nárůst počtu stále menších národních území, až do konečného bodu, kde každá domácnost tvoří svou vlastní zemi, Friedmanův návrh se jeví jako něco, co je - úplnou absurditou. Jestliže by každá domácnost vydávala vlastní papírové peníze, svět by byl nazpět u barteru. Nikdo by nemohl akceptovat jinou papírovou měnu, ekonomická kalkulace by byla nemožná a obchod by došel k efektivnímu zastavení. (19) To je jen skrze staletí politické centralizace a ten fakt, že zůstalo relativně malé množství zemí a národních měn. A proto jsou dezintegrační následky a kalkulační těžkosti méně hrozné, že by mohly být přehlednuty. Z tohoto teoretického vhledu plyne, že secese, za předpokladu, že postoupí dostatečně daleko, ve skutečnosti podnítl monetární integraci. Ve světě stovek tisíc nezávislých politických jednotek, by každá země musela opustit současný systém fiat peněz, který je odpovědný za největší světovou inflaci v celé lidské historii a jednou opět přijmout mezinárodní komoditní monetární systém jako je zlatý standard.

Secesionismus a růst separatistických a regionalistických hnutí ve světě nepředstavuje anachronismus, ale potencionálně nejprogresivnější historické síly, zvláště ve světle toho faktu, že s pádem Sovětského svazu jsme se přiblížili blíže než kdy dříve ustavení „nového světového řádu“. Secese zvětšuje etnickou, jazykovou, náboženskou a kulturní diversitu, zatímco staletí centralizace potlačily stovky odlišných kultur. (20) Secese ukončí nucenou integraci, kterou přinesla centralizace, a která spíše podněcuje společenské spory a kulturní nivelizaci. Secese podpoří mírovou, kooperativní soutěž rozdílných, územně oddělených kultur. Obzvláště eliminuje problém imigrace, který stále více moří západní Evropu stejně jako USA. V současnosti, kdykoliv centrální vláda

povolí imigraci, dovolí cizincům dostat se - doslovně po vládou vlastněných silnicích - k jakýmkoliv dveřím obyvatel bez ohledu na to, zda si přejí či nepřejí takovou blízkost cizinců. Tak, z velké části "svobodná imigrace" je nucenou integrací. Secese řeší tento problém ponecháním menších území, kde každé má svůj vlastní standard pro nezávislé přijímání a určování s kým se budou družit na svém vlastním území a s kým preferují spolupráci na dálku. (21)

Konečně, secese podněcuje ekonomickou integraci a rozvoj. Proces centralizace vyústil ve vytvoření mezinárodního, vládou USA ovládaného kartelu řízené migrace, obchodu a fiat měny, i více invazivních a tížících vlád, globalizovaný státismus blahobytu a války a ekonomickou stagnaci nebo i klesající životní standard. Secese, pokud je dostatečně extenzivní, by to mohla vše změnit. Svět by se skládal z desetitisíců odlišných zemí, regionů a kantonů a stovek tisíc nezávislých měst jako jsou v současnosti "podivnosti" Monaco, Andorra, San Marino, Lichtenštejnsko, Hong-Kong a Singapur. Značně rozšířené příležitosti pro ekonomicky motivovanou migraci by nesly výsledek a svět by byl světem malých libertariánských vlád ekonomicky integrovaných skrze volný obchod a mezinárodní komoditní peníze jako je zlato. Byl by to svět neslýchané prosperity, ekonomického růstu a kulturního pokroku. (22)

V. O socialismu a desocializaci

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 6. Kapitola knihy "Demokracie, bůh který selhal", 9. vydání, 2007]

I.

Bohatství může být vytvořeno anebo zvětšeno třemi a jen třemi způsoby: povšimnutím si jistých přírodou daných věcí jakožto vzácných věcí a jejich aktivním převedením do něčího vlastnictví předtím, než tak učiní někdo jiný (homesteading); výrobou zboží s pomocí něčí práce a takovýchto dříve přivlastněných zdrojů; nebo získáním zboží skrze dobrovolný, smluvní transfer od předchozího přivlastňovatele anebo výrobce. Akt původního přivlastnění převádí něco, co nikdo dříve nevnímal jakožto vzácnou věc na příjem nesoucí aktivum; akty výroby jsou ze své základní podstaty získávány transformací méně hodnotného aktiva do více hodnotného aktiva; a každá smluvní výměna se týká výměny a přesměrování specifických aktiv z rukou těch, kteří si cení jejich vlastnictví méně do rukou těch, kteří si je cení více. (1)

Z toho plyne, že socialismus může vést jen ke zchudnutí. Prvně, za socialismu, vlastnictví výrobních faktorů je přiděleno kolektivu jednotlivců bez ohledu na jednání anebo nejednání každého člena kolektivu ve vztahu k vlastněnému aktivu. Vskutku, socialistické vlastnictví dává přednost nehomestaderům, nevýrobcům a nesmluvním stranám a znevýhodňuje homestaedery, výrobce a smluvní strany. Dle toho pak, zde bude méně původního přivlastnění přírodních zdrojů, jejichž vzácnost byla zjištěna, bude zde menší výroba nových výrobních faktorů a menší údržba starých výrobních faktorů a bude zde méně smluvních vztahů, protože tyto aktivity vyžadují náklady. Za režimu kolektivního vlastnictví náklady na provádění těchto aktivit vzrostou a náklady na jejich neprovádění klesnou. (2)

Za druhé, protože výrobní faktory nemohou být za socialismu prodávány, neexistují pro výrobní faktory žádné tržní ceny. Bez takovýchto cen není možný výpočet nákladů. Vstupy nemohou být porovnávány s výstupy a není možné rozhodnout, zda jejich použití pro dané účely je hodnotné nebo vede k rozhazování vzácných zdrojů při sledování projektů, které mají pro spotřebitele relativně malý anebo žádný význam. Protože mu není umožněno brát nabídky od soukromých jednotlivců, kteří by mohli znát alternativní způsoby použití daných výrobních faktorů, socialistický držitel

kapitálových statků neví, co je pro něj užlou příležitosti. Proto musí následovat trvalá špatná alokace (misalokace) výrobních faktorů. (3)

Za třetí, dokonce i když je dána nějaká úvodní alokace, protože vstupní faktory a výstupy produkce jsou vlastněné kolektivně, motivace každého jednotlivého výrobce k zvyšování kvantity a/nebo kvality jeho individuálního výstupu je systematicky oslabována a jeho motivace k použití vstupních faktorů tak, aby se vyhnul jejich nadužívání anebo nevyužívání je omezována. Místo toho se zisky a ztráty na socialistickém firemním kapitálu a tržbách socializují, namísto aby byly připsány specifickým, jednotlivým výrobcům, inklinace všech směrem k lenosti a ledabylosti je tak systematicky povzbuzována. Proto bude vyrobena podřadná kvalita a/nebo kvantita zboží a bude následovat trvalá spotřeba kapitálu. (4)

Za čtvrté, za režimu soukromého vlastnictví, osoba, která vlastní nějaký zdroj může nezávisle na ostatních určit, co s ním bude dělat. Pokud chce zvýšit své bohatství a/nebo zvýšit svůj společenský status, může tak učinit jen tím, že lépe slouží nejvíce žádaným potřebám dobrovolných konzumentů skrze využití, které dá svému majetku. U kolektivně vlastněných výrobních faktorů, jsou vyžadovány kolektivní mechanismy přijímání rozhodnutí. Každé rozhodnutí jako co, jak a pro koho vyrábět, v jakém množství platit anebo účtovat, a koho povýšit nebo odvolat, je politickou záležitostí. Jakýkoliv nesouhlas musí být vyřešen nadřazením vůle jedné osoby nad vůli jiného názoru, a to pravidelně vytváří vítěze a poražené. Proto pokud se chce někdo za socialismus dostat nahoru, musí se uchýlit ke svému politickému talentu. Není to schopnost zasvětit se, pracovat a reagovat na potřeby spotřebitelů, které zaručují úspěch. Spíše je to pomocí prostředků přesvědčování, demagogie a intrik, skrze sliby, úplatky a hrozby, že se člověk dostane na vrchol. Je zbytečné říkat, že politizace společnosti, implikovaná jakýmkoliv systémem kolektivního vlastnictví, přispívá i k většímu zchudnutí. (5)

//.

Očividný bankrot socialismu přes celou východní Evropu od pozdních 80. let 20. století po nějakých 70 letech "sociálního experimentu", poskytuje smutnou ilustraci platnosti ekonomické teorie. Co ekonomická teorie před dlouhou dobou předpovídaly jako nevyhnutelný výsledek (6), vede k zvažování toho, jak východní Evropa může co nejrychleji povstat z ruin socialismu? Protože základní příčinou ekonomické mizérie je kolektivistické vlastnictví výrobních faktorů, řešení a klíč k prosperující budoucnosti je privatizace. No, jak by mělo být socializované vlastnictví privatizováno? (7)

Elementární avšak zásadní morální zvažování musí předcházet odpovědi na tuto otázku. (8) Protože socialismus nemůže povstat bez vyvlastnění aktiv původně

"vytvořených" a vlastněných jednotlivými homesteadery, výrobci a/nebo smluvními stranami, veškeré socialistické vlastnictví, pošpiněné hned od začátku, by mělo zaniknout. Žádná vláda, i volně zvolená, nemůže být považována za vlastníka jakéhokoliv socialistického vlastnictví, kvůli kriminálnímu dědictví, i když je sama nevinná, se nestává legitimním vlastníkem nelegitimně nabitých aktiv. Protože je osobně nevinná, zůstává vyjmuta ze soudního stíhání, ale všechny její "zděděné" zisky musí ihned vrátit původním obětem a opětovné přivlastnění těmito lidmi se musí uskutečnit bez toho, že by něco platili. Ve skutečnosti, účtování poplatku obětem za znovu získání toho, co bylo jejich původním vlastnictvím, by bylo samo trestným činem a natrvalo by odstranilo jakoukoliv nevinnost, kterou mohla vláda předtím mít. (9) Více specificky, všechny původní vlastnické tituly by měly být hned uznány, bez ohledu na to, kdo je v současnosti vlastní. Do té míry jak nároky původních vlastníků nebo jejich dědiců se střetávají s nároky současných uživatelů, by nároky prvních měly převyšovat nároky těch druhých. Jen pokud může současný uživatel prokázat, že nárok dědice původního vlastníka je nelegitimní - že nárok na dotyčné vlastnictví byl původně získán donucením nebo podvodnými způsoby - by měl uživatelův nárok převažovat a měl by být uznán jako legitimní vlastník. (10)

Co se týká socialistického vlastnictví, které není nárokováno touto cestou, měla by být použita syndikalistická idea; tj., že vlastnictví aktiv by mělo být ihned převedeno na ty, kdo je používají – zemědělská půda zemědělcům, továrny dělníkům, ulice pouličním pracovníkům nebo residentům, školy učitelům, kanceláře byrokratům a podobně. (11) K rozbití většinou příliš velkých socialistických výrobních konglomerátů, by měl být použit syndikalistický princip u těch výrobních jednotek, v kterých je daná individuální práce aktuálně prováděna, tj. jednotlivé kancelářské budovy, školy, ulice anebo bloky ulic, továren a farem. Narozdíl od syndikalismu, jeho krajního významu, takto získané vlastnické podíly by měly být volně obchodovatelné a trh s cennými papíry by se ustavil tak, aby dovoloval oddělení funkcí vlastníků-kapitalistů a nevlastníků-zaměstnanců a hladký a kontinuální převod aktiv z méně hodnotu vytvářejících do více hodnotu vytvářejících rukou. (12) Dva problémy jsou s touto privatizační strategií spojeny. Prvně, co má být uděláno v případě nově postavených stavebních struktur - které by měly být vlastněny dle navrženého schématu jejich současnými produktivními uživateli - postavených na půdě, která se má vrátit jiným původním vlastníkům? Pokud se zdá být dosti poctivým udělit každému současnému výrobcí rovný podíl na vlastnictví, (13) jak mnoho podílů by mělo jít majitelům půdy? Stavební struktury a půda nemohou být fyzicky odděleny. Dle termínů ekonomické teorie jsou absolutně specifickými komplementárními výrobními faktory, jejichž relativní příspěvek k jejich společné hodnotě nemůže být rozuzlen. V tomto případě zde není žádná alternativa než

vyjednávání. (14) To - oproti prvnímu dojmu, že by to mohlo vést k trvalému, neřešitelnému konfliktu - by stěží mohlo zapříčinit mnoho bolestí hlavy, protože jsou tu stále jen dvě strany a striktně omezené zdroje zaměstnané v takovéto při. Navíc najít rychlého, vzájemně odsouhlaseného kompromisu je v zájmu obou stran, a jestliže nějaká strana je ve slabší vyjednávací pozici, je to jasně majitel pozemku (protože tento nemůže prodat půdu bez souhlasu vlastníků stavebních konstrukcí, zatímco tito mohou konstrukci rozebrat bez povolení ze strany majitele půdy).

Za druhé syndikalistická strategie předpokládá, že výrobci v kapitálově intenzivních odvětvích průmyslu budou mít relativní výhodu ve srovnání s těmi v pracovně intenzivnějších průmyslových odvětvích. Hodnota majetkových podílů obdrženy těmi prvními by překročila bohatství dané druhým, a toto nerovné rozdělení bohatství by vyžadovalo ospravedlnění nebo se to tak jeví. Ve skutečnosti je takové ospravedlnění rychle k dispozici. Narozdíl od široce rozšířené "liberální" (tj. sociálně demokratické) víry, neexistuje zde nic, co by bylo eticky špatné na nerovnosti. (15) Opravdu problém privatizace bývalého socializovaného vlastnictví je téměř perfektně analogický k ustavení soukromého vlastnictví ve "stavu přírody", tj. když jsou zdroje předtím nevlastněné. V této situaci podle hlavní Lockovi ideje přirozeného práva, která se shoduje u většiny lidí s přirozeným smyslem pro spravedlnost, soukromé vlastnictví je ustaveno skrze akt homesteadingu: smíšením něčí práce s přírodou danými zdroje předtím, než tak učiní někdo cizí. (16) Do té míry, do jaké existují jakékoliv rozdíly mezi kvalitou přírodou daných zdrojů, jak jistě bude pravdou, výstupem generovaným etikou homesteadingu bude nerovnost spíše než rovnost. Syndikalistický přístup k privatizaci je jen aplikací tohoto principu homesteadingu za lehce změněných podmínek. Socializované výrobní faktory jsou již homesteadovány jednotlivými jednotlivci. Jenom jejich majetková práva týkající se jednotlivých výrobních faktorů byla doposud ignorována a vše co se stane vlivem navrženého schématu privatizace je to, že tato nespravedlnost bude konečně opravena. Jestliže taková oprava vyústí v nerovnost, pak to není již více nespravedlivé, než nerovnosti, které by se objevily za režimu původního, nenarušovaného homesteadingu. (17)

Navíc, náš syndikalistický návrh je ekonomicky více efektivní, než je jediná představitelná privatizační alternativa, která je v souladu se základním požadavkem na spravedlnost (uznání toho, že vláda nevlastní nelegitimně socializovanou ekonomiku; proto prodej anebo aukce by měly být mimo uvažování). Dle druhé alternativy by celá populace obdržela rovný podíl na všech aktivech země, které nejsou nárokovány původními vyvlastněnými vlastníky. Mimo sporné morální kvality této politiky (18), by to bylo extrémně neefektivní. Kvůli jedné věci, ve snaze o takové rozdělení podílů po celé zemi tak, aby se staly obchodovatelnými vlastnickými tituly, musí být určeno

k jakým jednotlivým zdrojům tyto tituly odkazují. Tak, zavedení tohoto návrhu by prvně vyžadovalo kompletní inventář aktiv dané země anebo přinejmenším inventář všech jejich zřetelně oddělených výrobních jednotek. Za druhé, i kdyby byl nakonec takový inventář vytvořen, vlastníci se budou skládat vcelku z jednotlivců, kteří neví takřka nic o aktivech, které vlastní. Naopak, za nerovnostářského schématu syndikalistické privatizace není nutný žádný inventář. Navíc úvodní vlastníci se exkluzivně skládají z jednotlivců, kteří kvůli svému výrobnímu angažmá s aktivy, které (nyní) vlastní, jsou vcelku nejlépe informovaní, aby učinili první realistické ocenění takovýchto aktiv.

Ve spojení s privatizací všech aktiv podle výše uvedených principů, by vláda měla přijmout ústavu soukromého vlastnictví a deklarovat ji tak, že půjde o nezměnitelný základ práva pro celou zemi. Tato ústava by měla být extrémně krátká a položit následující principy v co nejjednoznačnějších termínech jak je to jen možné: Každá osoba, kromě toho, že je jediným vlastníkem svého těla, má právo použít své soukromé vlastnictví jakýmkoliv způsobem, který vidí jako vhodný, dokud tím, že tak činí nezvaně nemění fyzickou integritu těla anebo majetku jiné osoby. Všechny meziosobní směny a všechny směny majetkových titulů mezi soukromými vlastníky mají být dobrovolnými (smluvními). Tyto práva osoby jsou absolutní. Jakákoliv osoba, která je porušuje, je předmětem právního stíhání ze strany oběti tohoto porušení nebo jejího zástupce a je potrestatelná ve shodě s principem proporcionality a striktní odpovědnosti. (19) Jak tato ústava implikuje, potom všechna existující mzdová a cenová kontrola, všechny regulace vlastnictví a licenční požadavky a všechna omezení dovozu a vývozu by měly být ihned zrušeny a zavedena kompletní svoboda smlouvy, zaměstnání, obchodu a migrace. Následně vláda, nyní bez vlastnictví, by měla deklarovat svoji vlastní existenci jako protiústavní - doposud závisela na nesmluvní majetkové akvizici, to jest zdanění - a abdikovat. (20)

III.

Výsledek této kompletní abolice socialismu a ustavení čisté společnosti soukromého vlastnictví – anarchie vlastníků soukromého vlastnictví, regulované výhradně právem soukromého vlastnictví – by byl nejrychlejší cestou k ekonomickému zotavení východní Evropy. Od počátku by vcelku byla populace překvapivě bohatá, ačkoliv ekonomiky východní Evropy kulhají, země nejsou zničené. Hodnoty realit jsou vysoké, a i přes všechnu spotřebu kapitálu v minulosti zde ještě pořád existuje masivní množství kapitálových statků. Se žádným zbylým vládním sektorem a celým národním bohatstvím v soukromých rukou, by se lidé východní Evropy mohli brzy stát předmětem závislosti mezi jejich západoevropskými protějšky.

Navíc uvolnění výrobních faktorů z politické kontroly a jejich převedení k soukromým jednotlivcům, kterým je dovoleno je použít, jak se jim jeví vhodné, pokud fyzicky neškodí zdrojům vlastněným jinými, poskytuje hlavní motivaci pro budoucí výrobu. S neomezovanými trhy pro kapitálové statky se stává možným racionální výpočet nákladů. S individualizovanými zisky stejně jako se ztrátami a odrážejícími se na kapitálové a prodejní hodnotě vlastníka, je motivace každého jednoho výrobce maximalizována ke zvýšení kvantity a/nebo kvality svého výstupu a k tomu, aby se výrobce vyhnul nadužívání anebo nevyužívání svého kapitálu. Obzvláště ústavní opatření, že jen fyzická integrita vlastnictví (ne vlastnická hodnota) má být chráněna garancemi, povede k tomu, že každý vlastník vykoná největší hodnotu produkující úsilí – úsilí, které podpoří příznivé změny ve vlastněné hodnotě a zabrání a opře se proti nepříznivým změnám (které mohou pocházet od aktivit jiných osob stran jeho vlastnictví).

Výslovné zrušení všech cenových kontrol eliminuje téměř ihned všechny současné nedostatky a výstup by začal růst ihned, jak kvantitativně tak kvalitativně. Nezaměstnanost by drasticky dočasně vzrostla, no s flexibilními mzdovými sazbami, bez kolektivního vyjednávání a bez podpory v nezaměstnanosti by rychle zmizela. Ze začátku průměrné mzdové sazby by zůstaly podstatně pod průměrem západních sazeb, ale toto by se také brzy změnilo. Navnadění komparativně nižšími mzdami, skutečností, že Východoevropané budou očekávatelně vykazovat potřebu hotovosti při (likvidování) jejich nově získaných kapitálových statků tak, aby mohli financovat svoji současnou spotřebu a nad vším je fakt, že ve východní Evropě bude bez-daňovým, volným obchodním přístavem, a tak by velké množství investorů a velké množství kapitálu do ní začalo brzy přitékat.

Poskytování bezpečnosti – policejní ochrana a soudní systém – u kterého se obvykle předpokládá, že leží mimo okruh svobodného trhu a má být řádnou funkcí vlády, by nejpravděpodobněji bylo převzato velkými západními pojišťovacími společnostmi. (21) Poskytování pojištění na osobní majetek, policejní aktivity – prevence a odhalování zločinů podobně jako vynucování kompenzací – je ve skutečnosti „přirozeným“ byznysem tohoto odvětví (jestliže by zde nebylo vládní bránění pojišťovatelům v tom, aby tak činili a oslovování si tohoto úkolu pro sebe, se všemi obvyklými a známými neefektivnostmi, které plynou z takovéto monopolizace). Podobně, konkurující si pojišťovatelé působí již v byznysu s arbitrážními konflikty mezi nárokujícími si stranami, by pojišťovací společnosti převzaly funkci soudního systému.

Ještě důležitější, než vstup velkého byznysu, jako jsou pojišťovací společnosti na pole produkce bezpečnosti, by byl příliv velkého množství malých podnikatelů, obzvláště ze

západní Evropy. Čelíce velkému daňovému břemenu státu blahobytu v západní Evropě podobně jako tlaku ze strany bezpočtu regulací (licenční požadavky, pracovní právo, nařízené pracovní a otevírací hodiny); neregulovaná ekonomika soukromého vlastnictví ve východní Evropě by byla téměř neodolatelně atraktivní. Brzy jak velký příliv podnikatelských talentů, tak kapitálu začne zvedat reálné mzdové sazby, stimulovat vnitřní úspory a povede k prudkému urychlení procesu kapitálové akumulace. Spíše, než aby opouštěli Východ, migrace rychle nastane v opačném směru, se stoupajícími počty ze západní Evropy opouštějícími socialismus blahobytu za neomezovanými příležitostmi na Východě. Konečně se vzrůstajícími ztrátami produktivních jednotlivců, které by mohly vést i k větším tlakům na rozpočty státu blahobytu, by mocenské elity v západní Evropě byly nuceny také desocializovat Západní Evropu. (22)

IV.

Postscriptum: O privatizaci za státu blahobytu

Zatímco by mělo být jasné z předcházejícího zvažování proč z morálního podobně jako ekonomického pohledu západní státu blahobytu vyžadují důkladnou reformu, tak jako bývalé socialistické země východní Evropy, je důležité poznamenat, že metoda privatizace musí být v obou případech jiná. Syndikalistická privatizační strategie byla navrhovaná pro bývalé socialistické země, jak budiž vzpomenu, jen v takových případech, kdy neexistovali žádní identifikovatelní předchozí vyvlastnění soukromí vlastníci nebo dědicové socializovaných výrobních faktorů. Jestliže takovývlastník – dědic mohl být identifikován, potom by měl být opět prohlášen za soukromého vlastníka. Jestliže a jen jestliže žádný takový vlastník – dědic neexistuje, mohlo by být zváženo prohlášení právě současných a/nebo minulých uživatelů socializovaných výrobních faktorů, jako jejich soukromých vlastníků, protože oni a jen oni mají potom objektivní, tj. subjektivně zjistitelné vazby na tyto zdroje. Jen oni ze všech lidí, mají de facto homesteadovány zmíněné výrobní faktory. Tak může být řečeno, že jen jejich vlastnický nárok, má nějaký „reálný“ (objektivní) základ.

Podle stejného předpokladu, mělo by bylo bez jakéhokoliv „reálného“ základu – a tak zcela neobhájitelné z morálního bodu pohledu – jestliže by soukromé vlastnictví „veřejně“ vlastněných výrobních faktorů ve smíšené (stát blahobytu) ekonomice Západního světa, bylo přiděleno zaměstnancům veřejného sektoru, tj. tzv. veřejným zaměstnancům, podle stejných not syndikalistického sloganu „veřejné školy učitelům, university profesorům, pošty poštovním úředníkům, veřejná půda byrokratům z kanceláře pozemkového úřadu, soudní budovy a policejní stanice soudcům a policistům atd.“ Opravdu tak učinit by neznamenal nic jiného než morální potupu, i v dosti typickém případě, kde zmíněné „veřejné“ vlastnictví není výsledkem apriorního

vyvlastnění nějakých dřívějších soukromých vlastníků tohoto majetku prostřednictvím vládní moci na „eminentním vlastnictví“ (v kterémž to případě by majetek byl jednoduše vrácen původnímu vlastníku-dědici). I v tomto případě všechno „veřejné“ vlastnictví je pořád výsledkem nějaké formy vyvlastnění, a ačkoliv řádná identifikace obětí tohoto vykořisťování je těžší než nesporné „eminentní vlastnictví“, není to nicméně nemožné. V každém případě, je zřejmé, že veřejní zaměstnanci nejsou typicky mezi oběťmi. Proto, ze všech lidí mají nejméně dobře podložený nárok na soukromé vlastnictví tohoto majetku.

Veřejně vlastněné budovy a struktury byly všechny financovány daněmi a co se týká neobdělávané veřejné půdy, je to výsledek veřejné, tj. daněmi placené a vynucené politiky zakazující soukromé přivlastnění a obdělání přírody a přírodních zdrojů. Proto, by se zdálo, že to jsou daňoví poplatníci, v souladu se množstvím jimi zaplacených daní, kterým by měl být přidělen titul k veřejným stavbám a strukturám, zatímco neobdělávaná půda by jednoduše měla být otevřena pro soukromý homesteading. Mějme na paměti, že veřejní zaměstnanci nejsou daňovými plátcí (ačkoliv ve veřejných řečech, se často domnívají, že jimi jsou). No, jejich čistý příjem je typicky placen z daní zaplacených jinými jednotlivci pracujícími v soukromém sektoru ekonomiky. Veřejní zaměstnanci jsou spotřebitelé daní (právě tak jako "příjemci sociálních dávek" jsou spotřebiteli daní spíše než jejich plátcí) (23); proto, veřejní zaměstnanci podobně jako příjemci sociálních dávek by měli být vyjmuti ze soukromého vlastnictví bývalých veřejných budov a stavebních struktur. Jak veřejní zaměstnanci, tak příjemci sociálních dávek žijí z plateb daní pocházejících od jiných lidí, a bylo by křivdou, jestliže by tito, místo těch, co platili jejich platy a dávky stejně jako veřejné stavby a struktury, které tito obývají a řídí, by měli být odměněni těmito budovami a strukturami. (24) Co se týká neobdělávané veřejné půdy dostupné pro aktivity soukromého homesteadingu, každý manažer veřejné půdy, lesník atd., by měl být vyjmut z podobných důvodů z homesteadingu půdy v současnosti obývané a dříve hlídané těmito proti potencionálním soukromým zvelebitelům. Manažeru, lesníku a podobně může být povoleno homesteadování jiné veřejné půdy, která je v současnosti obsazená a dříve hlídaná proti soukromému zvelebení jinými vládními agenty. Ale dovolit jemu homesteadovat půdu, kterou má v současnosti obsazenou, by mu dalo výhodu nad potencionálními homesteadery, která by byla zřejmě neférová ve světle toho faktu, že to byl on, placený daňovými poplatníky, kdo předtím držel tyto daňové poplatníky mimo tuto půdu.

VI. O svobodné imigraci a nucené integraci

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 7. Kapitola knihy „Demokracie, bůh který selhal“, 9. vydání, 2007]

I.

Klasický argument ve prospěch svobodné imigrace zní: Za jinak nezměněných okolností se byznys stěhuje do oblastí s nízkými mzdami a práce se stěhuje do oblastí s vysokými mzdami, čímž dochází k ovlivnění tendence k vyrovnaní mzdových sazeb (za stejný druh práce), stejně jako optimální lokalizaci kapitálu. Příliv migrantů do dané oblasti s vysokými mzdami povede ke snížení nominálních mzdových sazeb. Avšak nedojde ke snížení reálných mzdových sazeb, je-li populace pod svou optimální velikostí. Naopak, je-li toto ten případ, vyprodukovaný objem výroby se zvýší více než proporčně a reálné příjmy ve skutečnosti vzrostou. Tudíž imigrační omezení poškodí chráněné domácí pracovníky jakožto spotřebitele více, než kolik jimi získají jakožto výrobci. Mimoto, imigrační omezení zvýší „úprk“ kapitálu do zahraničí (vývoz kapitálu, jenž by jinak mohl zůstat v zemi), což stále způsobí vyrovnávání mzdových sazeb (ačkoliv poněkud pomaleji), ale zároveň povede k nižší než optimální alokaci kapitálu, tudíž dojde k poškození všeobecného životního standardu po celém světě. (1)

Navíc svobodné imigraci odporují tradičně odbory a v současnosti i environmentalisté, což by mělo být *prima facie* počítáno jako další argument ve prospěch politiky svobodné imigrace.(2)

II.

Výše uvedený argument ve prospěch svobodné imigrace je správný a nevyvratitelný. Bylo by pošetilé jej napadnout, stejně jako by bylo pošetilé popřít, že svobodný obchod k vyššímu životnímu standardu, než protekcionismus.(3)

Bylo by též chybné útočit na výše zmíněný případ svobodné imigrace poukazováním na fakt, že kvůli existenci sociálního státu se imigrace stala do značné míry imigrací povalečů na dávkách, kteří (i v případě, že takové Spojené státy jsou pod svým bodem optimální populace) nezvyšují, ale spíše snižují průměrný životní standard. Poněvadž toto není argument proti imigraci, ale proti sociálnímu státu. Jistě, sociální stát by měl být naprosto zničen. V každém případě jsou však problémy imigrace a sociálního státu analyticky rozdílné problémy a musí tak s nimi být zacházeno.

Problém s výše uvedeným argumentem je ten, že trpí dvěma vzájemně spojenými nedostatky, jež zbavují platnosti jeho bezpodmínečně pro-imigrační závěr, a/nebo jež

poskytují argument aplikovatelný na vysoce nereálnou – dávno minulou – situaci v lidské historii.

Prvního nedostatku se pouze dotkneme. Libertariánům rakouské školy by mělo být jasné, že to, co tvoří „bohatství“ a „pohodu“ je subjektivní. Materiální bohatství není to jediné, na čem záleží. Tudíž, i když reálný příjem díky imigraci vzroste, neznamená to, že imigrace musí být považována za „dobrou“, poněvadž někdo může dávat přednost nižšímu životnímu standardu a větší vzdálenosti k ostatním lidem před vyšším životním standardem a kratší vzdáleností k ostatním.(4)

Namísto toho se zaměříme na druhý, příbuzný nedostatek. Vzhledem k danému území, do něž lidé imigrují, zůstává neanalyzováno, kdo (pokud vůbec někdo) toto území vlastní (kontroluje). Ve skutečnosti je k prokázání aplikovatelnosti výše uvedeného argumentu – implicitně – předpokládáno, že je dané území nevlastněné, a že imigranti vstupují na panenskou půdu (otevřená hranice). Toto nemůže být samozřejmě nadále předpokládáno. Pokud tento předpoklad odložíme, problém imigrace nabývá zcela nového významu a vyžaduje fundamentální přehodnocení.

III.

Pro účely ilustrace, předpokládejme anarchokapitalistickou společnost. Ačkoliv jsem přesvědčen, že takováto společnost je jediným společenským uspořádáním, jež může být hájena jako spravedlivé, nechci zde vysvětlovat proč to tak je.(5) Namísto toho ji použiji jako abstraktní měřítko, poněvadž nám pomůže vyjasnit si některé fundamentální nesprávné dojmy většiny současných obhájců svobodné imigrace.

Veškerá půda je soukromě vlastněna, včetně všech ulic, řek, letišť, přístavů atd. S ohledem na některé kusy země, vlastnický titul může být neomezený, tj. vlastník smí provádět se svým majetkem, cokoliv uzná za vhodné, pokud tím nijak fyzicky nepoškozuje ostatní vlastníky. S ohledem na ostatní území, vlastnický titul může být více či méně omezen. Jak je to v současnosti v případě některých sídlišť, vlastník může být svázán smluvními omezeními ohledně toho, co může se svým majetkem provádět (dobrovolné územní plánování), což může zahrnovat rezidenční vs. komerční užití, žádné budovy vyšší než čtyři poschodí, žádný prodej či pronájem například židům, Němcům, katolíkům, homosexuálům, Haitánům, rodinám s či bez dětí nebo kuřákům.

Je jasné, že za tohoto scénáře neexistuje žádná svoboda imigrace. Spíše existuje svoboda mnoha nezávislých vlastníků vpustit ostatní na svůj majetek, či je z něj vyloučit v souladu s vlastními omezeními či neomezenými vlastnickými tituly. Vstup na některá území může být snadný, zatímco na ostatní může být téměř nemožný. V každém případě, přístup na majetek dané osoby nezahrnuje „svobodu pohybu“, pokud k tomu

ostatní vlastníci neudělí souhlas. Bude zde existovat tolik imigrace či neimigrace, inkluзивity či exkluzivity, desegregace či segregace, nediskriminace či diskriminace založené na rasovém, etnickém, jazykovém, náboženském, kulturním, či jakémkoliv jiném pozadí, kolik jednotliví vlastníci či sdružení jednotlivých vlastníků, dovolí.

Povšimněte si, že nic z toho, ani ta nejexkluzivnější forma segregacionismu, nemá nic společného s odmítnutím volného obchodu a přijetím protekcionismu. Z faktu, že někdo nechce žít v sousedství černochoů, Turků, katolíků či hinduistů atd., nevyplývá, že s nimi nechce na dálku obchodovat.(6) Naopak, je to přesně ta absolutní dobrovolnost lidské spolupráce a separace – absence jakékoliv formy nucené integrace – jež umožňuje mírumilovné vztahy (volný obchod) mezi kulturně, rasově, etnicky či nábožensky odlišnými lidmi.(7)

IV.

V anarchokapitalistické společnosti neexistuje žádná vláda, a tudíž ani žádná jasně rozlišitelná hranice mezi vnitrozemci (domácími občany) a cizinci. Toto rozlišení začíná existovat pouze s ustanovením vlády, tj. instituce disponující územním monopolem na agresi (zdanění). Území, na něž se vztahuje vládní moc danit, se stává „vnitrozemím“ a každý, kdo bydlí mimo toto území, se stává cizincem. Státní hranice (a pasy) jsou „nepřirozenou“ (donucující) institucí. Vskutku, jejich existence (a existence domácí vlády) obsahuje dvojí distorzi s ohledem na přirozený sklon lidí stýkat se s ostatními. Zaprvé, vnitrozemci nemohou vyloučit vládu (výběrčího daní) ze svého majetku, ale jsou předmětem „nucené integrace“ vládními agenty. Za druhé, aby byla schopná se vetřít na pozemky svých poddaných, aby je mohla zdanit, vláda musí převzít kontrolu nad existujícími cestami a použije svůj příjem z daní, aby vytvořila ještě více cest k získání ještě lepšího přístupu k veškerému soukromému majetku, jakožto potencionálnímu zdroji daní. Tudíž nadprodukce cest nezahrnuje pouze nevinné usnadnění meziregionálního obchodu (snížení transakčních nákladů), ale zahrnuje též nucenou domácí integraci (umělá desegregace jednotlivých lokalit).(8)

Navíc spolu s ustanovením vlády a státních hranic, nabývá imigrace na zcela novém významu. Imigrace se stává imigrací cizinců přes státní hranice a rozhodnutí, zda by mělo či nemělo být uděleno povolení pro vstup, již neleží na soukromých vlastnících, ale na vládě jakožto konečném vládcí domácích rezidentů a konečném supervlastníkovi veškerého jejich majetku. Nyní pokud vláda zakáže osobě vstup na nějaký majetek, i když jí vlastník chce udělit přístup, dojde k nucené exkluzi (fenomén, jenž v anarchii soukromého vlastnictví neexistuje). A pokud vláda udělí přístup nějaké osobě, zatímco mezi domácími rezidenty není ani jeden, kdo by si přál tuto osobu na svém majetku,

výsledkem je nucená integrace (též neexistující fenomén v anarchii soukromého vlastnictví).

V.

Je načase tuto analýzu obohatit zavedením několika „realistických“ empirických předpokladů. Předpokládejme, že vláda je vlastněná soukromě. Vládce doslova vlastní celou zemi uvnitř státních hranic. Část území vlastní přímo (jeho vlastnický titul je neomezený) a je částečným vlastníkem zbytku (jakožto pronajímatel či spoluvlastník nemovitostí jeho občanů-nájemců, ačkoliv omezen nějakým druhem již existující nájemní smlouvy). Může svůj majetek prodat a odkázat, a může vypočítat a „zpeněžit“ monetární hodnotu svého kapitálu (své země).

Tradiční monarchie (a králové) jsou nejbližšími historickými příklady takovéto formy vlády.⁽⁹⁾

Jaká bude typická imigrační a emigrační politika krále? Poněvadž vlastní kapitálovou hodnotu celé země, bude (předpokládáme-li nic víc než jeho vlastní zájem) mít sklon vybírat migrační opatření tak, aby zachovávala či zvyšovala, spíše než snižovala, hodnotu jeho království.

Co se emigrace týká, král bude chtít zabránit emigraci produktivních poddaných, obzvláště těch nejlepších a nejproduktivnějších, poněvadž jejich ztráta by snížila hodnotu království. Tudíž například mezi lety 1782 až 1824 zakazoval zákon emigraci kvalifikovaných dělníků z Británie.⁽¹⁰⁾ Na druhou stranu bude král chtít vyhostit své neproduktivní a majetek ničící poddané (zločince, povaleče, žebráky, cikány, pobudy, atd.), poněvadž jejich odstranění z jeho území by zvýšilo hodnotu jeho říše. Z tohoto důvodu vyhostila Británie desítky tisíc obyčejných zločinců do Severní Ameriky a Austrálie.⁽¹¹⁾

Na druhou stranu, co se imigrační politiky týká, král by chtěl udržet lůzu, stejně jako lidi podřadných produktivních schopností, mimo království. Takoví by byli vpuštěni pouze dočasně, pokud vůbec, jako sezónní pracovníci bez občanství. A bylo by jim zabráněno v trvalém vlastnictví majetku. Tudíž například bylo po roce 1880 najato velké množství Poláků jako sezónní pracovníci v Německu.⁽¹²⁾ Král by pouze povolil trvalou imigraci výjimečných či alespoň nadprůměrných lidí, tedy těch, jejichž usídlení se v království by vedlo k navýšení hodnoty králova majetku. Tudíž například po roce 1685 (s revokací Ediktu nantského) desítkám tisíc Hugenotů bylo dovoleno usadit se v Prusku. Podobně Petr Veliký, Fridrich Veliký a Marie Terezie později podporovali imigraci a usídlení velkého počtu Němců v Rusku, Prusku a východních provinciích Rakouska-Uherska.⁽¹³⁾

Stručně řečeno, zatímco králova imigrační politika se možná nevyhne všem případům nucené exkluze či nucené integraci, taková politika by z větší části napodobila soukromé vlastníky, pokud by tito mohli rozhodovat koho přijmout a koho vyloučit. Král by tedy byl vysoce vybíravý a velmi by se staral o zlepšení kvality zde sídlícího lidského kapitálu, tak aby hodnota majetku rostla a neklesala.

VI.

Migrační politika se stává předvídatelně odlišnou, jakmile je vláda vlastněná veřejně. Vládce již nevlastní kapitálovou hodnotu země, ale pouze její současné užití. Nemůže prodat či odkázat svou pozici vládce. Je pouze dočasným správcem. Navíc existuje „volný přístup“ do pozice vládního správce. V principu se může kdokoli stát vládcem země.

Demokracie, jež začaly existovat v celosvětovém měřítku po první světové válce, nabízejí historický příklad veřejně vlastněné vlády.(14)

Jaká je migrační politika v demokracii? Znovu nepředpokládáme nic víc než vlastní zájem (maximalizování monetárního a psychického příjmu; peněz a moci), demokratičtí vládci mají sklon maximalizovat současný příjem, který si mohou soukromě přivlastnit, na úkor kapitálové hodnoty, jíž si přivlastnit nemohou. Tudíž, v souladu s vrozeným rovnostářstvím demokracie (jeden člověk-jeden hlas), mají sklon usilovat o výrazně rovnostářskou – nediskriminační – imigrační a emigrační politiku.

Co se emigrační politiky týká, ta naznačuje, že pro demokratického vládce znamená jen málo, pokud vůbec něco, když zemi opouštějí produktivní nebo neproduktivní lidé, géniové či povaleči. Všichni mají jen jeden hlas. Ve skutečnosti mohou být demokratičtí vládci spíše znepokojeni ztrátou povaleče, než produktivního génia. Zatímco ztráta génia samozřejmě sníží kapitálovou hodnotu země a ztráta povaleče ji může ve skutečnosti zvýšit, demokratický vládce zemi nevlastní. V krátkodobém hledisku, jež demokratického vládce zajímá především, flákač, pravděpodobně volící ve prospěch rovnostářských opatření, může být hodnotnější než produktivní génius, který (jakožto primární oběť rovnostářství) bude pravděpodobněji volit proti demokratickému vládci.(15) Z toho samého důvodu podnikne demokratický vládce (na rozdíl od krále) jen málo k aktivnímu vyloučení těch, jejichž přítomnost v dané zemi tvoří negativní externalitu (lidský odpad, jež sráží hodnotu jednotlivého majetku níže). Ve skutečnosti takové negativní externality – neproduktivní parazité, povaleči a zločinci – budou pravděpodobně jeho nejspolehlivější podporovatelé.

Co se imigrační politiky týká, pobídky i odrazující opatření jsou podobně pokřivené, a výsledky jsou stejně zvrácené. Demokratickému vládci opět jen málo záleží na tom, zda-

li lidé, co imigrují do země, jsou povaleči či géniové, podprůměrně či nadprůměrně civilizovaní a produktivní. Ani ho moc netrápí rozdíl mezi dočasnými pracovníky (vlastníky pracovního povolení) a trvalými, majetek vlastníci imigranty (naturalizovaní občané).(16) Ve skutečnosti mohou být povaleči a neproduktivní lidé preferováni jako obyvatelé a občané, protože vytváří další tzv. „sociální problém“ a demokratickým vládcům se daří při existenci takových problémů. Navíc povaleči a podřadní lidé budou pravděpodobněji podporovat jeho rovnostářskou politiku, zatímco géniové a schopní lidé ne. Výsledkem této nediskriminační politiky je nucená integrace – vnucování mas podřadných imigrantů domácím vlastníkům majetku, kteří (pokud by se směli rozhodnout za sebe) by ostře diskriminovali a vybírali si velmi odlišné sousedy. Tudíž americké imigrační zákony z roku 1965, jakožto nejlepší dostupný příklad demokracie v akci, eliminovaly veškeré dřívější „kvalitativní“ měřítka a explicitní přednost dávanou evropským imigrantům a nahradily je politikou téměř úplné nediskriminace (multikulturalismu).(17)

Ačkoliv si to jen málokdo uvědomuje, je imigrační politika demokracie zrcadlovým odrazem její politiky vůči vnitřním populačním pohybům – vůči dobrovolné spolupráci a nespolupráci, segregaci a desegregaci, fyzické vzdálenosti či blízkosti různých soukromých vlastníků. Stejně jako král bude demokratický vládce podporovat prostorovou nadměrnou integraci prostřednictvím nadprodukce „veřejných statků“ – cest. Avšak demokratickému vládcovi (na rozdíl od krále) nebude stačit, že na vládních cestách se kdokoliv může nastěhovat do sousedství kohokoliv jiného. Demokratický vládce, starající se pouze o svůj současný příjem a moc, spíše než o kapitálovou hodnotu, a podporován rovnostářským cítěním, půjde ještě dále. Skrze nediskriminační zákony – kdy nemůžete diskriminovat Němce, židy, černochoy, katolíky, hinduisty, homosexuály, atd. – vláda bude chtít otevřít pro všechny fyzický přístup na majetek všech ostatních. Tudíž je sotva překvapující, že tzv. „občanskoprávní“ legislativa ve Spojených státech, jež zakázala domácí diskriminaci na základě barvy, rasy, národního původu, náboženství, pohlaví, věku, sexuální orientace, postižení atd., a tudíž přikázala nucenou integraci (18), se odehrála ve stejnou dobu jako přijetí nediskriminační imigrační politiky, tedy nařízené mezinárodní desegregace (nucené integrace).

VII.

Současná situace ve Spojených státech a západní Evropě nemá nic společného se „svobodnou“ imigrací. Je to prostě a jednoduše nucená integrace a nucená integrace je předvídatelný výsledek demokratické (jeden člověk-jeden hlas) vlády. Zrušení nucené integrace vyžaduje oddemokratizování společnosti a nakonec zrušení demokracie. Konkrétně pravomoc přijmout či vyloučit někoho by měla být sebrána z rukou centrální vlády(19) a znovu přidělena státům, provinciím, městům, městečkům,

vesnicím, obytným čtvrtím a nakonec soukromým vlastníkům a jejich dobrovolným organizacím. Prostředky k dosažení tohoto cíle jsou decentralizace a secese (obě inherentně nedemokratické a nevětšinové).(20) Došlo by k výraznému posunu směrem k obnově svobody sdružování a vyloučení, tak jak je to zahrnuto v myšlence a instituci soukromého vlastnictví a mnoho ze společenských svárů v současnosti vytvářených nucenou integrací by zmizelo, kdyby jen města a vesnice mohly provádět a prováděly to, co dělaly jako naprostou samozřejmost v západní Evropě a Americe až do devatenáctého století – umístit na okraj města pokyny ohledně vstupních požadavků do města a (už ve městě) požadavky pro vstup na specifický majetek (žádní žebráci, povaleči či bezdomovci, ale též žádní muslimové, hinduisté, židé, katolíci, atd.), vyrazit ty, kteří nesplňují tyto požadavky jako vetřelce a vyřešit „naturalizační“ otázku zhruba podle švýcarského modelu, kde místní shromáždění (a nikoliv centrální vláda) určují, kdo se může a kdo ne, stát švýcarským občanem.

V co bychom měli doufat a jakou imigrační politiku bychom měli obhajovat jako relativně správnou, alespoň dokud stále existuje centrální demokratický stát a úspěšně si uzurpuje moc určovat jednotnou národní imigrační politiku? To nejlepší, v co můžeme doufat, i když to jde proti „přirozenosti“ demokracie a tudíž není příliš pravděpodobné, že by něco takového nastalo, je, že demokratičtí vládci budou jednat jako by byli osobními vlastníky země, a jako kdyby museli rozhodnout koho pustit na svůj soukromý majetek a koho z něj vyloučit (jako v případě jejich vlastních domů). Toto znamená následovat politiku maximální diskriminace – striktní diskriminace ve prospěch lidských kvalit jako dovednosti, charakter a kulturní kompatibility.

Konkrétně to znamená rozlišovat striktně mezi „občany“ (naturalizovanými imigranty) a „usídlenými cizinci“ a ty druhé vyloučit z veškerých sociálních programů. Znamená to, že je nezbytné vyžadovat (jak pro získání občanství, tak získání statutu usídleného cizince) osobního sponzora z řad usídlených občanů a jejich převzetí odpovědnosti za veškeré poškození majetku způsobené daným imigrantem. Zahrnuje to též požadavky na existující smlouvu o zaměstnání s usídleným občanem. Pro obě kategorie (obzvláště pro občanství) to zahrnuje to, že všichni imigranti musí demonstrovat nikoliv pouze (anglické) jazykové dovednosti, ale všeobecně výjimečný (nadprůměrný) intelektuální výkon a charakterovou strukturu, stejně jako kompatibilní systém hodnot – s předvídatelným výsledkem systematických proevropských imigračních předsudků.(21)

VII. O svobodném obchodu a omezené imigraci

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 8. Kapitola knihy "Demokracie, bůh který selhal", 9. vydání, 2007]

I.

Často se tvrdí, že "svobodný obchod" je spojen se "svobodnou imigrací," tak jako je "protekcionismus" spojen s "omezenou imigrací." Tedy, tvrdí se proto, že je možné, aby někdo mohl kombinovat protekcionismus se svobodnou imigrací anebo svobodný obchod s omezenou imigrací, avšak tyto pozice jsou intelektuálně nekonzistentní, a tudíž chybné. Proto, pokud se lidé chtějí vyhnout chybám, mělo by jít o výjimky spíše než o pravidlo. Tento fakt, do té míry nakolik jde o postoje k této záležitosti, se jeví být konzistentním s tímto tvrzením. Jak poslední republikánské presidentské primárky ukázaly, pro příklad většina stoupenců svobodného trhu obhájí relativně volné a nediskriminační imigrační politiky, zatímco většina protekcionistů je zastánci vysoce restriktivních a selektivních imigračních politik.

Přesto je tomu tak jen zdánlivě, budu argumentovat, že tato teze a její implicitní tvrzení jsou od základu špatné. Obzvláště budu demonstrovat to, že svobodný obchod a omezená imigrace nejsou jenom perfektně konzistentní, ale i vzájemně se posilující politiky. To jest, nejsou to obhájci svobodného obchodu a omezené imigrace, kteří se mýlí, ale spíše zastánci svobodného trhu a volné imigrace. Tím, že sejmu "intelektuální vinu" z pozice svobodný obchod a omezená imigrace a položím ji tam, kam ve skutečnosti patří, doufám podpořím změnu v současném veřejném názoru a napomůžu podstatnému politickému sladění.

II.

Již od dob Ricarda byl případ svobodného trhu logicky nenapadnutelný. Z důvodu argumentační důkladnosti bude užitečné ho krátce shrnout. Formulace bude ve formě reduction ad absurdum protekcionistické teze teze, jak byla vyložena nedávno Patrickem Buchananem. (1) Centrálním argumentem rozvinutým na podporu protekcionismus je ochrana domácích pracovních míst. Jak mohou američtí producenti platící pracujícím 10 dolarů za hodinu vůbec soutěžit s mexickými výrobci, kteří mají 1 dolar nebo méně za hodinu? Nemohou a americká pracovní místa budou ztracena, pokud nejsou zavedena cla na dovoz, aby izolovala americké mzdy od mexické

konkurence. Svobodný obchod je možný jen mezi zeměmi, které mají rovné mzdové sazby, a tak soutěží "na úrovni hracího pole." Dokud toto nenastane v případě USA a Mexika, hrací pole musí být nastaveno pomocí cel. Co se týče následků takové politiky ochrany domácích pracovních míst, Buchanan a jeho kolegové protekcionisté tvrdí, že to povede k domácímu posílení a prosperitě a na podporu tohoto tvrzení jsou citovány příklady zemí svobodného obchodu, které ztratily svoji kdysi prominentní mezinárodní ekonomickou pozici, jako Anglie 19. věku a protekcionistické země, které takovou prominentní pozici získaly, jako Spojené státy 19. věku.

Tyto a jiné údajné "empirické důkazy" protekcionistických tezí musí být odmítnuty obratem ruky, protože obsahují post hoc, ergo propter hoc omyl. Závěry načrtnuté z historických dat nejsou přesvědčivější, než kdyby měl člověk činit závěr, že bohatí lidé spotřebovávají více než chudí lidé, takže to musí být spotřeba, která činí lidi bohatými. Opravdu, protekcionisté jako Buchanan charakteristicky selhávají v tom, aby porozuměli tomu, co je vlastně do jejich teze zapleteno. Jakýkoliv argument podporující mezinárodní protekcionismus spíše, než svobodný obchod je zároveň argumentem na podporu interregionálního a interlokálního protekcionismu. Právě jako se liší pro příklad mzdové sazby ve Spojených státech a Mexiku, Haiti nebo v Číně, existují takové rozdíly mezi New Yorkem a Alabamou nebo mezi Manhattanem, Bronxem a Harlemem. Tak, pokud je pravdou, že mezinárodní protekcionismus by mohl učinit celý národ prosperujícím a silnějším, musí být také pravdou, že interregionální a interlokální protekcionismus by měl učinit regiony a lokální oblasti prosperujícími a silnými. Ve skutečnosti, člověk může jít o jeden krok dále. Pokud by byl protekcionistický argument správný, týkalo by se toto tvrzení veškerého obchodu a obraně teze, že každý bude více prosperovat a bude silnější, jestliže by nikdy neobchodoval s nikým jiným a zůstal v samozásobitelské izolaci. Jistě, v tomto případě by nikdo neztratil svoje pracovní místo a nezaměstnanost kvůli "neférové" soutěži by spadla na nulu. V tomto odvození konečného důsledku protekcionistického argumentu, je odhalena kompletní absurdita takové „společnosti plné zaměstnanosti,“ která nebude prosperující ani silnější; bude se skládat z lidí, kteří i přes práci od svítání do soumraku, budou odsouzeni k chudobě a bídě anebo smrti hladem. (2)

Mezinárodní protekcionismus, zatímco je samozřejmě méně destruktivní, než politika interpersonálního nebo interregionálního protekcionismu, má přesně ten stejný efekt a je receptem na další americký úpadek. Aby bylo jasno, některá americká pracovní místa a odvětví by byla zachráněna, ale takového „zachránění“ by přišlo na nějakou cenu. Standard života a reálný příjem amerických spotřebitelů zahraničního zboží by nuceně poklesl. Náklady amerických výrobců, kteří používají výrobky chráněných

odvětví, jakožto vlastní vstupní faktor by vzrostly a vedly by k menší mezinárodní konkurenceschopnosti. Navíc, co můžou cizinci dělat s penězi, které by získali za své dovozy do USA? Mohli by buď nakupovat americké zboží nebo by je mohli nechat v USA a investovat je, a jestliže by jejich dovozy byly zastaveny nebo omezeny, nakoupí méně amerického zboží nebo investují menší množství financí. Proto jakožto výsledek zachování některých neefektivních amerických pracovních míst, bude zničeno mnohem větší množství efektivních amerických pracovních míst nebo nikdy nebude uvedeno v existenci. (3)

Také je nesmyslem tvrdit, že Anglie ztratila svoje dřívější přední postavení kvůli své politice svobodného obchodu. Ztratila svoje postavení i přes politiku svobodného obchodu, a kvůli socialistickým politikám, které se ujaly v Anglii během poslední třetiny 19. století. (4) Rovněž je nesmyslem tvrdit, že vzestup Spojených států na přední ekonomické postavení během 19. století nastal kvůli protekcionistické politice. Spojené státy dosáhly této pozice i přes svůj protekcionismus, a kvůli své nedostižné vnitřní laissez-faire politice. Opravdu, současný americký úpadek, který by chtěl Buchanan zastavit a zvrátit, není výsledkem údajné svobodné obchodní politiky, ale té okolnosti, že Amerika, během 20. století postupně přijala stejné socialistické politiky, které zruinovaly dříve Anglii. (5)

III.

Obhájili jsme svobodný obchod, nyní rozvineme obhajobu omezení imigrace, aby mohla být zkombinována s politikami svobodného obchodu. Specifičtěji, vystavíme postupně silnější obhajobu imigračních omezení: od úvodního slabého tvrzení, že svobodný obchod a imigrační omezení mohou být zkombinovány a nevyvracejí sami sebe navzájem, k silnému tvrzení, že principy podpírající svobodný obchod vlastně vyžadují takováto omezení.

Od počátku musí být zdůrazněno, že i nejvíce restriktivní imigrační politika nebo nejexkluzivnější forma segregace nemá, co dělat s odmítnutím svobodného obchodu a přijímáním protekcionismu. Z toho faktu, že se někdo nechce družít nebo žít v sousedství s Němci, Haitány, Číňany, Korejci, Mexikánci, muslimy, hinduisty, katolíky atd., neplyne, že s nimi nechce obchodovat na nějakou vzdálenost. Navíc, i kdyby tu byl ten případ, že někomu by vzrostl reálný příjem jakožto výsledek imigrace, tak to není doprovázeno tím, že imigrace musí být považována za "dobrou," protože materiální bohatství není jedinou věcí, o kterou jde. Spíše to, co tvoří "blahobyť" a "bohatství" je subjektivní a někdo může dávat přednost menšímu materiálnímu životnímu standardu a větší vzdálenosti od jistých jiných lidí před vyšším materiálním standardem a menší

vzdáleností. Je to přesně absolutní voluntarismus lidského sdružování a oddělování - absence jakékoliv formy nucené integrace - které činí mírové vztahy - svobodný obchod - mezi rasově, etnicky, lingvisticky, nábožensky nebo kulturně rozdílnými lidmi možným.

Vztah mezi obchodem a migrací je jedním z elastických substitutů (spíše než rigidní exkluzivita): čím více (méně) máte jednoho, tím méně (více) potřebujete druhého. Pokud jiné věci zůstávají stejné, podnikání se přemísťuje do oblastí s nižšími mzdami a práce se přemísťuje do oblastí s vyššími mzdami, tak působí na tendenci směrem k vyrovnávání mzdových sazeb (za stejný druh práce), podobně jako k optimální lokalizaci kapitálu. S politickými hranicemi, které oddělují oblasti s vysokými mzdami od oblastí s nízkými mzdami, a s národním (přes celý národ) obchodem a funkčními imigračními politikami, tyto normální tendence - imigrace a vývozu kapitálu - jsou oslabovány se svobodným obchodem a zesilovány s protekcionismem. Dokud mexické produkty – produkty oblasti s nízkými mzdovými sazbami – mohou svobodně vstupovat do oblastí s vysokými mzdovými sazbami jako jsou Spojené státy, jsou motivy pro Mexičany přestěhovat se do Spojených států redukovány. Naopak, pokud je bráněno mexickým produktům ve vstupu na americký trh, roste atraktivita toho, aby se mexičtí pracující přemístili do Spojených států. Podobně, když američtí výrobci mohou volně nakupovat a prodávat mexickým výrobcům a spotřebitelům, vývoz kapitálu z USA do Mexika bude redukován; nicméně, když je bráněno americkým výrobcům takto činit, přitažlivost přemístění produkce ze Spojených států do Mexika vzroste. (6)

Podobně, jak politika zahraničního obchodu Spojených států ovlivňuje imigraci, tak to dělá i domácí obchodní politika. Domácí svobodný trh je to, co se typicky nazývá jakožto laissez-faire kapitalismus. Jinými slovy, národní vláda sleduje politiku neintervence do dobrovolných transakcí mezi domácími stranami (občany) pokud jde o jejich soukromé vlastnictví. Vládní politika pomáhá chránit svoje občany a jejich soukromé vlastnictví před domácí agresí, škodami nebo podvody (přesně jako v případě zahraničního trhu a agrese). Pokud Spojené státy sledují striktní domácí politiku svobodného trhu, imigrace z regionů s nižšími mzdovými sazbami podobně jako u Mexika bude omezena, zatímco, pokud jsou sledovány politiky státu blahobytu, imigrace z oblastí s nízkou mzdou je atraktivnější.

IV.

V rozsahu, v jakém se oblasti s vysokými mzdovými sazbami jako jsou Spojené státy účastní svobodného trhu, mezinárodně stejně jako doma, imigrační tlaky z nízkopříjmových zemí se budou udržovat na nízké úrovni nebo budou omezené, a proto otázka, jako co dělat s imigrací bude méně palčivá. Na druhou stranu, do té míry, jak se Spojené státy účastní protekcionistických politik proti produktům z oblastí s nízkými mzdovými sazbami a politikami státu blahobytu doma, imigrační tlaky se budou držet na vysoké úrovni nebo budou i růst a otázka imigrace bude mít ve veřejné debatě velkou důležitost.

Samozřejmě hlavní světové regiony s vysokými mzdovými sazbami - Severní Amerika a Západní Evropa - jsou v současnosti v té druhé situaci, ve které se imigrace stává rostoucí měrou palčivým problémem. (7) Ve světle neustále rostoucího imigračního tlaku z regionů světa, kde jsou nízké mzdové sazby, byly navrženy tři obecné strategie, jak s imigrací naložit: bezpodmínečně volná imigrace, podmíněně volná imigrace a omezená imigrace. I když náš zájem se bude týkat posledních dvou alternativ, několik pozorování týkajících se bezpodmínečně volné imigrace je zde vhodných, jen pro ilustraci rozsahu intelektuálního bankrotu a neodpovědnosti.

Podle zastánců bezpodmínečně volné imigrace, Spojené státy jakožto oblast s vysokými mzdami by nevyhnutelně na volné imigraci vydělaly; proto by měly přijmout politiku otevřených hranic, bez ohledu na současné podmínky, tj. i kdyby Spojené státy byly ponořeny do protekcionismu a domácího státu blahobytu. (8) Jistě takový návrh musí překvapit rozumnou osobu jakožto fantastický. Předpokládejme, že USA anebo raději ještě Švýcarsko vyhlásí, že zde nebudou již více žádné hraniční kontroly, že kdokoliv, kdo může zaplatit jízdné může vstoupit do země a jako resident bude potom oprávněn ke všem „běžným“ domácím sociálním dávkám. Je zde nějaká pochybnost o katastrofálním dopadu takového experimentu v současné světě? Spojené státy, a ještě rychleji Švýcarsko, již oslabené protekcionismem a sociálním státem, by byly zavaleny miliony migrantů ze třetího světa. (9) Náklady na sociální dávky by rychle vystoupaly k nebesům a zardoušená ekonomika by se rychle rozpadla a zkolabovala, jak by byl fond na živobytí – zásoba kapitálu akumulovaného a zděděného z minulosti (od otců a předků) – vyplundrován. Civilizace by zmizela ze Spojených států a Švýcar, jak kdysi zmizela z Řecka a Říma. (10)

Protože bezpodmínečná volná imigrace musí být považována za návod k sebevraždě společnosti, typická pozice mezi podporovateli svobodného obchodu je alternativní podmíněná volná imigrace. Podle tohoto pohledu Spojené státy a Švýcarsko by se měly

prvně vrátit ke svobodnému obchodu a potom zrušit daněmi financované programy státní sociální pomoci, a jen potom by mohli otevřít své hranice komukoliv, kdo chce přijít. Mezitím, zatímco existuje ještě stát blahobytu, imigrace by měla být povolena s podmínkou toho, že imigranti jsou vyjmuti z oprávnění na domácí sociální pomoc.

Zatímco chyba zahrnutá v tomto pohledu je méně zřejmá a následky méně dramatické, než u těch, co jsou spojeni s bezpodmínečnou volnou imigrací, pohled je neméně chybný a škodlivý. Aby bylo jasno, imigrační tlak na Spojené státy a Švýcarsko by byl omezen, pokud by byl následován tento návrh, ale nezmizel by. Opravdu, spolu se zahraniční a domácí politikou svobodného obchodu, by mohly mzdové sazby v rámci Spojených států a Švýcar dále vzrůst relativně k těm, jaké jsou v jiných lokalitách (s méně osvětlenými ekonomickými politikami). Proto, může atraktivita obou zemí i narůst. V každém případě, nějaký imigrační tlak by zůstal, a tak nějaká forma imigrační politiky by musela existovat. Implikují principy podpírající svobodný obchod, že tato politika musí být podmíněná „volnou imigrací?“ Ne, neimplikují. Není zde žádná analogie mezi svobodným obchodem a svobodnou imigrací a omezeným obchodem a omezenou imigrací. Fenomény obchodu a imigrace jsou rozdílné v základním ohledu a označení „volný“ a „omezený“ ve spojení s oběma termíny je rozhodně jiné. Lidé se můžou pohybovat a migrovat; zboží a služby sami o sobě nemohou.

Vyloženo jinak, zatímco někdo může migrovat z jednoho místa na druhé bez toho, aby kdokoliv jiný tomu tak chtěl, zboží a služby nemohou být posílány z místa na místo, jestliže s tím jak zasílatel, tak příjemce nesouhlasí. Jakkoliv se tyto rozdíly mohou jevit být triviálními, mají významné následky, volný (svobodný) ve spojení s obchodem znamená jen obchod s pozváním domácností a firem; a omezený obchod neznamena ochranu domácností a firem před nevítaným zbožím nebo službami, ale útok a odstranění práva domácností a firem na rozšíření nebo odmítnutí pozvání na své vlastní vlastnictví. K tomu naopak, volný (svobodný) ve spojení s imigrací neznamena imigraci na pozvání ze strany jednotlivých domácností a firem, ale nechtěnou invazi nebo nucenou integraci; a omezení imigrace vlastně znamená nebo přinejmenším je ochranou soukromých domácností a firem před nechtěnou invazí a nucenou integrací. Proto obhajobou svobodného obchodu a omezené imigrace člověk sleduje jeden a týž princip: vyžadující pozvání lidí tak jako je tomu u zboží a služeb.

Obhájce svobodného obchodu a svobodné imigrace, který přebírá pozici svobodné imigrace, se zaplétá do intelektuální nekonzistence. Svobodný obchod a trhy znamenají to, že vlastníci soukromého majetku můžou posílat statky jiným vlastníkům a přijímat je od jiných vlastníků bez vládního zasahování. Vláda stojí neaktivní v tomto vis-à-vis

procesu v zahraničním a domácím obchodě, protože platící příjemci existují pro každé poslané zboží a službu; proto každá změna v umístění, jakožto výsledek souhlasu mezi odesílatelem a příjemcem, musí být považována za vzájemně výhodnou. Jediná vládní funkce je pak udržování samotného obchodního procesu tím, že ochraňuje občany a domácí vlastnictví. Nicméně s ohledem na pohyb lidí, stejná vláda bude muset dělat více, aby splnila svou ochranou funkci, než jen tolerovat události jdoucí svým vlastním směrem, protože lidé na rozdíl od výrobků, mají vůli a mohou migrovat. Podle toho pohyby lidí, na rozdíl od zasílání výrobků, nejsou per se vzájemně výhodnými událostmi, protože nejsou vždycky – nutně a nevyhnutelně – výsledkem dohody mezi lidmi jakožto určitými příjemci a odesílateli. Nemůže zde být doprava (imigrantů) bez ochoty domácích příjemců. V tomto případě jsou imigranti cizími nájezdníky a imigrace představuje fakt invaze. Jistě základní vládní funkce by zahrnovala zabránění cizí invazi a vyhnání cizích nájezdníků. Právě tak nepochybně ve snaze tak učinit a podrobit imigranty stejným požadavkům jako dovoz (pozvání domácími residenty), vláda nemůže oprávněně dovolit nějaký druh volné imigrace obhajované většinou příznivců svobodného obchodu. Představme si opět, že by Spojené státy a Švýcarsko ponechaly své hranice otevřené komukoliv, kdo chtěl přijít s podmínkou, že imigranti jsou vyloučeni z oprávnění na požitky státu blahobytu (které by byly určeny jen pro občany Spojených států respektive Švýcarska). Nehledě na sociologický problém, že se takto vytváří dvě rozdílné třídy domácích residentů, a tak se zapřičiňují těžké sociální tenze, je zde málo pochybnosti o následcích tohoto experimentu v současném světě. (11) Výsledek by byl méně drastický a méně bezprostřední, než za scénáře bezpodmínečně volné imigrace, ale také by se rovnal masivní cizí invazi a nakonec by vedl k destrukci americké a švýcarské civilizace. I kdyby nebylo dostupné žádné rozdávání sociálních požitků imigrantům, tak to neznamená, že by vlastně tito museli pracovat, protože žití a živení se na veřejných ulicích a parcích ve Spojených státech a Švýcarsku je komfortnější ve srovnání s "reálným" životem v mnoha oblastech světa. Tak ve snaze splnit svoji základní funkci jakožto ochránce svých občanů a jejich domácího vlastnictví, vlády oblastí s vysokými mzdovými sazbami nemůžou dovolit imigrační politiku laissez-passer, ale musí se angažovat v omezujících opatřeních.

V.

Od rozpoznání toho, že zastánci svobodného obchodu a trhů nemohou obhajovat volnou imigraci bez toho, aniž by byli nekonzistentní a odporovali sami sobě, a že tak imigrace musí být logicky omezena, je jen malý krok k dalšímu poznání, jak musí být omezena. Ve skutečnosti všechny vlády oblastí s vysokými mzdami v současnosti omezují imigraci jedním způsobem nebo jiným způsobem. Nikde není imigrace "volná," bezpodmínečně anebo podmíněně. Nicméně, restrikce uvalené, pro příklad na

imigraci do Spojených států a Švýcarska, jsou dosti rozdílné. Jaké restriktce by měly existovat? Přesněji, které omezení imigrace je zastávce svobodného obchodu a svobodného trhu logicky přinucen zastávat a podporovat?

Vedoucí princip imigrační politiky země s vysokými mzdami plyne z toho náhledu, že k tomu, aby byla svobodná ve stejném smyslu jako je volný obchod, musí být imigrace pozvaná. Detaily plynou z dalšího objasnění a znázornění konceptu pozvání versus invaze a nucené integrace.

Za tímto účelem je nutné předpokládat, jako koncepční měřítko, existenci toho, co političtí filosofové popisují jako anarchii soukromého vlastnictví, anarchokapitalismus nebo řízenou anarchii. (13) Všechna půda je soukromě vlastněna, včetně všech ulic, řek, letišť a přístavů. S ohledem na nějaký kousek půdy, majetkové tituly mohou být neomezené; tj. vlastníkově je dovoleno dělat, co si přeje se svým vlastnictvím, dokud fyzicky nepoškozuje vlastnictví jiných. S ohledem na jiná teritoria, majetkové tituly mohou být více nebo méně omezené. Jak je v současnosti případem v některé bytové výstavbě, vlastník může být omezen smluvními omezeními, jak může nakládat se svým vlastnictvím (omezující klausule, dobrovolné zónování), které může pro příklad zahrnovat residenční spíše než komerční využití, žádné stavby vyšší než čtyři patra, žádný prodej nebo pronajímání nesezdaným párům, kuřákům, Němcům.

Jasně v tomto druhu společnosti není nic takového jako svoboda imigrace nebo imigrantské právo průchodu. Spíše zde existuje svoboda mnoha nezávislých majitelů soukromého majetku přijmout anebo vyloučit jiné osoby ze svého vlastnictví v souladu s jejich vlastními omezujícími anebo neomezujícími majetkovými tituly. Přijmutí na nějaké teritorium může být jednoduché, zatímco na jiné to může být téměř nemožné. Navíc přijetí na vlastnictví jedné strany neimplikuje „svobodu pohybovat se kolem,“ jestliže jiní majitelé takového vlastnictví neodsouhlasili takový pohyb. Bude zde taková imigrace nebo ne-imigrace, inkluze nebo exkluze, desegregace nebo segregace, nediskriminace nebo diskriminace jakou si jednotliví vlastníci nebo asociace jednotlivých vlastníků přejí. (14)

Důvod pro citování modelu anarchokapitalistické společnosti je, že žádná taková věc jako nucená integrace (nezvaná migrace) není možná (povolená) v jejím rámci. Za takového uspořádání neexistuje žádný rozdíl mezi fyzickým pohybem statků a migrací lidí. Tak jako každý pohyb produktu odráží výchozí dohodu mezi odesílatelem a příjemcem, tak jsou všechny pohyby imigrantů do a v rámci anarchokapitalistické společnosti výsledkem dohod mezi imigrantem a jedním nebo vícero domácími

přijímajícími vlastníky majetku. Proto, i když je anarchokapitalistický model nakonec odmítnut - a jestliže z "realistického" důvodu je existence vlády a "veřejných" (vedle soukromých) statků předpokládána - přináší to jasné určení toho, jaká by měla být vládní imigrační politika, jestliže a nakolik odvozuje vláda svoji legitimnost ze suverenity "lidu" a je na ni pohlíženo jako na výsledek "společenské smlouvy" (jak tomu samozřejmě je dle všeho v případě všech moderních – post-monarchistických vlád). Jistě takové „lidové“ vlády, které přijímají jako svůj primární úkol obranu svých občanů a jejich vlastnictví (produkci domácí obrany), by chtěly zachovat spíše než odstranit tento nenucený integrační rys anarchokapitalismu.

Ve snaze vyjasnit, co toto znamená, je nutné vysvětlit, jak je nějaká anarchokapitalistická společnost změněna zavedením vlády, a jak to ovlivňuje imigrační problém. Protože v anarchokapitalistické společnosti není vláda, není zde žádné jednoznačné oddělení mezi domorodci (domácími občany) a cizinci. Toto oddělení se objeví pouze při ustavení vlády. Teritorium, na které se rozšíří vládní moc se stává tuzemskem, a každý kdo sídlí mimo toto teritorium se stává cizincem. Objeví se státní hranice (a pasy), jako odlišení od hranic soukromého vlastnictví (a titulů k majetku) a imigrace dostane nový význam. Imigrace se stává imigrací cizinců přes státní hranice, a rozhodnutí o tom, zda by měla být osoba přijata anebo by neměla být přijata již déle ne spočívá výhradně na majitelích vlastnictví nebo na společenství takových vlastníků, ale hlavně na vládě, jakožto domácím monopolistovi, který poskytuje služby bezpečnosti. Nyní jestliže vláda vyloučí osobu, zatímco existuje domácí resident, který chce tuto osobu přijmout na své vlastnictví, je výsledkem nucené odepření vstupu; a jestliže vláda přijme nějakou osobu, zatímco není žádný domácí resident, který by chtěl mýti takovou osobu na svém majetku, výsledkem je nucená integrace.

Navíc v ruku v ruce s institucí vlády přichází instituce veřejného vlastnictví a veřejných statků; to jest vlastnictví a statky vlastněné kolektivně všemi domácími residenty a řízené a administrované vládou. Čím větší nebo menší je velikost veřejného vlastnictví, tím větší nebo menší bude potencionální problém s nucenou integrací. Zvažujme socialistickou společnost podobnou pro příklad bývalému Sovětskému svazu anebo Německé demokratické republice. Všechny výrobní faktory (kapitálové statky) včetně veškeré půdy a přírodních zdrojů jsou veřejně vlastněny. Podle toho, pokud by vláda přijímala nezvané imigranty, přijímala by je na jakémkoliv místě v dané zemi; protože bez soukromě vlastněné půdy, zde nejsou žádná jiná omezení na vnitřní imigrace, než tato vládní nařízení.

Za socialismu tak může být nucená imigrace rozšířena všude, a tak ohromně zintenzivněna. (Ve skutečnosti v SSSR a NDR by pro příklad vláda mohla ubytovat cizince v něčím soukromém domě nebo bytě. Toto opatření a z něho plynoucí vykonaná nucená integrace byly obhajovány na základě toho "faktu," že všechny soukromé domy spočívají na veřejných pozemcích. (15))

Socialistické země nejsou samozřejmě zeměmi s vysokými mzdami. Nebo jestliže jsou, nezůstanou s vysokými mzdami dlouho. Jejich problémem není imigrace, ale tlaky na emigraci. SSSR a NDR zakazovaly emigraci a střílely lidi pokoušející se opustit zemi. (16) Nicméně problém rozšíření a zintenzivnění nucené integrace mimo socialismus přetrvává. Vždyť v nesocialistických zemích jako Spojené státy, Švýcarsko a Německo, které jsou oblíbenou imigrační destinací, se vládou přijatý imigrant nemůže pohybovat všude. Jeho svoboda pohybu by byla silně omezena rozsahem soukromého vlastnictví a obzvláště soukromými pozemky. No, používáním veřejných silnic nebo veřejných prostředků dopravy a zdržováním se na veřejných pozemcích a ve veřejných parcích a budovách, může imigrant překřížit každou cestu domácího residenta a pohybovat se téměř až do jeho sousedství. Čím menší je podíl veřejného vlastnictví, tím méně pravděpodobně k tomuto dojde, ale dokud existuje jakékoliv veřejné vlastnictví, nemůžeme se tomu zcela vyhnout.

VI.

Lidová vláda, která chce ochránit své občany a jejich domácí vlastnictví před nucenou integrací a zahraniční invazí, má dvě možnosti, jak to udělat: nápravnou metodu a preventivní metodu. Nápravná metoda je navržena pro zlepšení efektů nucené integrace, když tato již nastala a vetřelci jsou už tady. Jak bylo naznačeno k dosažení tohoto cíle vláda musí omezit velikost veřejného vlastnictví a rozšířit soukromé vlastnictví, jak je jen možno, a ať může být jakákoliv míra soukromého vlastnictví, vláda by měla napomoci spíše než, aby bránila vynucování práva soukromých vlastníků připustit a vyloučit jiné lidi ze svého vlastnictví. Jestliže je téměř veškeré vlastnictví vlastněno soukromě a vláda napomáhá ve vynucování práva soukromého vlastnictví, nezvaní imigranti, i když úspěšně překročí hranice a vstoupí do země, se nedostanou pravděpodobně o mnoho dále.

Čím komplexněji je toto nápravné opatření provedeno (čím vyšší je stupeň soukromého vlastnictví), tím menší bude potřeba pro ochranná opatření, jako je obrana hranic. Náklady na ochranu proti zahraničním vetřelcům podél americko-mexické hranice jsou pro příklad poměrně vysoké, protože zde existují na americké straně dlouhé pásy nesoukromého vlastnictví. Nicméně, i jestliže by náklady na

ochranu hranic byly sníženy pomocí privatizace, nerozplynuly by se, pokud zde jsou podstatné příjmové a platové rozdíly mezi vysoko a nízko příjmovými oblastmi. Proto ve snaze o splnění své základní obranné funkce, se vláda oblasti s vysokými platy musí také činit v preventivních opatřeních. Ve všech vstupních přístavech a podél svých hranic, vláda, jakožto správce pracující pro své občany, musí kontrolovat všechny nově příchozí osoby stran vstupních listů; tj. platného pozvání ze strany domácího vlastníka majetku; a každý kdo nevlastní takovýto list musí být vypovězen na své vlastní náklady.

Platná pozvání jsou smlouvou mezi jedním nebo vícero domácími adresáty, obyvateli nebo obchodníky a přicházející osobou. Jakožto vstup, zvoucí strana může disponovat jen majetkem ve svém vlastním soukromém majetku. Proto, podobně ke scénáři podmíněně volné imigraci, znamená přijetí to, že imigranté budou vyloučeni z veškeré veřejně financované sociální péče. Na druhou stranu to znamená, že přijímající strana musí převzít legální odpovědnost za aktivity toho koho pozvala po dobu trvání jeho pobytu. Ten, kdo pozval je odpovědný v plném rozsahu svého vlastnictví za jakýkoliv zločin pozvaného, který je spáchán proti osobě anebo vlastnictví jakékoliv třetí strany (tak jako jsou rodiče pokládáni za odpovědné za zločiny spáchané svými potomky, dokud jsou tito členy rodičovské domácnosti). Tato povinnost, která značí to, že ti, kdo zvou, ponesou odpovědnostní pojištění za všechny své hosty, končí, když pozvaný opustí zemi anebo když jiný domácí vlastník majetku převezme odpovědnost za danou osobu tím, že ji připustí na svůj majetek.

Pozvání může být soukromé (osobní) nebo komerční, dočasné nebo trvalé, týkající se jen domu (ubytování, residence) nebo bydlení a zaměstnání, ale nemůže zde být žádná platná smlouva zahrnující jen zaměstnání a nikoliv bydlení. (17) Nicméně v každém případě, jakožto smluvní vztah, může být každé pozvání odvolatelné anebo ukončitelné hostitelem; a po jeho skončení, pozvaný – jedno zde turista, byznysmen na návštěvě anebo cizí občan – bude požádán, aby opustili zemi (pokud jiný resident občan s ním nevstoupí do smlouvy o pozvání).

Pozvaný, který je po celý čas předmětem potencionálního rizika okamžitého vypovězení, může ztratit svůj legální status jakožto neresident anebo cizí resident jen po získání občanství. Ve shodě s cílem učinit všechny imigranty (jako obchod) smluvně pozvané, základním požadavkem pro občanství je získání majetkového vlastnictví anebo přesněji vlastnictví nemovitého majetku a obytného vlastnictví. Naopak, bylo by nekonzistentní se správnou idejí zvané migrace, přiřknout občanství podle teritoriálního principu, tak jako v USA, pomocí něhož dítě narozené neresidentu anebo cizímu občanu v hostitelské zemi nabude automaticky americké občanství. Ve

skutečnosti, jak uznává většina jiných vlád vysokopříjmových oblastí, takové dítě by mělo nabýt občanství po svých rodičích. Poskytnutí tohoto dětského občanství zahrnuje neplnění základní ochranné funkce ze strany vlády hostitelské země a ve skutečnosti vede k uskutečnění invazivního aktu spáchaného vládou proti jejím vlastním občanům. To, že se někdo stane občanem znamená získání práva zůstat v zemi trvale a trvalé pozvání nemůže být zajištěno jakýmkoliv jiným prostředkem, než je zakoupení residenčního majetku od občana residenta. Jen prodejem nemovité věci cizinci občan ukazuje, že souhlasí s trvalou přítomností hosta, a jen pokud imigrant zakoupil a zaplatil za nemovitost a obytný dům v hostitelské zemi, přijme trvalý zájem na blahobytu a prosperitě své nové země. Navíc nalezení občana, který je ochotný prodat obytný majetek, a který je připraven a schopný zaplatit za něj, jakožto nezbytný předpoklad pro získání občanství, nemusí být také úspěšné. Jestliže a natolik je domácí vlastnictví předmětem omezující smlouvy, překážky převzaté nastávajícími občany mohou být významně vyšší. (18) Ve Švýcarsku pro příklad může občanství vyžadovat to, že prodej obytného majetku cizinci musí být potvrzen většinou anebo i všemi přímo ovlivněnými místními majiteli vlastnictví.

VII.

Posuzování imigrační politiky stanovující za cíl ochranu vlastních občanů před zahraniční invazí a nucenou integrací a předpokládání toho, že všechny mezinárodní pohyby populace jsou pozvanou a smluvní migrací, učinila Švýcarská vláda významně lepší zkušenost, než Spojené státy. Je relativně těžší vstoupit do Švýcarska jakožto nepozvaná osoba a je těžší zde zůstat jakožto nepozvaný cizinec. Obzvláště je mnohem těžší pro cizince získat švýcarské občanství a právní rozlišení mezi trvale sídlícími občany a sídlícími cizinci je jasněji zachováváno. I přes tyto rozdíly vlády jak Švýcarska, tak USA sledují imigrační politiky, které musí být považovány za příliš daleko od toho, co by mělo být dovoleno.

Navíc nadměrná tolerantnost jejich imigračních politik a následné vystavení švýcarské a americké populace nucené integraci ze strany cizinců, je dále zhoršováno tou skutečností, že rozsah veřejného vlastnictví v obou zemích (a jiných oblastech s vysokými mzdami) je značný; daněmi placené sociální podpory jsou vysoké a rostoucí a cizinci z nich nejsou vyjmuti; a navzdory oficiálním prohlášením i lpění na politice svobodného obchodu je jakékoliv jiné než skutečné. Podle toho ve Švýcarsku, Spojených státech a většině jiných oblastí s vysokými mzdami, se stávají lidové protesty proti imigraci rostoucí měrou hlasitější. Bylo cílem této kapitoly nejen obhajovat privatizaci veřejného vlastnictví, domácího laissez-faire a mezinárodního svobodného obchodu, ale zvláště obhajovat přijetí restriktivní imigrační politiky. Demonstrováním

toho, že svobodný obchod není konzistentní, jak s nepodmíněnou, tak podmíněnou svobodnou imigrací a vyžaduje místo toho to, že migrace bude předmětem pozvání a smlouvy, doufáme, že přispějeme k osvětenějším budoucím politikám v této oblasti.

VIII. O spolupráci, kmenu, městě a státu

[Hans Hermann Hoppe. Vyšlo jako 9. Kapitola knihy "Demokracie, bůh který selhal", 9. vydání, 2007]

I.

Ludwig von Mises vysvětlil evoluci společenské lidské spolupráce za dělby práce jako kombinovaný výsledek dvou faktorů. Tím je za prvé skutečnost existence rozdílů mezi lidmi (práce) a/nebo nerovnost geografického rozmístění přírodou daných výrobních faktorů (půda); a za druhé objevení toho faktu, že práce prováděná v rámci dělby práce je produktivnější, než práce prováděná v samozásobitelské izolaci. Mises napsal: „Jestliže a do jaké míry je práce v rámci dělby práce produktivnější, než izolovaná práce, jestliže a do jaké míry je člověk schopen zjistit tuto skutečnost, lidské jednání směřuje samo ke spolupráci a spolčování; člověk se stává společenskou bytostí ne tím, že by obětoval svoje vlastní zájmy kvůli mýtickému Molochu, společnosti, ale tím, že sleduje vylepšování svého vlastního blahobytu. Zkušenost učí, že tyto podmínky vyšší produktivity jsou dosaženy v rámci dělby práce, protože jsou způsobeny reálnou vrozenou nerovností lidí a nestejností v geografické dostupnosti přírodních zdrojů produkce. Tak jsme v pozici, že můžeme pochopit běh společenské evoluce.“ (1)

Je zde dobré zdůraznit několik bodů pro to, abychom dosáhli řádného porozumění tomuto Misesovu argumentačnímu náhledu na charakter společnosti – body, které nám také pomůžou zjistit některé první, předběžné závěry, co se týká role pohlaví a rasy v sociální evoluci. Prvně je důležité připustit, že nerovnosti s ohledem na práci a/nebo půdu jsou nutnou, ale v žádném případě dostačující podmínkou pro vznik mezilidské spolupráce. Jestliže by všichni lidé byli identičtí a každý by byl vybaven stejnými přírodními zdroji, každý by vyráběl stejnou kvalitu a kvantitu zboží, myšlenka na směnu a spolupráci by pak nikdy nikomu nepřišla na mysl. Nicméně existence nerovností není dostatečná v tom, aby přinesla spolupráci. Také v říši zvířat existují rozdíly – nejznatelněji rozdíly mezi pohlavími mezi členy stejného živočišného druhu, stejně jako rozdíly mezi různými druhy a poddruhy (rasami), no není zde nic takového jako spolupráce mezi zvířaty. Jistě, jsou zde včely a mravenci, kteří jsou uváděny jakožto zvířecí společnosti druhého řádu.“ Ale ti vytvářejí společnost jen v metaforickém smyslu. (2) Spolupráce mezi včelami a mravenci je zajištěna čistě biologickými faktory – vrozenými instinkty. Oni nemůžou nespolupracovat tak jak spolupracují bez nějakých základních změn ve svém biologickém bytí, dělba práce mezi nimi není v nebezpečí

toho, že se zhroutí. V důležitém kontrastu k tomu, spolupráce mezi lidmi je výsledkem účelového individuálního jednání, vědomého směřování za dosažení individuálních cílů. Ve výsledku je pak dělba práce mezi lidmi trvale ohrožována možností rozpadu.

V rámci živočišné říše potom rozdíl mezi pohlavími může být pokládán jen za to, že je faktorem přitažlivosti – rozmnožování a rozšiřování; zatímco rozdíl mezi druhy a poddruhy může být označen za faktor odrazení – oddělování anebo i fatálního protikladu, vyhýbání se, zápasu a vyhlazení. Navíc v rámci živočišné říše nedává žádný smysl popisovat chování vycházející ze sexuální přitažlivosti jako domluvené (láska) anebo nedomluvené (znásilnění); ani nedává žádný smysl hovořit o vztazích mezi členy rozdílných druhů nebo poddruhů jako o nepřátelství a nenávisti anebo zločinu a oběti. V živočišné říši existují jen interakce, které nejsou ani kooperativním (společenským) chováním ani kriminálním (nespolečenským) chováním. Jak napsal von Mises: „Je zde interakce – vzájemný vliv – mezi všemi částmi vesmíru: mezi vlkem a ovci, kterou vlk sežere; mezi bakterií a člověkem, kterého bakterie zabije; mezi padajícím kamenem a věcí, na kterou tento kámen padá. Společnost na druhou stranu vždy zahrnuje lidi, kteří jednají v kooperaci s jinými lidmi ve snaze, aby všichni zúčastnění dosáhli svých vlastních cílů.“ (3)

Vedle nerovnosti práce a/nebo půdy musí být splněn druhý požadavek, jestliže se má vyvinout lidská spolupráce. Lidé – přinejmenším dva mezi nimi – musí být schopni rozpoznat vyšší produktivitu dělby práce založenou na vzájemném uznání soukromého vlastnictví (exkluzivní kontroly každého člověka nad jeho vlastním tělem a nad jeho fyzickým příslušenstvím a vlastnictvím) ve srovnání buďto se samozásobitelskou izolací nebo agresivitou, pustošením a nadvládou. Tj., musí zde být nějaké minimum inteligence anebo racionality; a lidé – přinejmenším dva – musí mít dostatečnou morální sílu jednat v tomto ohledu a musí býti ochotní se vzdát okamžitého uspokojení ve prospěch většího budoucího uspokojení. Ale pro inteligenci a vědomou vůli von Mises píše: „...lidé by navždy zůstaly smrtelnými nepřáteli jeden druhému, nesmiřitelnými rivaly ve svém úsilí zajistit si porci vzácné zásoby prostředků výživy poskytované přírodou. Každý člověk by byl přinucen hledět na jiné lidi jako na své nepřátele; jeho touha pro uspokojení jeho vlastního apetýtu by ho přivedla do nesmiřitelného konfliktu se všemi jeho sousedy. Žádný soucit by se nemohl možná za takového stavu záležitostí rozvinout.“ (4)

Člen lidské rasy, který je zcela neschopný porozumět vyšší produktivitě práce prováděné za dělby práce založené na soukromém vlastnictví není správně řečeno osobou, ale spadá místo toho do stejné morální kategorie jako zvířecí nebo neškodný

druh (může být domestikován a zaměstnán jakožto výrobní anebo spotřební zboží nebo ho může být použito jakožto „volného statku“) anebo divoký a nebezpečný druh (bude s ním bojováno jakožto se škůdcem). Na druhou stranu jsou zde členové lidského druhu, kteří jsou schopni pochopit tento pohled, ale mají nedostatek morální síly, aby dle něj jednali. Takové osoby jsou buďto neškodní „tupci žijící mimo a odděleně od lidské společnosti nebo jsou více či méně nebezpečnými zločinci. Jsou to osoby, které vědí, že jednají špatně, a které nadto, že musí být zkroceny nebo i fyzicky poraženy, musí být také potrestány v proporcii ke krutosti svých zločinů, aby pochopily charakter svých provinění a, doufejme, se naučily lekcí pro budoucnost. Lidská spolupráce (společnost) může býti zachována a rozvíjet se jen tak dlouho, jak je člověk schopen podrobit si, zkrotit, přivlastnit si a kultivovat svoje fyzické a zvířecí okolí, a tak dlouho dokud uspěje v potlačování zločinů, omezuje je na minimum pomocí sebeobran, ochrany vlastnictví a trestání.“ (5)

//.

No, jakmile jsou tyto požadavky splněny, a tak dlouhou, jak je člověk, motivovaný znalostí vyšší fyzické produktivity dělby práce založené na soukromém vlastnictví, účasten na vzájemně výhodné směně, „přírodní“ zdroje přitažlivosti povstávající z rozdílu mezi pohlavími a „přirozené“ zdroje odmítání a nepřátelství povstávající z rozdílu mezi rasami, a také v rámci ras, mohou být přeměněny do ryzího „společenského“ vztahu. Sexuální přitažlivost může být přeměněna z kopulace na konsenzuální vztahy, oboustranné pouto, domácnosti, rodiny, lásku a cit (6). To vypovídá o tom, jak enormně produktivní je rodinná domácnost, že žádná jiná instituce se neukázala být trvanlivější anebo schopnější ve vytvoření takovýchto emocí! A mezirasová nechuť a nechuť v rámci jedné rasy můžou být přeměněny z pocitů nenávisti nebo nepřátelství k tomu, že je dána přednost spolupráci (obchodování) s jinými lidmi jen v nepřímé formě, tj. daleko a fyzicky oddělené a prostorově oddělené – spíše než v přímé formě, jakožto sousedé a společníci (7)

Lidská spolupráce – dělba práce – založená na jedné straně na ucelené rodinné domácnosti a na druhé straně na oddělených domácnostech, vesnicích, kmenech, národech, rasách atd., kde lidská přirozená biologická přitažlivost a nechuť pro a proti ostatním jsou přetransformovány do vzájemně respektovaného systému prostorového (geografického) umístění (fyzické blízkosti a integrace nebo oddělování a segregace a přímého nebo nepřímého kontaktu, směny a obchodu), vede k vylepšení standardu života, rostoucí populaci, další extensifikaci a intensifikaci dělby práce a k rostoucí různosti a rozdílům (8).

Jako výsledek tohoto vývoje a vůbec rychlejšího nárůstu množství zboží a přání, které mohou být získány a uspokojeny jen nepřímo, se začnou objevovat profesionální kupci, obchodníci a obchodní centra. Kupci a města fungují jakožto prostředníci nepřímé směny mezi územně oddělenými domácnostmi a komunitami, a tak se stávají sociologickými a geografickými místy a ohniskem mezikmenového nebo mezirasového sdružování. Bude to v rámci vrstvy obchodníků, v které jsou rasově, etnicky nebo kmenově smíšená manželství relativně nejvíce běžná; a protože mnoho lidí obou referenčních skupin, typicky nesouhlasí s takovými svazky, budou to nejbohatší členové kupecké skupiny, kteří si budou moci dovolit takové extravagance. Nicméně i členové nejbohatších kupeckých rodin budou vysoce obezřetní při takovýchto snahách. Ve snaze neohrozit svoji vlastní pozici obchodníka, musí být brána velká péče stran toho, aby každé smíšené manželství bylo nebo se přinejmenším jevílo relevantním etnikům jako manželstvím mezi „rovnými.“ Následkem toho smíšení ras ze strany vrstvy obchodníků přinese pravděpodobněji genetické „obohacení“, než, že by ho nepřineslo (genetické „zchudnutí“) (9) Tedy bude to ve velkých městech jakožto centrech mezinárodního obchodu a komerce, kde smíšené páry a jejich potomci typicky sídlí, kde členové různých etnických, kmenových, rasových, i když nejsou sezdáni, ještě přicházejí do vzájemného styku (ve skutečnosti to, že tak činí, je dáno tím faktem, že příslušníci jejich vlastního kmene doma nejednají přímo s více nebo méně nepříjemnými cizinci), a kde vzniknou nejpropracovanější a nejvyvinutější systém fyzické a funkční integrace a segregace (10). Bude to také v největších městech, kde jako subjektivní odraz tohoto komplexního systému prostorově-funkčního umístění, občané vyvinou velmi uhlazené formy osobního a profesionálního chování, etikety a stylu. To je město, které rodí civilizaci a civilizovaný život.

Začne existovat udržování práva a pořádku v rámci velkého města, s jeho spleťtým vzorem fyzické funkční integrace a separace, velkou různorodostí jurisdikcí, soudců, arbitrů a vynucovacích agentur jakožto přídatku k sebeobraně a soukromé ochraně. Bude zde to, co by člověk mohl nazvat správou (governance) ve městě, ale nebude zde žádná vláda (stát) (11) Pro to, aby vznikla vláda je nutné, aby jeden z těchto soudců, rozhodce nebo vynucovacích agentur uspěl v tom, že se ustanoví sám jakožto monopolista. Tj., musí být schopen trvat na tom, že žádný občan si nemůže vybrat nikoho jiného než jeho, jakožto soudce anebo rozhodce poslední instance a musí úspěšně potlačit jakéhokoliv jiného soudce nebo rozhodce, kteří by mohli převzít stejnou roli (čímž by mu konkurovali). Víc zajímavější, než otázka toho, co je to vláda, jsou nicméně následující otázky: Jak je možné, že jeden soudce může získat soudní monopol, když stávající ostatní soudci budou přirozeně takovému pokusu oponovat; a co to výslovně učiní možným, a co předpokládá vytvoření monopolního práva a řádu

v nějakém velkém městě, tj. nad teritoriem s etnicky, kmenově a/nebo rasově smíšenou populací?

Prvně, téměř z definice plyne, že s vytvořením městské vlády mezirasové, kmenové, etnické a klanové-rodinné napětí vzroste, protože monopolista, kdokoliv jím je, musí býti jednoho etnické pozadí, než jiných pozadí; proto to, že se stane monopolistou, bude považováno občany jiných etnických skupin jako urážlivá porážka, tj. jakožto akt arbitrární diskriminace proti lidem jiné rasy, kmene nebo klanu. Jemná rovnováha mírové mezirasové, mezietnické a mezi-rodinné spolupráce dosažená pomocí spleťtého systému prostorové a funkční integrace (spolčování) a oddělování (segregace) bude narušena. Za druhé tento pohled povede přímo k odpovědi na to, jak jeden jednotlivý soudce může vůbec vymanévrovat ostatní. Ve zkratce, k překonání odporu soutěžících soudců musí monopolista aspirant podepřít svoji podporu veřejným názorem. V etnicky smíšeném prostředí to typicky znamená hrát na „rasovou kartu.“ Předpokládaný monopolista musí pozdvihnout rasové, kmenové nebo klanové uvědomění mezi občany své vlastní rasy, kmene, klanu atd. a slíbit na oplátku za jejich podporu, že bude více než jen nezaujatým soudcem v otázkách týkající se své vlastní rasy, kmene nebo klanu (to je přesně to, čeho se občané s jiným etnickým původem obávají, tj. že s nimi bude zacházeno hůře, než nestraně). (12)

V tomto stádiu této sociologické rekonstrukce pojďme, bez dalšího vysvětlování, krátce představit několik dodatečných kroků vyžadujících to, abychom dospěli k realistickému současnému scénáři stran rasy, pohlaví, společnosti a státu. Přirozeně monopolista se bude snažit udržet svoji pozici a možnost ji převést na dědičný titul (tj. stát se králem). Nicméně, dosáhnout tohoto v etnicky anebo kmenově smíšeném městě je mnohem těžší úkol, než v rámci homogenní venkovské společnosti. Místo toho vlády velkých měst mnohem pravděpodobněji přijmou formu demokratické republiky – s „otevřeným vstupem“ do pozice vrchního vladaře, soutěžících politických stran a lidovým volbám (13). V průběhu politického centralizačního procesu (14) – územní expanze jedné vlády na účet ostatních – se tento model vlády velkého města, potom stane v podstatě svoji jedinou formou: demokratickým státem provozujícím soudní monopol nad teritoriem s rasově a/nebo etnicky široce rozličnou populací.

III.

Zatímco dnes se soudní monopol vlád rozprostírá typicky daleko za jednotlivé velkoměsto a v některých případech téměř po celém kontinentu, následky vlády (monopolu) na vztahy mezi rasami a pohlavími a na prostorové přiblížení a segregaci

mohou být pořád nejlépe pozorovány ve velkých městech a jejich úpadku z center civilizace na centra degenerace a rozkladu.

S centrální vládou rozšířenou na velkoměsta a venkov, jsou vytvořeny domácí a cizinci. To nemá bezprostřední vliv na venkov, kde nejsou žádní cizinci (členové různých etnik, ras atd.) Ale ve velkých obchodních centrech, kde je smíšená populace, právní rozlišování mezi domácími a cizími (spíše než mezi etnicky nebo rasově odlišnými vlastníky soukromého majetku) téměř pravidelně povede k nějaké formě nuceného vyloučení a k omezení úrovně mezietnické spolupráce. Navíc s centrálním státem v chodu, faktická segregace a oddělování velkoměsta a venkova bude systematicky omezeno. Ve snaze provozovat svůj soudní monopol musí být centrální vláda schopna vkročit na každé soukromé vlastnictví domácích, a aby tak dělala, musí převzít kontrolu na existujícími silnicemi, a také rozšířit existující systém silnic. Rozdílné domácnosti a vesnice tak jsou přivedeny k bližšímu kontaktu, než by mohly preferovat a fyzická vzdálenost a separování města a vesnice se významně zmenší. Tak, bude vnitřně podporována nucená integrace.

Přirozeně tato tendence směrem k nucené integraci skrze monopolizaci silnic a ulic bude nejvýraznější ve velkoměstech. Tato tendence bude dále stimulována jestliže, jak je typické, se vláda usadí v nějakém velkoměstě. Lidově zvolená vláda si neodpustí užití svého soudního monopolu, aby se účastnila přerozdělovacích politik ve prospěch svých voličů stejného etnického či rasového původu, což bude neustále přitahovat stále více členů vlastního kmene. A se změnami ve vládě, bude více členů a také vícero kmenů a různých kmenů přitahováno z venkova do hlavního města, aby získalo buď práci pro stát nebo sociální dávky. Tím se ve výsledku stane hlavní město nejen relativně „přerostlým“ (zatímco jiná města se zmenší). Ve stejný čas skrze monopolizaci „veřejných“ cest – načež kdokoli může přijít kamkoliv chce – budou tak stimulovány všechny formy etnického, kmenového nebo rasového napětí a nepřátelství.

Navíc, zatímco mezirasová, kmenová a etnická manželství byla dříve málo častá a omezená na horní vrstvu skupiny obchodníků, s příchodem byrokratů a flákačů s různým rasovým, kmenovým a etnickým pozadím do hlavního města, se množství mezietnických manželství zvýší a s ohledem na mezietnické sexuální vztahy – i bez manželství – zvýší se posun od horní vrstvy obchodníků k nižším vrstvám – i k té nejnižší vrstvě příjemců sociálních dávek. Tak spíše než genetická hojnost, je následkem tohoto nárůst genetického úpadku, tendence zesilovaná tou skutečností, že vládní sociální dávky přirozeně vedou relativně k nárůstu porodnosti u příjemců sociálních dávek ve srovnání s porodností jiných členů, obzvláště členů horní vrstvy daného kmene anebo

rasy. Jakožto důsledek tohoto nad proporcionálního růstu nižších vrstev a deklasovaných lidí a nárůstu počtu etnicky, kmenově, rasově smíšených potomků zvláště v nižší a nejnížší sociální vrstvě, se bude postupně také měnit charakter demokratické (lidové) vlády. Spíše než aby „rasová karta“ byla v zásadě jediným nástrojem politiky, politika se stává ve vzrůstající míře „třídní politikou.“ Vládnoucí vládci se nemůžou a nebudou se již déle spoléhat na své etnické, kmenové nebo rasové výzvy a podporu, ale se vzrůstající měrou se musí pokusit najít podporu skrze kmenové a rasové linie, výzvami stran universálního (ne specificky kmenového nebo rasového) pocitu nenávisti a rovnostářství, tj. k sociální třídě (nedotknutelní nebo otroci versus páni, pracující versus kapitalisté, chudí versus bohatí atd.) (15,16)

Rostoucí přimíchání třídně egalitářských politik do již dříve existujících kmenových politik vede k ještě více rasovým a sociálním tensím a nepřátelství, a také k většímu rozbujení populace nižší třídy a populace deklasovaných. Navíc k jistým etnickým nebo kmenovým skupinám, které jsou vytlačeny z velkoměst vlivem výsledků kmenových politiky, budou se vzrůstající měrou opouštět také členové horních vrstev všech etnických anebo kmenových skupin velkoměsta ve prospěch předměstí (jen aby byli následováni - pomocí veřejné (vládní) dopravy - těmi lidmi jejichž chování se snažili uniknout) (17) S horními vrstvami a obchodníky opouštějícími ve velkých počtech velkoměsto bude nicméně jedna z posledních zbývajících civilizačních sil oslabena, a co to co je ponecháno ve velkoměstech bude představovat ve vzrůstající míře negativní výběr populace: vládní byrokraté, kteří zde pracují, ale už zde nebydlí a podsvětí a psanci ze všech kmenů a ras, kteří zde ještě žijí, kteří se vzrůstající měrou nepracují, ale přežívají na sociálních dávkách. Právě jako ve Washingtonu, D. C.

Když už by si jeden mohl myslet, že věci by se nemusely možná zhoršovat, zhorší se. Poté, co se hrálo rasovou a třídní kartou a tyto vykonaly svoji devastační práci, vláda se obrátí ke kartám sexu a genderu, a "rasová spravedlnost" a "sociální spravedlnost" jsou doplněny "genderovou spravedlností" (18) Ustavení vlády - soudní monopol - nejen, že představuje to, že bývalé oddělené jurisdikce (pro příklad v rámci etnicky nebo rasově oddělených oblastí) jsou nuceně integrovány; představuje to také ve stejném čase to, že bývalá plně integrovaná jurisdikce (v rámci domácností a rodin) bude nuceně rozbita nebo i rozpuštěna. Namísto toho, aby mezi-rodinné anebo domácí záležitosti (včetně pro příklad takových věcí jako je potrat) byly posuzovány a rozhodovány v rámci rodiny hlavou domácnosti anebo členy rodiny (19), tím, že je soudní monopol ustaven, jeho představitelé - vláda - se také stanou a budou se přirozeně snažit rozšířit svoji roli soudce a rozhodce poslední instance ve všech rodinných otázkách. Pro získání lidové podpory pro svoji roli vlády (kromě toho, že hraje jednou kmenovou, rasovou anebo

sociálně třídní kartou proti jiným) bude pravděpodobně podporovat rozvraty v rámci rodiny: mezi pohlavími - manžel a manželka - a generacemi - rodiče a děti (20). Opět toto bude obzvláště viditelné ve velkoměstech.

Každá forma vládního státu blahobytu – povinné transfery bohatství nebo příjmu od těch co, mají k těm co, nemají, snižuje hodnotu osobního členství v rozšířeném systému rodinných domácností jakožto společenského systému vzájemné kooperace a pomoci a asistence. Manželství ztrácí hodnotu. Pro rodiče je omezena hodnota a význam „dobrého“ vychování (vzdělání) jejich vlastních dětí. Tomu odpovídá to, že děti přičítají menší hodnotu svým rodičům a mají k nim menší respekt. Velké koncentraci příjemců sociálních dávek ve velkoměstech se přičítá již velmi pokročilý rozklad rodin. Při vzývání pohlaví a generace (věku) jakožto zdroje pro politickou podporu a při podporování a přijímání pohlavní (genderové) a rodinné legislativy, je trvale oslabována autorita hlav rodin a domácností a „přirozená“ mezigenerační hierarchie v rámci rodin a hodnota vícegenerační rodiny jakožto základní jednotky lidské společnosti mizí. Opravdu, jak by mělo být jasné, jakmile vládní zákony a legislativa potlačují rodinné právo a zákony (včetně vnitřních rodinných uspořádání ve spojení s manželstvím, rodinou dohodou o výchově potomků, dědictvím atd.), hodnota a význam instituce rodiny se může jen systematicky rozpadat. Co je to za rodinu, jestliže nemůže, byť jen najít a umožnit svoje vlastní vnitřní zákony a příkazy! Ve stejný okamžik, jak by mělo být také zřejmé, což ale nebylo úspěšně rozpoznáno, z pohledu vládnoucích vladařů musí být jejich schopnost zasahovat do vnitřních rodinných otázek považována za konečnou odměnu a vrchol jejich vlastní moci. Vytěžení kmenové nebo rasové záště anebo třídního nepřátelství pro něčí výhodu je jednou věcí. Dalším jiným úspěchem je využití sporů vyvstávajících v rámci rodiny k rozbití celého – obecně harmonického – systému nezávislých rodin: vykořenění jednotlivců z jejich rodin tak, aby byli tito izolováni a atomizováni, zvyšuje moc státu nad těmito. Tedy, když je zavedena vládní rodinná politika rozvody, život single, rodiny s jedním rodičem a nemanželské děti, incidenty mezi rodiči, manžely a zanedbávání dětí anebo jejich zneužívání a rozmanitost a četnost „netradičních“ životních stylů (homosexualita, lesbismus, komunismus a okultismus) rovněž narostou na početnosti (21).

Paralelně k tomuto vývoji zde dojde k postupnému, ale trvalému nárůstu kriminality a kriminálního chování. Za monopolního patronátu bude právo nevyhnutelně převedeno do legislativy. Jakožto výsledek se objeví nekončící proces redistribuce příjmu a majetku ve jménu rasové, sociální a/nebo genderové spravedlnosti, samotná idea spravedlnosti jakožto universálních a neměnných principů chování a spolupráce bude narušována a nakonec zničena. Spíše než, aby bylo chápáno jako něco již dříve

existujícího (co musí být objeveno), je právo chápáno jakožto vládou vytvářené právo (legislativa). Adekvátně k tomu se nejen, že zvýší právní nejistota, ale jakožto reakce stoupne i společenská míra časové preference (tj. lidé se obecně stanou více orientovanými na současnost a mají se vzrůstající měrou kratší plánovací horizont). Bude podporován morální relativismus. Pokud zde není nic takového jako je konečná pravda, potom zde také není taková věc jako absolutní špatnost. Opravdu, co je správné dnes, může být špatné zítra a naopak. Rostoucí časové preference zkombinované s morálním relativismem potom poskytují výbornou živnou půdu pro zločince a zločiny – tendenci zvláště zřejmou ve velkých velkoměstech. Je to právě zde, kde je rozpad rodin nejpokročilejší, kde existuje největší koncentrace pobíratelů sociálních dávek, kde proces genetické degenerace postupuje dále, a kde kmenové a rasové napětí je, jakožto výsledek nucené integrace, nejzhousebnější. Spíše než centry civilizace, se velkoměsta stávají centry společenského rozpadu a žumpy duševního a morálního úpadku, korupce, brutality a zločinu (22).

IV.

Co z tohoto plyne? Jasně to, že západní civilizace jde směrem k sebezničení už po dost dlouhý čas. Může být toto směřování zastaveno, a pokud ano, tak jak? Přál bych si, abych mohl býti optimistickým, ale nejsem si jist, zda je zde dostatečný důvod pro optimismus. Aby bylo jasno, historie je v konečném důsledku určena idejemi a ideje se můžou, přinejmenším v principu, rychle změnit. Ale proto aby se ideje změnily není dostatečné pro lidi vidět to, že je něco špatně. Přinejmenším významný počet lidí musí být tak inteligentní, aby rozpoznal to, co je špatně. To jest musí porozumět základním principům, na kterých spočívá společenská lidská spolupráce – přesně ty principy, které jsou vysvětlené zde. A musí být úspěšní v tom, aby měli moc jednat podle svého pohledu. Ale je to přesně to, o čem člověk musí se vzrůstající měrou pochybovat. Civilizace a kultura mají genetický (biologický) základ. Nicméně, jakožto výsledek etatismu – nucené integrace, rovnostářství, politik státu blahobytu a destrukce rodiny – genetická kvalita populace zajisté upadá (23). Opravdu, jak by nemohla upadat, když je úspěch systematicky trestán a selhání odměňováno? Jedno zde záměrně anebo nezáměrně, stát blahobytu podporuje rozšiřování intelektuálně a morálně podřadných lidí a výsledky by byly i horší, pokud by zde nebyla ta skutečnost, že míra zločinnosti je obzvláště vysoká mezi těmito lidmi, a že mají tendenci se často navzájem eliminovat.

Nicméně, i když toto vše nedává mnoho naděje pro budoucnost, všechno není ztraceno. Pořád zde zůstávají nějaké kapsy civilizace a kultury. Ne ve velkoměstech a metropolitních oblastech, ale na venkově. Aby mohly být tyto zachovány, musí být splněno několik požadavků: Stát – soudní – monopol musí být rozpoznán jakožto zdroj

decivilizace: státy nevytvářejí právo a řád, ničí ho. Rodiny a domácnosti musí být uznány jako zdroje civilizace. Je důležité, aby hlavy rodin a domácností opět potvrdily svoji konečnou autoritu soudce ve všech vnitřních rodinných záležitostech. (Rodiny musí být prohlášeny exteritoriálním územím stejně jako cizí vyslanectví.) Dobrovolná prostorová segregace a diskriminace musí být uznány jakožto nikoliv špatné věci, ale jakožto dobré věci, které usnadňují mírovou kooperaci mezi různými etniky a rasovými skupinami. Sociální péče musí být uznána jakožto záležitost exkluzivně rodinná a dobrovolně charitativní a stát blahobytu jakožto nic jiného než dotování nezodpovědných.

Poznámky:

I. O monarchii, demokracii a myšlence přirozeného řádu

(1) K teorii státu viz Murray N. Rothbard, *For A New Liberty* (New York: Macmillan, 1978); idem, *The Ethics of Liberty* (New York: New York University Press, 1998); idem, *Power and Market* (Kansas City: Sheed Andrews and McMeel, 1977); Hans-Hermann Hoppe, *Eigentum, Anarchie und Staat* (Opladen: Westdeutscher Verlag, 1987); idem, *A Theory of Socialism and Capitalism* (Boston: Kluwer, 1989); idem, *The Economics and Ethics of Private Property* (Boston: Kluwer, 1993); také Albert J. Nock, *Our Enemy, the State* (Delevan, Wisc.: Hallberg Publishing, 1983); Franz Oppenheimer, *The State* (New York: Vanguard Press, 1914); idem, *System der Soziologie*, svazek. *Der Staat* (Stuttgart: Gustav Fischer, 1964).

(2) Viz kapitoly 1, 3 a 13 knihy „Demokracie, bůh který selhal“.

(3) Viz také Bertrand de Jouvenel, *On Power: The Natural History of its Growth* (New York: Viking, 1949), zvláště str. 9-10.

(4) Viz Rothbard, *Power and Market*, str. 188-189; také *Managing the Commons*, Garret Hardin a John Baden, edice (San Francisco: W. H. Freeman, 1977); a Mancur Olson, „Dictatorship, Democracy and Development,“ *American Political Science Review* 87, číslo 3 (1993).

(5) Navíc k pracím citovaným v 1. kapitole knihy *Demokracie, bůh který selhal*, viz Lysander Spooner, *No Treason: The Constitution of No Authority* (Larkspur, Colo.: Pine Tree Press, 1966), str. 17.

(6) O jevu a teorii časové preference viz obzvláště Ludwig von Mises, *Human Action: A Treatise on Economics*, Scholar's Edition (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), kapitoly 18 a 19; česky vyšlo jako *Lidské jednání: pojednání o ekonomii* (Praha: Liberální institut 2006 a 2018); také William Stanley Jevons, *Theory of Political Economy* (New York: Augustus M. Kelley, 1965); Eugen von Böhm-Bawerk, *Capital and Interest*, 3 svazky (South Holland, Ill.: Libertarian Press, 1959); Frank Fetter, *Capital, Interest and Rent* (Kansas City: Sheed Andrews and McMeel, 1977); Murray N. Rothbard, *Man, Economy and State*, 2. svazky (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1993); česky vyšlo jako *Zásady ekonomie: od lidského jednání k harmonii trhů* (Praha: Liberální institut 2005).

(7) Viz kapitoly 1, 3 a 13 knihy „Demokracie, bůh který selhal“.

(8) Viz k tomu Guglielmo Ferrero, *Peace and War* (Freeport, N. Y.: Books for Libraries Press, 1969), zvláště kapitola 3; idem, *Macht* (Bern: A. Francke, 1944); Erick von

- Kuehnelt-Leddihn, *Leftism Revisited* (Washington D. C.: Henry Regnery, 1990); Reinhard Bendix, *Kings or People* (Berkeley: University of California Press, 1978).
- (9) Pro detailní dokumentaci viz Peter Flora, *State, Economy and Society in Western Europe 1815-1975* (Frankfurt/M.: Campus, 1983) sv. 1, kapitola 3; také Robert R. Palmer a Joel Colton, *A History of the Modern World* (New York: Alfred Knopf, 1992), zvláště kapitola 14 a 18.
- (10) O aristokratickém (nedemokratickém) charakteru ranných USA viz Lord Acton, „Political Causes of the American Revolution“, v idem, *The Liberal Interpretation of History* (Chicago: University of Chicago Press, 1967); také Chris Woltermann, „Federalism, Democracy and the People,“ *Telos* 20, č. 1 (1993).
- (11) O angažovanosti USA ve válce viz John F. C. Fuller, *The Conduct of War* (New York: Da Capo, 1992), kapitola 9; ohledně role Woodrowa Wilsona a jeho politiky chtění „učinit svět bezpečným pro demokracii,“ viz Murray N. Rothbard, „World War I as Fulfillment: Power and the Intellectuals,“ *Journal of Libertarian Studies* 9, č. 1 (1989); Paul Gottfried, „Wilsonianism: The Legacy that Won't Die,“ *Journal of Libertarian Studies* 9, č. 2 (1990); Kuehnelt-Leddihn, *Leftism Revisited*, kapitola 15.
- (12) Zajímavé, Švýcarská republika, která byla první zemí, která zavedla universální mužské právo (v roce 1848), byla poslední, která ho rozšířila na ženy (v roce 1971). Podobně Francouzská republika, kde universální volební právo existovalo od roku 1848, rozšířila volební právo na ženy až roku 1945.
- (13) Viz Hans Joachim Schöps, *Presussen. Geschichte eines Staates* (Frankfurt/M.: Ullstein, 1981), str. 405 stran dat ohledně Anglie, Pruska a Rakouska.
- (14) Carlo M. Cipolla, *Before the Industrial Revolution: European Society and Economy, 1000-1700* (New York: W. W. Norton, 1980), str. 48.
- (15) Bertrand de Jouvenel, *Sovereignty: An Inquiry into the Political Good* (Chicago: University of Chicago Press, 1957), str. 178. "Král" pokračuje ve vysvětlování de Jouvenel, "si nemohl vynutit příspěvky, mohl jen požadovat "příspěvky". Bylo zdůrazňováno, že jeho loajální poddaní mu vypomáhali o své vlastní svobodné vůli a často využili této příležitosti k vyhrazení si nějakých podmínek. Pro příklad, udělili příspěvky Janu Dobrému [králi Francie], za podmínky, že by se měl od nynějška vzdát ražby peněz s chybnou hmotností... Ve snaze opět naplnit svoji pokladnu, král se mohl vydat na prosebnou cestu od města k městu, vysvětlit svoje požadavky a získat lokální příspěvky, jak bylo učiněno na začátku Stoleté války; nebo mohl shromáždit ze všech částí země ty, jejichž finanční podporu požadoval. Je závažnou chybou zaměňovat takové shromáždění s moderním úřadujícím parlamentem, ačkoliv druhý uvedený fenomén se vyvinul z prvního fenoménu. Parlament je suverénem a může vynutit příspěvky. Starší shromáždění by mělo být spíše považováno jako shromáždění ředitelů moderní společnosti, které souhlasilo s tím, že část svých zisků svěří správci

královské pokladny. S tím, že byli přítomni i někteří odborářští předáci a souhlasili se vzdáním se části členských příspěvků odborů pro veřejné účely. Každá skupina byla požádána o příspěvek a každá byla tudíž v dobrém postavení pro určování si požadavků. Moderní parlament by nemohl takto jednat, ale uvaluje svoji vůli pomocí většinového hlasování. (str. 178-179)

(16) Viz Flora, State, Economy and Society in Western Europe, svazek 1, str. 258-259.

(17) Ibid, kapitola 8. Předvídatelně, vládní výdaje typicky rostly během válečných časů. Nicméně vzorec popsany výše je aplikovatelný též na válečné časy. Ve Velké Británii pro příklad, během vrcholu Napoleonských válek, vládní výdaje jako procento HDP narostly na téměř 25 %. V kontrastu k tomu, během 1. světové války dosáhly téměř 50 % a během 2. světové války vzrostly dobře nad 60 %. Viz ibid, str. 440-441.

(18) Ibid, kapitola 5. ve skutečnosti, současný podíl pracovní síly zaměstnávané vládou okolo 15 % musí být považován za systematicky podceněný, vyjma vyjmutí všeho ozbrojeného personálu, je vyjmut také personál nemocnic, institucí sociální péče, agentur sociálního pojištění a znárodněného průmyslu.

(19) Viz také Murray N. Rothbard, What Has Government Done to Our Money?

(Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1990), česky vyšlo jako Peníze v rukou státu: jak vláda zničila naše peníze (Praha: Liberální institut, 2001); Henry Hazlitt, From Bretton Woods to World Inflation (Chicago: Regnery, 1984); Hans-Hermann Hoppe, „Banking, Nation States and International Politics: A Sociological Reconstruction of the Present Economic Order,“ Review of Austrian Economics 4 (1990); idem, „How is Fiat Money Possible? or The Devolution of Money and Credit,“ Review of Austrian Economics 7, číslo 2 (1994).

(20) Viz B. R. Mitchel, Abstract of British Historical Statistics (Cambridge: Cambridge University Press, 1962), str. 468ff.

(21) B. R. Mitchell, European Historical Statistics 1750-1970 (New York: Columbia University Press, 1978), str. 388ff.

(22) 1930 = 100; viz Ron Paul a Lewis Lehrmann, The Case for Gold: A Minority Report to the U. S. Gold Commission (Washington D. C.: Cato Institute, 1982), str. 165f.

(23) 1930 = 100, viz Economic Report of the President (Washington, D. C.: Government Printing Office, 1992).

(24) Viz Mitchell, Abstract of British Historical Statistics, str. 444f.

(25) Viz Milton Friedman a Anna Schwartzová, A Monetary History of the United States, 1867-1960 (Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1963), str. 704-722; a Economic Report of the President, 1992. Pozoruhodný rozdíl mezi monarchistickým věkem a demokraticko-republikánským věkem také existuje, co se týká vývoje a poznání monetární teorie. Ranný teoretik fiat měny a úvěru John Law, vzkoušel svou peněžní reformu ve Francii v letech 1711-1720, opustil Francii tajně a vyhledal úkryt v

Benátkách, kde zemřel zchudlý a zapomenutý. V rozdílném kontrastu, následovník Johna Law ve 20. století, John Maynard Keynes, který nese odpovědnost za zánik klasického zlatého standardu během éry po 1. světové válce, a který zanechal za sebou Brettonwoodský systém, který zanikl roku 1971, byl oslavován během svého života a je oslavován ještě dnes jako světově nejznámější ekonom. (Pokud ne nic jiného, Keynesova osobní filosofie hédonismu a orientace na přítomnost, která je shrnuta v jeho slavném heslu, že "v dlouhém období jsme všichni mrtvi," opravdu shrnuje samotný duch demokratického věku.) Podobně Milton Friedman, který nese mnoho odpovědnosti za monetární řád po roce 1971, a tak za nejvíce inflační mírovou periodu v celé historii lidstva, je oslavován jako jeden z největších ekonomů. K tomu viz Joseph T. Salerno, "Two Traditions in Modern Monetary Theory: John Law and A. R. J. Turgot," *Journal des Economistes et des Etudes Humaines* 2, č. 2-3 (1991).

(26) Viz Sidney Homer a Richard Sylla, *A History of Interest Rates* (New Brunswick, N. J.: Rutgers University Press, 1991), str. 188 a 437.

(27) Viz Jonathan Hughes, *American Economic History* (Glenview, Ill.: Scott, Foresman, 1990), str. 432, 498 a 589. Dále, omezení standardem komoditních peněz, monarchové nebyli schopní „monetizovat“ svůj dluh. Když král prodal dluhopisy soukromým finančníkům anebo bankám, za zlatého standardu toto nemělo žádný efekt na celkovou peněžní zásobu. Jestliže král utratil více, jako důsledek toho jiní mohli utratit méně. Tak půjčovatelé se zajímali o správné ohodnocení rizika spojeného s jejich půjčkami a králové typicky platili úrokové míry značně vyšší než ty, které platili komerční dlužníci. Viz Homer a Sylla, *A History of Interest Rates*, str. 84 a str. 5, 99, 106 a 113f. V porovnání s tím je financování vládního deficitu změněno v pouhou bankovní formalitu za standardu směny zlata s pouze velmi nepřímou vazbou papírových peněz ke zlatu a obzvláště za režimu čistě fiat peněz s vůbec žádnou vazbou na zlato. V současné době, při prodávání svého dluhu bankovnímu systému, vláda může ve skutečnosti vytvářet nové peníze, aby zaplatila své dluhy. Když ministerstvo financí prodává své dluhopisy komerčnímu bankovnímu systému, banky nezaplatí za tyto dluhopisy již existujícími peněžními deposity; za asistence nákupů na volném trhu ze strany vládou vlastněné centrální banky, vytvoří banky dodatečné poptávané deposita ze vzduchu. Bankovní systém neutrácí méně následkem většího vládního utrácení. Spíše, vláda utrácí více a banky utrácí (půjčují) stejně tolik jako předtím. Navíc, získávají úroky za nově držené dluhopisy, které drží. Viz Murray N. Rothbard, *The Mystery of Banking* (New York: Richardson and Snyder, 1983), zvláště kapitola 11. Pak je zde málo váhání ze strany bank ohledně nákupu vládních dluhopisů i těch, které jsou pod tržní úrokovou mírou, a rostoucí vládní dluhy a rostoucí inflace jdou tak v ruku v ruce. Pozn. překladatele: pro komerční banky je navíc výhodné držet státní dluhopisy i kvůli státní regulaci bankovníctví, která

považuje státní dluhopisy za zcela bezpečné. Komerční banky tak mohou třeba od centrální banky dostat výhodnější úvěry, pokud za ně ručí státními dluhopisy či jinými státními cennými papíry.

(28) De Jouvenel, *Sovereignty*, str. 172-173 a 189; viz také Fritz Kern, *Kingship and Law in the Middle Ages* (Oxford: Blackwell, 1948), zvláště str. 151; Bernhard Rehfled, *Die Wurzeln des Rechts* (Berlin, 1951), zvláště str. 67.

(29) Viz Bruce L. Benson, "The Development of Criminal Law and Its Enforcement," *Journal des Economistes et Etudes Humaines* 3, č. 1 (1992).

(30) Viz Albert V. Dicey, *Lectures on the Relation Between Law and Public Opinion in England During the Ninetheenth Century* (London: Macmillan, 1903); také Friedrich A. Hayek, *Law, Legislation and Liberty* (Chicago: Universtiy of Chicago Press, 1973), sv. 1, kapitoly 4 a 6.

(31) Viz Robert Nisbet, *Community and Power* (New York: Oxford University Press, 1962), str. 110-111.

(32) Bertrand de Jouvenel, *Sovereignty*, str. 189; viz také Nisbet, *Community and Power*, kapitola 5: „Král možná mohl vládnout s nějakou mírou bezohlednosti, kterou si může užívat málo moderních vládních úředníků, ale je pochybné zda, pokud jde o efektivní moc a službu, jakýkoliv král i v době „absolutních monarchií“ 17. století, ovládal ten druh autority, který spočívá v rukách mnoha vysoce postavených činitelů v demokracii. (str. 103)

(33) Viz Donald Boudreaux, „The Wolrd’s Biggest Government,“ *Free Market* (November 1994).

(34) Viz také T. Alexander Smith, *Time and Public Policy* (Knoxville: University of Tennessee Press, 1988).

(35) Viz Homer a Sylla, *A History of Interest Rates*, str. 557-558.

(36) Viz *Ibid.*, str. 554-555.

(37) Viz Cipola, *Before the Industrial Revolution*, str. 39. Poznámka překladatele: v současné době jsou úrokové míry předmětem manipulace ze strany centrálních bank a již neodráží skutečnou míru časové preference. Úrokové míry jsou však i přesto pro běžné občany a firmy pořád poměrně dost vysoké, snad s výjimkou úroků z hypoték.

(38) Viz *Ibid.*, str. 54-55; Flora, *State, Economy and Society in Western Europe*, kapitola 8 a str. 454.

(39) Viz Mitchell, *European Historical Statistics 1750-1970*, str. 16ff. Poznámka překladatele: důvodem nižší porodnosti je ovšem i pokles dětské úmrtnosti. Dříve (do 19. století) se lidé snažili mít více dětí i kvůli tomu, že řada dětí zemřela.

(40) Viz Allan C. Carlson, *Family Questions: Refleciton on the American Social Crises* (New Brunswick, N. J.: Transaction Publishers, 1988); idem, *The Swedish Experiment*

in Family Politics (New Brunswick, N. J.: Transaction Publishers, 1990); idem, „What Has Government Done to Our Families?“ Essays in Political Economy 13 (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1991); Charles Murray, Losing Ground (New York: Basic Books, 1984); pro dřívější diagnózu viz Joseph A. Schumpeter, Capitalism, Socialism and Democracy (New York: Harper, 1942), kapitola 14.

(41) Viz James Q. Wilson a Richard J. Herrnstein, Crime nad Human Nature (New York: Simon and Schuster, 1985), str. 408-409; o velikosti nárůstu kriminální aktivity přinesené demokratickým republikanismem a státem blahobytu během posledních sta let viz také Roger D. McGrath, Gunfighters, Highwaymen and Vigilantes (Berkeley: University of California Press, 1984); zvláště kapitola 13; idem, „Treat Them to a Good Dose of Lead,“ Chronicles (leden 1994).

(42) Viz J. Philippe Rushton, Race, Evolution and Behavior (New Brunswick, N. J.: Transaction Publishers, 1995); Michael Levin, Why Race Matters (Westport, Conn.: Praeger, 1998).

(43) Viz Wilson a Herrnstein, Crime and Human Nature, str. 411.

(44) V podstatě stejný závěr je k dohledání v Ibid., str. 411-415: "Jak společnost se stane rovnostářštější ve svém názoru, stane se skeptickou k tvrzením, že náklady některých osob jsou skutečné nadřazené nákladům jiných osob, a tak členové společnosti budou více nakloněni tomu popsat něčí výnos jako nespravedlivě vydělaný. Myslíme, že zde může být pramálo pochybností stran toho, že směr myšlení v moderních národech směřuje k více rovnostářskému pohledu, podpořenému v některých případech vzestupem víry mezi znevýhodněnými rasovými, etnickými a náboženskými menšinami, že úcta, kterou prokazovali, již být prokazována nemusí; naopak, nyní jim většina něco dluží jakožto odškodnění za minulé nespravedlnosti. Samozřejmě osoby mohou zastávat rovnostářštější, a i větší odškodnění žádající názory bez toho, aby se stali více kriminálními. Ale okraj, někteří jednotlivci - pravděpodobně ti impulsivnější, kteří oceňují produkty zámožné společnosti - nyní zjišťují, že hodnota toho se zvyšuje, když se oddávají tomu přesvědčení, že současný vlastník automobilu nemá větší (tj. spravedlivější) nárok na ně, než mají oni... Data ke změnám vnitřně uložených zákazů stran kriminální činnosti v podstatě neexistují... [Nicméně] jeden trapný, ale izolovaný fakt může znamenat, že vnitřně uložené zákazy se ve skutečnosti změnily, přinejmenším v některých společnostech. Wolpin zjistil, že míra sebevraždy u vrahů, kteří spáchali sebevraždu předtím, než byly zatčeni vzhledem ke všem odsouzeným vrahům klesla více nebo méně setrvale z tří ze čtyř v roce 1929 na okolo jednoho ze čtyř v roce 1967.

(45) Ke vztahu mezi vyšší časovou preferencí a kriminalitou viz také Edward C. Banfield, The Unheavenly City Revisited (Boston: Little, brown, 1974), zvláště kapitoly 3 a 8; idem, „Present-Orientedness and Crime,“ in Assessing the Criminal, Randy E.

Barnett a John Hagel, edice (Cambridge, Mass.: Ballinger, 1977). Vysvětlení v Banfield (The Unheavenly City Revisited, str. 140-141): „Hrozba trestu z rukou práva pravděpodobně neodradí osobu orientovanou na současnost. Zisky, které tato očekává z nelegálního jednání, jsou velmi blízké současnosti, zatímco trest, kterým by tato osoba mohla trpět – pokud by byla vůbec chycena a potrestána – leží v budoucnosti příliš daleko na to, aby je vzala v potaz. Pro normální osobu je zde řada jiných rizik, než je jen právní postih, které jsou silně odrazující: hanba, ztráta pracovního místa, strasti ženy a dětí, jestliže je člověk poslán do vězení a tak podobně. Osoba orientovaná na přítomnost na takové rizika nenarazí... nemusí se strachovat o ztrátu práce, protože pracuje nahodile anebo vůbec, a své ženě nebo dětem přispívá na jejich podporu málo nebo nic, může být, že jim bude lépe bez jeho přítomnosti." Viz také Wilson a Herrnstein, Crime and Human Nature, str. 416-422. Wilson a Herrnstein podávají zprávu o indikátorech pro mladé lidi, kteří se stávají rostoucí měrou "orientovaní na současnost, a tak jsou mnohem více impulsivní, než ti, co vyrůstali dříve." Jsou zde některé důkazy, že je to pravdou. V roce 1959, Davids, Kidder a Reich podrobili skupinu mužských a ženských delikventů zavřených v ústavu v americkém státě Rhode Islandu různým testům (doplňování příběhu; říci těm, co vedli rozhovory, zda by uspořili anebo utratili různé sumy peněz, pokud by jim byly dány), které byly uzpůsobeny ke zjištění jejich orientace na čas. Výsledky jim ukázaly, že tito delikventi byli znatelně více orientovaní na přítomnost, než byli s nimi srovnávání ne-delikventi. O 15 let později byly v zásadě ty samé testy dány jiné skupině v ústavu zavřených delikventů ve stejném státě a stejného věku. Tato skupina byla mnohem více orientovaná na přítomnost, a tak méně ochotná odkládat potěšení (pro příklad spoření na místo utrácení peněz), než dřívější skupina delikventů. Navíc, tato skupina častěji zmiňovala utrácení věnovaných peněz za drogy (nikdo toto nenavrhol v roce 1959) a nikdo nezmínil darování peněz někomu jinému (několik delikventů v roce 1959 tvrdilo, že by tak učinili), str. 418.

(46) O kontrastu mezi monarchistickým a demokratickým válčením viz Fuller, The Conduct of War, zvláště kapitola 1 a 2; idem, War and Western Civilization (Freeport, N. Y.: Books for Libraries, 1969); Michal Howard, War in European History (Oxford: Oxford University Press, 1978), zvláště kapitola 6; idem, War and the Liberal Conscience (New Brunswick, N. J.: Rutgers University Press, 1978); de Jouvenel, On Power, kapitola 8; William A. Orton, The Liberal Tradition (Port Washington, Wash.: Kennikat Press, 1969), str. 25ff; Ferrero, Peace and War, kapitola 1.

(47) Pro odhalující analýzu amerických dat viz Robert Batemarco, „GNP, PPR a the Standard of Living,” Review of Austrian Economics 1 (1987).

(48) O vztahu mezi vládou a veřejným názorem viz klasický výklad Etienna de la Boétie, The Politics of Obedience: The Discourse of Voluntary Servitude (New York: Free Life

Editions, 1975); česky vyšlo jako Rozprava o dobrovolném otroctví v roce 2011; David Hume, *Essays: Moral, Political and Literaly* (Oxford: Oxford University Press, 193) zvláště esej č. 4: „On the First Principle of Government.“

(49) Pro příklad až do roku 1871 s příchodem univerzálního volebního práva u mužů, zahrnovalo Národní shromáždění Francouzské republiky jen okolo 200 republikánů z více než 600 zastupitelů. A obnovení monarchie byl zabráněno jen proto, že podporovatelé Burbonů a Orleánských se navzájem vyšachovali.

(50) Viz také Wilhelm Röpke, *A Humane Economy* (Indianopolis, Ind.: Liberty Fund, 1971), str. 129-136; de Jouvenel, *On Power*, kapitola 17.

(51) Viz také Marvin Harris, *Cannibals and Kings: The Origins of Culture* (New York: Vintage Books, 1977), str. 104ff., o soukromém poskytování veřejných statků „velkými muži.“

(52) Pro komparativní vyhodnocování teorií endogenního ve srovnání s exogenním původem vlády a historickou kritikou exogenního původu, jakožto nesprávného nebo neúplného viz Wilhelm Mühlmann, *Rassen, Ethnien, Kulturen* (Neuwied: Luchterhand, 1964), str. 248-319, zvláště str. 291-296. Pro zastánce teorií o exogenním původu vlády viz Friedrich Ratzel, *Politische Geographie* (Munich, 1923); Oppenheimer, *Der Staat*; Alexander Rüstow, *Freedom and Domination* (Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1976).

(53) Viz pro příklad Gustave de Molinari, *The Production of Security* (New York: Center for Libertarian Studies, 1977), publikováno původně roku 1849.

(54) Viz k tomuto Henri Pirenne, *Medieval Cities* (Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1974). "Jasným zájmem monarchie," píše Pirenne, "byla podpora odpůrců feudalismu. Přirozeně, podpora byla poskytována, kdykoliv to bylo možné, bez toho, aniž by se monarchie zavázala těmto (městským) středním vrstvám, které vzepřením se svým pánům, bojovaly v podstatě a v praxi, za zájmy královských prerogativ. Přijmout krále, jakožto arbitra jejich rozmíšek, znamenalo pro strany konfliktu uznat jeho svrchovanou autoritu. Vstup měšťanů na politickou scénu měl za následek oslabení smluvních principů feudálního státu a byl výhodou pro princip autority monarchistického státu. Bylo by nemožné, aby si králové nechali ujít a nevyužili každou příležitost ukázat svoji dobrou vůli společenstvím, která bez toho, aniž by to měla v úmyslu, tak užitečně pracovala ve prospěch králů. (str. 179-80) Viz též *ibid.*, str. 227f a de Jouvenel, *On Power*, kap. 17.

(55) O politické ekonomii politické centralizace a racionální decentralizaci a secesi viz Hans-Hermann Hoppe, „The Economic and Political Rational for European Secessionism,“ in *Secession, State and Liberty*, David Gordon, edice (New Brunswick, N. J.: Transaction Publishers, 1998); Jean Beachler, *The Origins of Capitalism* (New York: St. Martin's press, 1976); zvláště kapitola 7, viz také kapitola 5 dole.

(56) „V dobré společnosti,“ píše Wilhelm Röpke, „vedení, odpovědnost a příkladná obhajoba norem a hodnot, které řídí společnost musí být velebenou povinností a nesporným právem menšiny, která formuje a je ochotně uznávána a vážená, jakožto vrchol společenské pyramidy hierarchicky strukturované na podkladě výkonů... Masová společnost musí být vyvažována individuálním vedením – ne ze strany originálních géniů anebo excentriků nebo poblouzněných intelektuálů, ale naopak ze strany lidí, kteří mají odvahou odmítnout excentrické novoty kvůli zachování ‚starých pravd,‘ ohledně kterých nás Goethe napomínal, abychom se jich drželi a kvůli historicky ověřeným, nezníitelným a jednoduchým lidským hodnotám. Jinými slovy, potřebujeme vedení... „asketů civilizace,“ sekulárních svatých, jací bývali, kteří v naší době obsadí místa, která nemohou zůstat dlouho neobsazená v žádné době a v žádné společnosti. To je to, co měli na mysli ti, kteří říkali, že „revolta mas“ musí být vyvažována jinou revoltou, „revoltou elity.“ ... To, co potřebujeme je opravdová nobilitas naturalis. Žádná doba se bez ní neobejde, nejméně ta naše, která se tak mnoho otřásá a drolí. Potřebujeme přirozenou elitu, jejíž autorita je bohudíky ochotně akceptována všemi lidmi, elitu odvozuující svůj titul výhradně z prvotřídních výkonů a jedinečného morálního příkladu a obklopenou morální důstojností takového života. Jen několik lidí z každé společenské vrstvy může dosáhnout této tenké vrstvy přirozené elity. Cesta k tomu je příkladným a pomalým zráním života, který je zasvěcen úsilí ve prospěch všech, bezúhonné integritě, trvalému zdržení se běžné chamtivosti, prokázané správnosti úsudků, soukromému životu bez poskvrny, nezdolné odvaze stát za pravdou a právem a obecně dávání nejlepšího příkladu. To je to, jak hrstka stoupá vzhůru díky důvěře lidí, postupně získává pozici nad vrstvami, zájmy, vášněmi, špatnostmi, pošetilostmi lidí a konečně se stává svědomím národa. Příslušnost k této skupině morální aristokracie by měla být nejvyšším a nejvíce žádaným cílem, vedle něhož všechny jiné triumfy života blednou a stávají se mdlými... Žádná svobodná společnost, nejméně ta naše, které hrozí zdegenerování do podoby společnosti mas, nemůže nahradit takovouto skupinu záslužných osob. Pokračující existence našeho svobodného světa bude nakonec záviset na tom, zda naše doba dokáže vytvořit dostatečný počet takovýchto aristokratů veřejného ducha. (A Humane Economy, str. 130-131).

II. O monarchii, demokracii, veřejném názoru a delegitimizaci

(1) Ludwig von Mises, *Liberalismus: In the Classical Tradition* (Irvington-on-Hudson, N. Y.: Foundation for Economic Education, 1985), str. 19, česky vyšlo jako *Liberalismus*. Praha: Ekopress, 1998.

(2) Ludwig von Mises, *Human Action: A Treatise on Economics* (Chicago: Regnery, 1966), str. 160-161, česky vyšlo jako *Lidské jednání: pojednání o ekonomii* (Praha: Liberální institut, 2006).

(3) Mises, *Liberalisms*, str. 37.

(4) Ludwig von Mises, *Nation, State and Economy: Contribution to the Politics and History of Our Time* (New York: New York University Press, 1983), str. 32-33. Dále Mises podotýká: "...knížecí stát se snaží netrpělivě o expanzi svého teritoria a o vzestup počtu svých poddaných. Na jednu stranu se zaměřuje na získání půdy a podporuje imigraci; na druhou stranu stanovuje přísné tresty za emigraci. Čím více půdy a čím více poddaných, tím více výnosů a vojáků. Jen ve velikosti státu leží jistota jeho zachování. Menší státy jsou vždy v nebezpečí, že budou pohlceny většími státy (str. 39).

(5) "Ve vícejazyčných teritoriích," píše Mises, "zavedení většinového systému nepovede ke svobodě všech, ale k vládě většiny nad menšinou... Vláda většiny znamená... pro část lidí... ne vládu lidu, ale cizí vládu." (Tamtéž, str. 55 a 50). Za zvláštních podmínek habsburského Rakouska jako vícenárodního a ještě v základu německého státu, zavedení většinového principu by nejen podpořilo rozpad říše. Hlavně jedno, zda by říše zanikla anebo ne, demokracie by systematicky pracovala proti Němcům, a nakonec vedla k německé "národní sebevraždě" (str. 117). To dle Misesa, byla "tragická pozice" německých klasických liberálů v Rakousku (str. 115). "Demokratizace starého Rakouska byla identická s de-germanizací." (str. 126).

(6) Ibid, str. 46.

(7) Ibid, str. 39-40.

(8) Mises, *Liberalismus*, str. 109-110, česky vyšlo jako *Liberalismus*. Praha: Ekopress, 1998. Námitky, které Mises má proti neomezené secesi jsou výhradně technického rázu (náklady rozsahu atd.). Tak pro příklad, Mises připouští, že je těžké si představit „v národnostně smíšeném městě vytvoření dvou policejních sil, třeba německé a české, každá z nich by mohla zakročit jen proti členům své vlastní národnosti.“ *Nation, State and Economy*, str. 53. Na druhou stranu Mises poznamenává, že: „...politické ideje moderních časů dovolují pokračující existenci malých států, bezpečnější dnes než v dřívějších staletích....Nelze zpochybňovat test hospodářské soběstačnosti při formování států v době, kdy dělba práce zahrnuje širá území, celé kontinenty, ba celý svět. Nezáleží na tom, jestli obyvatelé státu uspokojují své

potřeby přímo či nepřímo výrobou doma. Důležité je pouze to, že je vůbec mohou uspokojit....I v době, kdy byla státní struktura státu unifikována, (obyvatelé toužící po odtržení se) neobdrželi (své dovezené) zboží za nic jiného, než za dodanou protihodnotu, a tato protihodnota se nestává větší, když se politická komunita rozpadla...Na velikosti státního území tedy nezáleží:" (str. 81-82).

(9) Ohledně ekonomické teorie monopolu viz Murray N. Rothbard, *Man, Economy and State: A treatise on Economic Principles*, 2 svazky (Auburn, Ala. Ludwig von Mises Institute, 1993), kapitola 10, česky vyšlo jako *Zásady ekonomie: od lidského jednání k harmonii trhů*. Praha: Liberální institut, 2005, kapitola 10; obzvláště stran monopolistické produkce bezpečnosti idem, *For A New Liberty* (New York: Collier, 1978), kapitoly 12 a 14, česky vyšlo jako *Manifest svobody* (Praha: Ludwig von Mises Institut, 2015), kapitoly 12 a 14; Gustave de Molinari, *The Production of Security* (New York: Center for Libertarian Studies, 1977); Morris a Linda Tannehill, *The Market for Liberty* (New York: Laissez Faire Books, 1984); a Hans-Hermann Hoppe, *The Private Production of Defense* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998).

(10) Mises, *Nation, State and Economy*, str. 38.

(11) Stran tohoto a i následujícího viz Murray N. Rothbard, *Power and Market: Government and the Economy* (Kansas City: Sheed Andrews and McMeel, 1977), kapitola 5, česky vyšlo jako *Ekonomie státních zásahů* (Praha: Liberální institut, 2001), oddíl II, kapitola 5; a Hans-Hermann Hoppe, „The Political Economy of Monarchy and Democracy and the Idea of a Natural Order,“ *Journal of Libertarian Studies* 11, no. 2 (1995). Pozn. překladatele: Autor zde porovnává demokratickou vládu s vládou knížat z doby evropského absolutismu (17. a 18. věk). Ve středověku a i během 16. věku v některých evropských zemích platilo, že kníže a král byli vázáni zvykovým decentralizovaně vzniklým právem stejně jako ostatní lidé. Jejich moc, tak byla omezená, například nesměli o své vůli vypisovat nové daně.

(12) Pro zásadní rozdíl mezi právem a legislativou viz Bruno Leoni, *Freedom and the Law* (Indianapolis: Liberty Fund, 1991), česky vyšlo jako *Právo a svoboda* (Praha: Liberální institut, 2007); Friedrich A. Hayek, *Law, legislation and Liberty*, 2 svazky (Chicago: University of Chicago Press, 1973), vol. 1: *Rules and Order*; Murray N. Rothbard, *The Ethics of Liberty* (New York: New York University Press, 1998), česky vyšlo jako *Etika svobody* (Praha: Liberální institut, 2005).

(13) Viz také Bertrand de Jouvenel, *Sovereignty: An Inquiry into the Political Good* (Chicago: University of Chicago Press, 1957), str. 172-173, 189.

(14) Gustav Radbruch, *Der Mensch im Recht* (Göttingen: Vandenhoeck, 1927), str. 40.

(15) Viz k tomu Helmut Schoeck, *Envy: A Theory of Social Behavior* (New York: Harcourt, Brace and World, 1970).

- (16) Viz také Hans-Hermann Hoppe: *Eigentum, Anarchie und Staat. Studien zur Theorie des Kapitalismus* (Opladen: Westdeutscher Verlag, 1987), str. 182ff.
- (17) Politici, poznamenává H. L. Mencken se svým charakteristickým důvtipem, zřídka jestliže vůbec se tam dostanou [do veřejného úřadu] díky samotným zásluhám, přinejmenším v demokratických státech. Někdy se to ovšem stane, ale jen díky nějakému druhu zázraku. Normálně jsou vybíráni kvůli dosti rozdílným důvodům, hlavní je ten, kterým je jednoduše jejich síla zapůsobit a nadchnout rozumově neprivilegované... Odvází se některý z nich vyslovit prostou pravdu, celou pravdu a nic než pravdu o situaci země, zahraniční či domácí? Zdrží se někdo z nich slibů, o kterých ví, že je nemůže splnit - že je nemůže splnit žádný člověk? Špitne některý z nich slovíčko, jakkoliv samozřejmé, jež vyburcuje a odcizí tu obří smečku pitomců, jež se shlukuje u veřejného koryta a hoví si ve stále řidší a řidší kaši, doufající v zázrak? Odpověď: může tomu tak být po několik týdnů na začátku..., ale už ne poté, co proběhnou hádky, a boj vypukne ve vší vážnosti... Oni všichni slíbí každému muži, ženě a dítěti v zemi cokoliv, co on, ona a ono chtějí. Všichni potáhnou zemí hledající šanci, aby chudé udělali bohatými, napravili nenapravitelné, ulehčili, co nelze ulehčit, uspořádali, co nelze uspořádat, zapálili nehořlavé. Všichni budou léčit bradavice předříkáváním slov nad těmito a splácet národní dluh penězi, jež nikdo nebude muset vydělat. Když jeden z nich demonstruje, že dvakrát dva je pět, jiný bude dokazovat, že je to šest, šest a půl, deset, dvacet, n. Ve stručnosti budou zbavovat sami sebe charakteru rozumného, upřímného a důvěryhodného muže a stanou se jednoduše kandidáty na úřad, usilující pouze o napakování se volebními hlasy. Potom budou všichni vědět, dokonce i pokud předpokládáme, že někteří to dnes neví, že volební hlasy jsou za demokracie získávány, ne tím, že se mluví rozumně, ale mluvením nesmyslů, a budou to sami aplikovat do praxe se zvoláním hej rup. Většina z nich předtím, než je vřava pryč bude vlastně přesvědčovat i sama sebe. Vítězem bude kdokoliv, kdo slíbí nejvíce s nejmenší pravděpodobností dodání čehokoliv. (A Mencken *Chrestomathy* [New York: Vintage Books, 1982], str. 148-151.
- (18) Etienne de la Boétie, *The Politics of Obedience: The Discourse of Voluntary Servitude* (New York: Free Life Editions, 1975), str. 52, česky vyšlo jako *Rozprava o dobrovolném otroctví* (Praha: Rybka, 2011).
- (19) Ibid, str. 15.
- (20) Rothbard vysvětluje ve svém úvodu k La Boétieovi (Ibid, str. 17): "Bylo středověkou tradicí obhajovat vraždu tyra nespravedlivého vládce, který porušil božské právo, ale La Boétiova doktrína, ačkoliv nenásilná, byla v nehlubším smyslu mnohem více radikální. Jestliže vražda tyra je jednoduše izolovaným jednotlivým aktem v rámci existujícího politického systému, masová občanská neposlušnost, která je přímým aktem části velké masy lidí, je daleko více revolučnější stran spuštění

transformace systému samotného. Je taktéž elegantnější a důkladnější v teoretických pojmech, plynoucích okamžitě z La Boétieho poznatku o moci nezbytně se spoléhající na veřejný souhlas; poněvadž poté spočívá náprava moci jednoduše v odvolání svého souhlasu.

(21) Ibid, str. 70.

(22) Ibid, str. 65.

(23) Mises, Human Action, str. 864, česky vyšlo jako Lidské jednání: pojednání o ekonomii (Praha: Liberální institut, 2006).

(24) La Boétie, The Politics of Obedience, str. 52-53, česky vyšlo jako Rozprava o dobrovolném otroctví (Praha: Rybka, 2011).

III. O demokracii, redistribuci a destrukci soukromého vlastnictví

(1) Sloučená populace Číny a Indie je okolo 2,2 miliardy (ze současné světové populace okolo 6 miliard). V kontrastu tomu spojená populace západní Evropa a Severní Ameriky je přibližně 700 milionů obyvatel. Pozn. překladatele od doby napsání tohoto textu se čísla poněkud změnila, ale to na proporcích to v podstatě nic moc nemění.

(2) Kolem poloviny 19. stolí byla průměrná očekávaná délka života v západní Evropě a Severní Americe přibližně čtyřicet let. V této době volební právo, mimo to, že se týkalo jen mužů a zahrnovalo nějaké minimální majetkové požadavky, bylo toto omezeno požadovaným minimálním věkem typicky 25 let věku (v některých zemích jako Spojené království a Švédsko byl tento požadavek jen 21 let a v jiných zemích jako Francie a Dánsko dosahoval 30let věku). Dnes, když očekávaná délka života v západní Evropě a Severní Americe vzrostla dost nad 70 let, se volební právo rozšířilo ve všech směrech na muže a ženy, všechny majetkové požadavky byly zrušeny a minimální volební věk byl obecně snížen na 18 let věku. Kdyby měly být původní požadavky „dospělosti“ udrženy, minimální věk by měl místo toho vzrůst: z průměrných 25 let na věk okolo 40 let!

(3) Jako hrubý indikátor této tendence může někdo uvést to, že postupné rozšiřování elektorátu během pozdního 19. století a raného 20. století vedlo k vzestupu volebních hlasů pro socialistické a sociálně demokratické strany (a k paralelnímu úpadku stran klasického liberalismu). Několik příkladu zde bude stačit. (A) Německo: pro roky 1871, 1903 a 1919 celkový počet odevzdaných hlasů byl 4,1; 9,5 a 30,5 milionu; volební výsledky socialistů byly příslušně k uvedeným rokům 3, 32 a 46 %; volební výsledky liberálů byly příslušně 46, 22 a 23 %. (B) Itálie: pro roky 1895, 1913 a 1919 celkový počet odevzdaných hlasů byl 1,3; 5,1 a 5,8 milionu; volební výsledky socialistů byly příslušně k uvedeným rokům 7, 18 a 32 %, volební výsledky liberálů byly příslušně 80, 56 a 35 %. (C) Spojené království: pro roky 1906 a 1918 celkový počet odevzdaných hlasů byl 7,3 a 21,4 milionu; volební výsledky socialistů byly příslušně k uvedeným rokům 5 a 21 %; volební výsledky liberálů byly příslušně 49 a 25 %. (D) Švédsko: pro roky 1905, 1911 a 1921 celkový počet odevzdaných hlasů byl 0,2; 0,6 a 1,7 milionu; volební výsledky socialistů byly příslušně k uvedeným rokům 9, 28 a 36 %; volební výsledky liberálů byly příslušně 45, 40 a 19 %. (E) Nizozemí: pro roky 1888, 1905 a 1922 celkový počet odevzdaných hlasů byl 0,3; 0,8 a 3,3 milionu; volební výsledky socialistů byly příslušně k uvedeným rokům 3, 17 a 27 %; volební výsledky liberálů byly příslušně 40, 28 a 9 %.

(4) "Tragédie obecní pastviny" odkazuje na pře-užívání, plýtvání nebo vyčerpání zdrojů držných ve společném vlastnictví (jako veřejně vlastněné statky). Viz

Managing the Commons, Garrett Hardin and John Bades, eds. (San Francisco: W. H. Freeman, 1977).

(5) Stran tohoto tématu viz Joseph A. Pechman, "The Rich, the Poor, and the Taxes They Pay" Public Interest (Fall 1969); Murray N. Rothbard, For A New Liberty (New York: Collier, 1978), str. 157-162. Česky vyšlo jako Manifest svobody (Praha: Ludwig von Mises Institut, 2015).

(6) K tomuto tématu viz Edward C. Banfield, The Unheavenly City Revisited (Boston: Little, Brown, 1974), zvláště kapitolu 3. Typicky vysvětluje Banfield, chudoba je pouze přechodnou fází, omezenou na ranné stadia pracovní kariéry dané osoby. "Trvalá" chudoba, v protikladu k tomu, je zaviněna specifickými kulturními hodnotami a postoji: osoby orientované na přítomnost anebo v ekonomickém terminologii, osoby s vysokými časovými preferencemi (což je vysoce korelováno s nízkou inteligencí a obojí se jeví, že má společný genetický základ). Zatímco bývalý - dočasně-chudý člověk na vzestupu - je charakterizovaný orientací na budoucnost, sebe disciplínu a ochotu vzdát se dočasného uspokojení výměnou za lepší budoucnost, druhý - trvale chudý - člověk je charakterizován orientací na přítomnost a hédonismus. Banfield píše: Jestliže [druhý zmíněný] má nějaké povědomí o budoucnosti, je to pro něj něco pevného, osudového mimo jeho kontrolu: věci se mu stávají, nenechá je, aby se staly. Jeho jednání ovládají pudy, buď proto, že není schopen samo disciplíny, aby obětoval přítomné uspokojení pro budoucí uspokojení nebo protože nemá žádný smysl pro budoucnost. Je proto radikálně lehkomyšlný... Pracuje jen proto, že musí zůstat na živu, a driftuje z jednoho nekvalifikovaného zaměstnání do druhého, aniž by měl nějaký zájem na své práci... Je nepozorný ke svým věcem... a i když jsou některé z nich téměř nové, budou pravděpodobně trvale v nepořádku z důvodu zanedbání drobných oprav. Jeho tělo je také věcí "opotřebovanou, ale bez oprav." (str. 61-62).

(7) K tomu viz Armen Alchian, "The Economic and Social Impact of Free Tuition," in Economic Forces at Work (Indianapolis, Ind.: Liberty Fund, 1977); Rothbard, For A New Liberty, kapitola 7. Česky vyšlo jako Manifest svobody (Praha: Ludwig von Mises Institut, 2015), kapitola 7. Jiným příkladem tohoto přerozdělování jsou dotace zemědělcům, které favorizují bohaté farmáře, minimální mzdy, favorizující více vydělávající kvalifikované (a odborářsky organizované) pracující na účet nekvalifikovaných (a neorganizovaných) pracujících a samozřejmě všechny formy práva stran "ochrany podnikání" (ochranné tarify), favorizující bohaté vlastníky korporací na náklady masy relativně chudších spotřebitelů.

(8) Stran ekonomie přerozdělování viz Ludwig von Mises, Socialism: An Economic and Sociological Analysis (Indianapolis, Ind.: Liberty Fund, 1981), zvláště kapitola 34; Murray N. Rothbard, Power and Market: Government and the Economy (Kansas City: Sheed Andrews and McMeel, 1977), str. 169ff; idem, For A New Liberty, kapitola 8.

Česky vyšlo jako *Ekonomie státních zásahů* (Praha: Liberální institut, 2001) a jako *Manifest svobody* (Praha: Ludwig von Mises Institut, 2015), kapitola 8.

(9) Pro detailní empirické výzkumy tohoto a početných souvisejících skutečností viz Charles Murray, *Losing Ground* (New York: Basic Books, 1984).

(10) Stran efektu "sociálního zabezpečení", povinné školní docházky a zákazu dětské práce na postupující destrukci rodin viz Allan C. Carlson, *What Has Government Done to Our Families?* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1991); also Bryce J.

Christensen, *The Family vs. the State* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1992).

(11) Pro jednu z nejhranějších, nejvíce jdoucích do hloubky a nejdále dopředu vidících analýz viz Misesův *Socialism*, str. 429-432 a 438-441. Napsaná v raných 20. letech 20.

století; Mises popsal efekt "sociálního zabezpečení" následovně: Oslabením anebo zničením vůle k tomu být dobrý a schopný práce, sociální zabezpečení vytvoří nemoci a neschopnost k práci; vytvoří zvyk si stěžovat... Ve zkratce, je to instituce, která směřuje k podněcování nemocnosti, vůbec nemluvě o nehodách a zintenzivní pozoruhodně fyzické a psychické dopady nehod a nemocí. Jako sociální instituce vytvoří lidi nemocné tělesně a mentálně nebo přinejmenším znásobí, prodlouží a intenzifikuje nemoci (str. 432). Navíc Mises přistoupil k jádru problému a vysvětlil proč pojištění proti většině zdravotních a úrazových risik a obzvláště proti riziku nezaměstnanosti, je ekonomicky nemožné: Hodnota zdravotního a úrazové pojištění se stává problematickým z důvodu možnosti, že pojištěná osoba může sama sobě přivodit nebo přinejmenším zhoršit stav, proti kterému se pojišťuje. Ale v případě pojištění v nezaměstnanosti nemůže nastat stav, proti němuž se pojištěnci pojišťují, aniž by si to tito přáli... Nezaměstnanost je problém mezd, ne práce. Je stejně tak nemožné pojistit se proti nezaměstnanosti, jako pojistit se proti, řekněme, neprodejnosti zboží...Pojištění proti nezaměstnanosti je rozhodně chybné označení. Nemůže zde být nikdy uspokojující základ pro takový typ pojištění (str. 439). (Pozn. překladatele: v případě zdravotního a úrazového pojištění se problém u komerčního případně spolkového pojištění v minulosti řešil tím, že výplata pojištění ani zdaleka nenahrazovala vyšší mzdy a ani veškeré úhrady spojené s léčbou. Část nákladů na pojistnou událost tak nesl pojištěnec). Samozřejmostí byly poměrně přísné kontroly. Ohledně logiky rizika a pojištění viz dále Ludwig von Mises, *Human Action: A Treatise on Economics*, scholar's Edition (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), kapitola 6, česky vyšlo jako *Lidské jednání: pojednání o ekonomii* (Praha: Liberální institut, 2006), kapitola VI; o dysgenických následcích sociální "pojištění" viz Seymour W. Itzkoff, *The Road to Equality: Evolution and Social Reality* (Westport, Conn.: Praeger, 1992); idem, *The Decline of Intelligence in America* (Westport, Conn.: Praeger, 1994).

(12) Stran kriminality a trestu viz Murray N. Rothbard, *The Ethics of Liberty* (New

York: New York University Press, 1998), kapitola 13, česky vyšlo jako *Etika svobody* (Praha: Liberální institut, 2005), kapitola 13; *Assesing the Criminal*, Randy E. Barnett a John Hagel, eds. (Cambridge, Mass.: Ballinger, 1977); *Criminal Justice? The Legal System vs. Individual Responsibility*, Robert J. Bidinotto, ed. (Irvington-on-Hudson, N. Y.: Foundation for Economic Education, 1994).

(13) *Stran práva a ekonomie "afirmativních aktivit" a diskriminace* viz Richard A. Epstein, *Forbidden Grounds* (Chicago: University of Chicago Press, 1992); *Discrimination, Affirmative Action and Equal Opportunity*, Walter Block a Michael Walker, eds. (Vancouver: Fraser Institute, 1982). Pozn. překladatele: zdá se, že současné metody pozitivní diskriminace čili afirmativní aktivity spíše stěžují zaměstnávání menšin, protože dost často bývají doplněny požadavky a nařízeními požadujícími na stejné mzdové tarify s ostatními zaměstnanci.

(14) *Ohledně konzervacionismu a environmentalismu* viz Murray N. Rothbard, „Conservation in the Free Market,“ v idem, *Egalitarianism as Revolt Against Nature and other Essays* (Washington, D. C. Libertarian Review Press, 1974); idem, *Power and Market*, str. 63-70, česky vyšlo jako *Ekonomie státních zásahů* (Praha: Liberální institut, 2001) str. 152-162; idem, „Law, Property Rights and Air Pollution,“ v idem, *The Logic of Action Two* (Cheltenham, U. K.: Edward Elgar, 1997); Llewellyn Rockwell, Jr. *The Anti-Environmental Manifesto* (Burlingame, Calif.: Center for Libertarian Studies, 1993).

(15) Viz Rothbard, *Power and Market*, kapitola 2 a str. 84ff, česky vyšlo jako *Ekonomie státních zásahů* (Praha: Liberální institut, 2001) kapitola 2. K rozpoznání této důležité pravdy je nutné jen vznést otázku „Co by se stalo, kdyby všechny daně byly zrušeny?“ Znamenalo by to, že pro příklad, by příjem všech vzrostl z čistého příjmu (po zdanění) na hrubý příjem (před zdaněním)? Odpověď je jasné „ne“. Kvůli tomu, jak je se shromážděnými daněmi naloženo. Jsou pro příklad použity na uhrazení platů vládních úředníků. Jejich platy by pravděpodobně nevzrostly, pokud by daně byly zrušeny. Přesněji by jejich platy klesly na nulu, což by demonstrovalo, že tyto vůbec žádné daně neplatí. Jak Rothbard vysvětluje: „Jestliže byrokrat obdrží plat 5 000 dolarů za rok a zaplatí 1 000 dolarů jako „daň“ vládě, je zcela zřejmé, že jednoduše obdržel plat 4 000 dolarů a nezaplatil žádné daně. Vládcům jednoduše vybrali složitý a matoucí účtovací systém, v kterém se byrokratovi jeví, že platí daně stejným způsobem jako jiní lidé, kteří vydělávají stejný příjem.“ (Ibid, str. 278, také str. 142). Jakmile je toto pochopeno, stává se zřejmým proč jisté skupiny jako školní učitelé a univerzitní profesori téměř vždy a jednotně podporují vyšší daně. Neakceptují tak velkomyslně větší břemeno na ně uvalené. Místo toho jsou daně prostředkem, pomocí kterého chtějí zvýšit svoje daněmi financované platy. Ohledně záležitosti plátců daní versus konzumentů daní viz také John C. Calhoun, *A Disquisition on Government* (New York:

Liberal Arts Press, 1953), str. 16-18.

(16) Ohledně základních omylů přítomných ve standardních výpočtových procedurách národního důchodu a konstruktivní alternativě viz Murray N. Rothbard, *America's Great Depression* (Kansas City: Sheed a Ward, 1975), str. 296-304, idem, *Power and Market*, str. 199-202, česky vyšlo jako *Ekonomie státních zásahů* (Praha: Liberální institut, 2001) str. 323-326. Pozn. překladatele: Na tom, že státní služby a zboží nejsou prodávány na trhu nemění moc ani ten fakt, že některé z těchto služeb a zboží jsou na trhu „prodávány“ za oproti nákladům sníženou cenu – třeba lístky na vlaky anebo MHD. V tomto případě jde spíše o něco, co se dá nazvat regulačním poplatkem, který brání tomu, aby poptávka po dané službě anebo zboží byla příliš velká.

(17) Pro poučnou studii používající Rothbardův návrh jako alternativní metodu výpočtu národního důchodu viz Robert Batemarco, "GNP, PPR and the Standard of Living," *Review of Austrian Economics* 1 (1987).

(18) Pro nějaký přehled viz Victoria Curzon Price, "The Mature Welfare State: Can It Be Reformed? In *Can The Present Problems of Mature Welfare State Such as Sweden Be Solved?* Nils Karlson, ed. (Stockholm: City University Press, 1995), zvláště str. 15-19.

(19) V USA pro příklad mezi lety 1960 a 1990 se počet vražd zdvojnásobil, počet znásilnění zečtyřnásobil, počet loupeží zpětínásobil a pravděpodobnost toho, že se člověk stane obětí zvláště nebezpečného napadení vzrostla na 700 procent. Viz stran tohoto Seymour Itzkoff, *The Decline of Intelligence in America*; Roger D. McGrath, "Threat Them to a Good Dose of Lead," *Chronicles* (January, 1994).

(20) Viz Erik von Kuehnelt-Leddihn, *Leftism Revisited* (Washington D. C.: Regnery Gateway, 1990), zvláště kapitola 6. Z amerických otců zakladatelů byl Alexander Hamilton monarchistou. Podobně guvernér státu Pennsylvania, Robert Morris, měl silně monarchistické sklony. George Washington vyjádřil svůj hluboký odpor k demokracii v dopise z 30. září 1798, který byl adresován Jamesi McHenrymu. John Adams byl přesvědčen, že každá společnost roste směrem k aristokracii tak nevyhnutelně jako obilné pole plodí nějaké větší klasy a nějaké menší klasy. V dopise Johnu Tayolorovi trval na tom, jako Platón a Aristoteles, že demokracie by se nakonec vyvinula do despotismu a v dopise Jeffersovoni prohlašoval, že "demokracie bude všem závidět, se všemi se přít, bude se snažit vše zkazit, a kde se náhodou dostane k moci po krátký čas, bude mstivá, krvavá a krutá." James Madison si v dopise Jaredu Parkerovi stěžoval na těžkosti s "ochranou práva na soukromé vlastnictví proti duchu demokracie." A dokonce i Thomas Jefferson, pravděpodobně nejvíce "demokratický" z otců zakladatelů, se v dopise Johnu Adamsovi svěřil, že považuje: "přirozenou aristokracii... za nejcenější dar přírody pro výuku, důvěru a vládu společnosti. A

vskutku, bylo by nekonzistentním ve stvoření člověka, ho formovat pro společenský stát a neposkytnout mu dosti ctnosti a moudrosti ke spravování zájmů společnosti. Nemůžeme dokonce říci, že ta forma vlády je nejlepší, která poskytuje nejefektivnější ryzí výběr těchto přirozených šlechticů do vládních úřadů? Chceme-li charakterizovat obecný postoj otců zakladatelů, potom nejvhodnějším vyjádřením je to od Johna Randolpha of Roanoke: "Jsem aristokrat: miluji svobodu, nenávídím rovnost."

(21) Rousseauova kniha *Social Contract* (česky vyšlo jako *O společenské smlouvě*, neboli, *O zásadách státního práva*. Dobrá Voda: Aleš Čeněk, 2002), která se objevila v roce 1762 byla vlastně míněna jako teoretický komentář k politické situaci v jeho domovském městě Ženevě, tehdy nezávislém městském státě o méně než 30 tisících duší, ovládané vskutku malou dědičnou oligarchií vůdčích ženevských aristokratických rodin, které ovládali Malou radu a Radu dvou set. Rousseauovo odvolávání se na "lid" a "suverenitu lidu" bylo zamýšleno jako útok na tuto oligarchii, ale ne v žádném případě obranou přímé demokracie a universální politické participace, jak se tomu dnes rozumí. Spíše to, co měl Rousseau na mysli, když psal na podporu "suverénního lidu", byli jen členové jiné ženevské politické instituce, Velká rady, která byla tvořena nějakými 1 500 členy a zahrnovala kromě ženevské horní vrstvy aristokracie také nižší dědičnou aristokracii.

(22) Přes houževnatou propagandu šířenou vládou placenými a kontrolovanými školskými učiteli - jako, že "demokracie znamená, že my všichni si sami vládeme" - stejně jako oslavovaným laureátem Nobelovy ceny jako je James Buchanan a jeho ekonomická škola "veřejné volby" - například "vlády jsou dobrovolnými institucemi tak jako firmy" (James Buchanan a Gordon Tullock, *The Calculus of Consent* [Ann Arbor: University of Michigan Press, 1962], str. 19) - zde zbylo ještě mnoho selského rozumu, jak v akademické sféře tak stejně mezi obecnou veřejností, aby se našla solidární uši pro takovouto kritiku. Co se akademických kruhů týká, ekonom tak prominentní, jako Joseph A. Schumpeter poznamenal na adresu Buchananových názorů, že "teorie, jež přirovnává daně ke klubovým poplatkům, či k nákupu služeb od, řekněme, doktora, pouze dokazuje, jak dalece vzdálena je tato část společenských věd od vědeckých návyků mysli." (Joseph A. Schumpeter, *Capitalism, Socialism and Democracy* [New York: Harper, 1942], str. 19). A pokud se týká obecné veřejnosti, člověk může najít útěchu v postřehu velkého amerického novináře a spisovatele H. L. Menckena, který napsal: "Průměrný člověk, ať jsou jeho chyby jakékoliv, přinejmenším jasně vidí, že vláda je něco ležícího mimo něj a mimo většinu jeho bližních - že je to oddělná, nezávislá a nepřátelská síla, jen částečně pod jeho vlivem a je schopná mu způsobit velké škody... Není ne důležitým faktem, že oloupení vlády je všude považováno za zločin menší magnitudy než oloupení jednotlivce, nebo i korporace? ... Když je soukromý občan oloupen, úctyhodný člověk je obrán o plody

své píce a spořivosti; když je oloupena vláda, nejhorší co se stane je to, že jistí ničemové a povaleči mají méně peněz ke hraní, než měli předtím. Názor, že oni vydělali tyto peníze není nikdy přijímám; většině vnímavých lidí by se zdál směšným. Jsou to jednoduše neřádi, kteří díky omylu práva, mají nějaké pochybné právo na podíl na výdělcích ostatních lidí. Když se tento podíl vlivem soukromé iniciativy zmenší, dělá to celý podnik mnohem ušlechtlejším, spíše než opovrženímhodným.“ (A Mencken Chrestomathy [New York: Vintage Books, 1949], str. 146-147; viz také H. L. Mencken, Notes on Democracy (New York: Knopf, 1926).

(23) K tomu viz Hans-Hermann Hoppe, A Theory of Socialism and Capitalism (Boston: Kluwer, 1989), idem, „Desocialization in a United Germany,“ Review of Austrian Economics 5, no. 2 (1991); Murray N. Rothbard, The End of Socialism and the Calculation Debate Revisited,“ v idem, The Logic of Action One (Cheltenham, U. K.: Edward Elgar, 1997); idem, „How and How Not To Desocialize,“ Review of Austrian Economics 6, no. 1 (1992).

(24) K tomu viz Rothbard, The Ethics of Liberty, česky vyšlo jako Etika svobody (Praha: Liberální institut, 2005); Hans-Hermann Hoppe, The Economics and Ethics of Private Property (Boston: Kluwer, 1993) zvláště část 2; také Anthony de Jasay, Choice, Contract, Consent: A Restatement of Liberalism (London: Institute of Economic Affairs, 1991).

(25) K tomu viz také Murray N. Rothbard, Power and Market, str. 189ff, česky vyšlo jako Ekonomie státních zásahů (Praha: Liberální institut, 2001).

(26) O právu a ekonomii stran secese viz Secession, State and Liberty, David Gordon, ed. (New Brunswick, N. J.: Transaction Publishers, 1998), s esejemi od Donalda W. Livingstona, Stephena Yatesa, Scotta Boykina, Murraya N. Rothbarda, Thomase DiLorenza, Jamese Ostrowskeho, Hans-Hermann Hoppeho, Pierra Desrocherse a Erica Duhaime, a Bruce L. Bensona; také Hans-Hermann Hoppe, "The Western State as Paradigm: Learning From History," Politics and Regimes: Religion nad Public Life 30 (1997); Robert W. McGee, "Secession Reconsidered," Journal of Libertarian Studies 11, no. 1 (1994).

IV. O centralizaci a secesi

- (1) Ohledně teorie státu viz Murray N. Rothbard, *For A New Liberty* (New York: Macmillan, 1978), česky vyšlo jako *Manifest svobody* (Praha: Ludwig von Mises Institut, 2015); idem, *The Ethics of Liberty* (New York: New York University Press, 1998), česky vyšlo jako *Etika svobody* (Praha: Liberální institut, 2005); idem *Power and Market* (Kansas City: Sheed Andrews and McMeel, 1977), česky vyšlo jako *Ekonomie státních zásahů* (Praha: Liberální institut, 2001); Hans-Hermann Hoppe, *Eigentum, Anarchie und Staat* (Opladen: Westdeutscher Verlag, 1987); idem, *A Theory of Socialism and Capitalism* (Boston: Kluwer, 1989); idem, *The Economics and Ethics of Private Property* (Boston: Kluwer, 1993); také Albert J. Nock, *Our Enemy, the State* (Delevan, Wisc.: Hallberg Publishing, 1983), česky vyšlo zde: <https://www.mises.cz/clanky/nas-nepritel-stat-46.aspx>; Franz Oppenheimer, *The State* (New York: Vanguard Press, 1914); idem, *System der Soziologie, svazek 2: Der Staat* (Stuttgart: G. Fischer, 1964); Anthony de Jasay, *The State* (Oxford: Blackwell, 1985).
- (2) Stran role „fiat“ (papírových) peněz, centrální banky a mezinárodní (mezistátní) monetární spolupráce jako prostředku politické unifikace a nástroji ekonomického imperialismu, tj. vykořisťování „periferních“ států státy „dominantními“ viz Hans-Hermann Hoppe, „Banking, Nation States and International Politics: A Sociological Reconstruction of the Present Economic Order,“ v idem, *The Economics and Ethics of Private Property*; Jörg Guido Hülsmann, „Political Unification: A Generalized Progression Theorem,“ *Journal of Libertarian Studies* 13, číslo 1 (1977); také Murray N. Rothbard, *Wall Street, Banks and American Foreign Policy* (Burlingame, Calif.: Center for Libertarian Studies, 1995). Viz také poznámky 18 a 19 dále.
- (3) Ohledně následujícího viz Jean Baechler, *The Origins of Capitalism* (New York: St. Martin's Press, 1976), zvláště kapitola 7; Hans-Hermann Hoppe, "The Economic and Political Rationale for European Secessionism," v *Secession, State and Liberty*, David Gordon, ed. (New Brunswick, N. J.: Transaction Publishers, 1998); také Eric L. Jones, *The European Miracle* (Cambridge: Cambridge University Press, 1981); Nathan Rosenberg and L. E. Birdzell, *How the West Grew Rich* (New York: Basic Books, 1986); David S. Landes, *The Wealth and Poverty of Nations* (New York: Norton, 1998).
- (4) Stran vzniku dělby práce a ekonomické integrace viz Ludwig von Mises, *Human Action: A Treatise on Economics, Scholar's Edition* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), kapitola 8, česky vyšlo jako *Lidské jednání: pojednání o ekonomii* (Praha: Liberální institut, 2006), kapitola 8; Murray N. Rothbard, "Freedom, Inequality, Primitivism and the Division of Labor," v idem, *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and Other Essays* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 2000).

(5) Viz Rothbard, *Power and Market*, česky vyšlo jako *Zásady ekonomie*.

(6) Viz k tomu *Ibid*.

(7) Politická soutěž potom je daleko více efektivnějším opatřením limitujícím přirozenou touhu vlády rozšiřovat svoji exploatační sílu než v případě vnitřních ústavních omezení. Opravdu, pokusy některých teoretiků veřejné volby a "konstitučních ekonomů" zkonstruovat liberální model ústavy, musí člověk odmrštit jako beznadějně naivní. A to proto, že soudci ústavních a nejvyšších soudů jsou nedílnou součástí vládního aparátu, jehož moc mají dle předpokladů omezovat. Proč by měli chtít omezovat moc té stejné organizace, která jim poskytuje místa, peníze a prestiž? Předpokládat toto je nejen teoreticky nekonzistentní, tj. nekompatibilní s předpoklady vlastního zájmu. Tento předpoklad je také bez jakýchkoliv historických podkladů. I přes explicitní omezení moci centrální vlády obsažené v 10. dodatku ústavy USA, pro příklad, byla interpretace nejvyššího soudu USA, který interpretoval tento dodatek jako v podstatě neplatný a vyprázdněný. Podobně i přes ústavní garance soukromého vlastnictví v (západo-) německé ústavě, pro příklad německý nejvyšší soud po německém znovu sjednocení v roce 1990 deklaroval, že všechno komunistické vyvlastňování před založením NDR v roce 1949 je platné. Tak více než 50 % bývalé východoněmecké půdy používané pro zemědělství bylo přivlastněno (západo-) německým státem, než aby bylo vráceno původním vlastníkům, jak požaduje doslovná interpretace ústavy. Pozn. překladatele: případ konfederací zde není autorem probírán, ale mělo by pro ně platit to, co pro malé státy, tedy pokud jde (či spíše šlo) o skutečné konfederace.

(8) Důležitost mezinárodní "anarchie" pro vzestup evropského kapitalismu byl právem zdůrazněn Jeanem Baechlerem. Tak tento píše ve svých *The Origins of Capitalism*: "Konstantní expanze trhu, jak extenzivní tak intenzivní, byla výsledkem absence politického řádu rozprostírajícího se po celé západní Evropě." (str. 73); "Expanze kapitalismu má svůj původ a *raison d'etre* v politické anarchii... Kolektivismus a státní řízení uspělo jenom ve školních učebnicích." (str. 77). "Všechna moc směřuje k absolutismu. Jestliže není absolutní, je to proto, že nějaký druh omezení vstupuje do hry... ti co byli u moci v centru se neustále snažili tyto omezení narušovat. Nikdy neuspěli, a to kvůli důvodu, který se mi zdá být spojený s mezinárodním systémem: omezení moci jednat na venek a trvalá hrozba cizího útoku [dvě charakteristiky multipolárního systému] naznačují, že moc je také omezována vnitřně a musí spoléhat na autonomní rozhodovací centra, a tak může moc používat jen šetrně." (str. 78).

(9) Viz ohledně tohoto Paul Kennedy, *The Rise and Fall of the Great Powers: Economic Change and Military Conflict from 1500 to 2000* (New York: Vintage Books, 1987).

(10) Viz k tomuto Hans-Hermann Hoppe, "Marxist and Austrian Class Analysis," v idem *The Economics and Ethics of Private Property*; v idem, "Banking, Nation States and International Politics"; ohledně požadavků liberálně tržní ekonomiky, tj. domácího laissez-faire na úspěšné vedení války viz Ludwig von Mises, *Nationalökonomie. Theorie des Handelns und Wirtschaftens* (Munich: Philosophia Verlag, 1980), část 6, kapitola 9; idem, *Interventionism: An Economy Analysis* (Irvington-on-Hudson, N. Y.: Foundation for Economic Education, 1998), kapitola 6; ohledně opačné tendence státu používat války jako záminky k odstranění domácího laissez-faire a zavedení narůstajících intervencionistických nebo socialistických ekonomických systémů viz Robert Higgs, *Crisis and Leviathan* (New York: Oxford University Press, 1987).

(11) K tomuto tématu viz také Paul Johnson, *Modern Times* (New York: Harper and Row, 1983); Robert Nisbet, *The Present Age* (New York: Harper and Row, 1988).

(12) Ohledně následujícího viz *Secession, State and Liberty*, Gordon, ed.; Robert McGee, "Secession Reconsidered," *Journal of Libertarian Studies* 11, číslo 1 (1994); Ludwig von Mises, *Liberalism: In the Classical Tradition* (Irvington-on-Hudson, N.Y.: Foundation for Economic Education, 1985), zvláště str. 108-110, česky vyšlo jako *Liberalismus* (Praha: Ekopress, 1998).

(13) Podobně jeden z rozhodujících důvodů pro pokus Jižanské konfederace o secesi od americké unie byl Morrillův celní tarifní zákon z roku 1861, který uvalil 47% daň na hodnotu všeho importovaného zboží. V tu dobu americký jih exportoval tři čtvrtiny svého zemědělského výstupu a importoval na oplátku většinu svého spotřebního zboží z ciziny. Prakticky celní tarif znamenal, že Jih byl přinucen platit vysoké daně, které šly Severu k dotování neefektivních severanských výrobců a dělníků.

(14) Stran toho viz Murray N. Rothbard, „Nations by Consent: Decomposing the Nation-State,“ v *Secession, State and Liberty*, David Gordon, ed., česky vyšlo zde: <https://www.bawerk.eu/clanky/texty-jinych-autoru/narody-vznikajici-souhlasem--dekompozice-narodniho-statu-od-m.-n.-rothbarda.html>; Ludwig von Mises, *Nation, State and the Economy* (New York: New York University Press, 1983), zvláště str. 31-77, také kapitola 7 dole.

(15) Rovnostářská propaganda existuje nehledě na enormní rozdíly, pokud se týče kulturního pokroku, pro příklad v bývalé Jugoslávii mezi Slovinci, Chorvaty, Srby a kosovskými Albánci a/nebo katolíky, pravoslavnými a muslimy; nebo v bývalém Sovětském svazu mezi Litevci, Estonci, Lotyš, Němci, Poláky, Ukrajinci, Rusy, Gruzínci, Rumuny, Armény, Čečenci, Azery, Turkmeny, Kazachy a tak dále. Okamžité výsledky politické separace těchto kulturně rozdílných lidí jednoduše zvýší rozmanitost vlád a formy společenské organizace. Mělo by být dále očekáváno nicméně, že některé z těchto nově vzniklých nezávislých vlád a jejich sociální politiky budou horší (z

pohledu ekonomické integrace a blahobytu), než ty, které by převažovaly u bývalé centrální vlády, pokud by zůstala u moci, zatímco jiné se ukážou být lepšími. Pro příklad pro Azery může být opravdu horší být ovládán místní vládou, než vládou utvořenou z Rusů, anebo pro kosovské Albánce může být horší padnout do rukou nějaké jejich vlády, než spadat pod srbskou vládu. Ve stejný čas společenské politiky v Estonsku, Lotyšsku a Litvě pro příklad, budou pravděpodobně lepší, než ty, co by měla na skladě ruská vláda a Chorvaté budou prosperovat více pod domácími vladaři, než kdyby zůstali pod srbskou kontrolou. Secese tak nebude eliminovat kulturní rozdíly a pořadí hodnot; a opravdu, může je dobře zdůraznit. A přece, přesně tímto odhalením kulturních rozdílů a rozdílných stupňů společensko-hospodářského rozvoje různých národů, poskytne časem secese nejlepší podnět pro kulturní a hospodářský rozvoj všech lidí, jak rozvinutých, tak nerozvinutých.

(16) Excelentní příklad reformního tlaku zapříčiněného emigrací poskytuje případ bývalého východního Německa (NDR). To připadlo následkem 2. světové války do sovětské sféry vlivu a obrátilo se k socialismu. NDR trpělo od svého raného začátku masivním útekem lidí, kteří je opouštěli ve prospěch více liberálního, a proto i více prosperujícího intervencionistického (sociálně demokratického) západního Německa (NSR). Do raných 60. let 20. století počet emigrantů nabobtnal na 1 tisíc lidí denně. V reakci na to, se 13. srpna 1961 východoněmecká vláda cítila nucena vybudovat pohraniční systém se zdmi, ostnatým drátem, elektrickými ploty, minovými poli, zařízeními na automatickou střelbu a strážními věžemi, téměř 1 500 kilometrů dlouhou, kvůli jedinému účelu, aby zabránili východním Němcům v útěku ze socialismu. Od roku 1961 do jara 1989 byl tak tento problém (relativně) napraven. Nicméně, když spojenecké socialistické Maďarsko potom začalo zmírňovat svoji pohraniční kontrolu vůči Rakousku, přesvědčeno, jak se nyní ukázalo, členem Panevropské unie vedené Ottem von Habsburgem, vlna východoněmeckých emigrantů se ihned vzchopila. Skutečně během několika dní počet východních Němců utíkajících na Západ skrze Maďarsko vzrostl na více než 2 tisíce za den. Byla to tato událost, nad všemi jinými, která vedla prvně ke svržení Honeckerova režimu v NDR, potom k navždy památnému 9. listopadu 1989, kdy byla stržena berlínská zeď, a konečně následující rok ke znovusjednocení Německa. Stran toho viz Hans-Herrman Hoppe "De-Socialization in United Germany," Review of Austrian Economics 5, číslo 2 (1991), česky vyšlo ZDE. <http://www.bawerk.eu/clanky/texty-jinych-autoru/desocializace-ve-sjednocenem-nemecku-od-hanse-hermanna-hoppeho.html>.

(17) Viz k tomuto Mises, Liberalism, str. 130ff, česky vyšlo jako Liberalismus (Praha: Ekopress, 1998); Rothbard, Power and Market, str. 47ff, česky vyšlo jako Ekonomie státních zásahů (Praha: Liberální institut, 2001); idem, the Dangerous Nonsense of

Protectionism (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1988).

(18) Viz také Murray N. Rothbard, *The Case for a 100 Percent Gold Dollar* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1991); idem, "Gold vs. Fluctuating Fiat Exchange Rates," v idem *The Logic of Action One* (Cheltenham, U.K.: Edward Elgar, 1997); Hans-Hermann Hoppe, "How is Fiat Money Possible? - or, The Devolution of Money and Credit," *Review of Austrian Economics* 7, číslo 2 (1994).

(19) K tomu viz obzvláště Rothbard, *The Case for a 100 Percent Gold Dollar*. Rothbard vysvětluje: "Jeden problém je, že každý monetární státista a nacionalista selhává, když čelí geografickým hranicím každých peněz. Jestliže by zde měla být národní fiat měna s plovoucím kurzem, jaké by měly být hranice "národa"? Jistě politické hranice mají malý anebo žádný ekonomický význam... Logicky omezením fiat měn s plovoucím kurzem jsou jiné peníze emitované úplně každým jednotlivcem... Myslím, že by bylo poučené, kdyby se nějaký ekonom zasvětil intenzivní analýze toho, jak by takový svět vypadal. Myslím si, že je bezpečné říci, že takový svět by byl zpět u enormně komplexního a chaotického druhu barteru.... Poněvadž by zde již nebyl žádný peněžní prostředek směny. Každá jednotlivá směna by vyžadovala rozdílné „peníze“. Ve skutečnosti, protože peníze znamenají obecný prostředek směny, je pochybné, zda by tento samotný koncept peněz mohl nadále platit... Ve zkratce, fiat měny s plovoucím kurzem jsou dezintegrační z pohledu samotné funkce samotných peněz... Jsou v rozporu s podstatou monetárních funkcí. (str. 55-61)

Proto Rothbard uzavírá: "Čím obecnější peníze, tím větší rozsah dělby práce a meziregionální směna zboží a služeb, která pramení z tržní ekonomiky. Monetární medium je proto kritické pro svobodný trh a čím širší použití těchto peněz, tím extenzivnější trh a tím lepe může tento fungovat. Ve zkratce, opravdová svoboda obchodu vyžaduje mezinárodní komoditní peníze... zlato a stříbro. Jakékoliv rozbití takového mezinárodního prostředku směny státními fiat papírovými penězi nevyhnutelně ochromuje a dezintegruje svobodný trh a obírá svět o plody trhu. (str. 58-61)

(20) K tomu viz Adolf Gasser, *Gemeindefreiheit als Rettung Europas* (Basel: Verlag Bücherfreunde, 1943).

(21) K tomu viz také Murray N. Rothbard, "Nations by Consent: Decomposing the Nation State"; Peter Brimelow, *Alien Nation* (New York: Random House, 1995); *Immigration and the American Identity*, Thomas Fleming, ed. (Rockford, Ill.: Rockford Institute, 1995); také kapitoly 7, 9 a 10 dole.

(22) S ohledem na kulturní pokrok, který může být od tohoto vývoje očekáván, je toto vhodné uzavřít nějakým vhodným pozorováním největšího německého spisovatele a básníka Johanna Wolfganga von Goethe (1749-1832). 23. října 1828, když bylo Německo ještě pořád rozděleno do 39 nezávislých států, Goethe vysvětlovat v

konverzaci s Johannem Peterem Eckermannem (Gespräche mit Goethe in den letzten Jahren seines Lebens) stran toužení po německé politické jednotě, že: Nebojím se toho, že by se Německo nesjednotilo;... je už sjednocené, protože německé tolary a groše mají stejnou hodnotu v celé říši, a protože můj kufr může přejít hranici všech 36 zemí bez toho, aby byl otevřen... Německo je jednotné co se týká oblastí vah a měr, obchodu a migrace a stovky podobných věcí... Jedno je však nicméně omyl, jestliže si někdo myslí, že německá jednota by měla být vyjádřena ve formě jednoho velkého města, a že z tohoto velkého města mohou mít výhodu masy stejným způsobem jako mohly mít výhody z vývoje několika výjimečných jednotlivců... Přemýšlivý Francouz, věřím, že to byl Daupin, načrtl mapu týkající se stavu kultury ve Francii, indikující vysokou a nízkou úroveň osvícenství v jejich různých departmentech pomocí světlejších nebo tmavších barev. Tam jsme našli, speciálně v jižních provinciích, daleko od hlavního města, nějaké departementy vybarvené celé černě, označující tak kompletní kulturní temno. Nastalo by toto, jestliže by nádherná Francie měla 10 center, místo jen jednoho, z kterých by vyzařovalo světlo a život?... Co činí Německo velkým, je jeho velkolepá lidová kultura, která proniká vyváženě do všech částí říše. A není to právě mnoho rozdílných knížecích residencí, z kterých tato kultura pramení, a které jsou jejími nositeli a kurátory? Předpokládejme, že po staletí v Německu existovala jen dvě hlavní města Vídeň a Berlín, nebo i jen jedno město. Potom, jsem zvědavý, co by se stalo německé kultuře a široce rozšířené prosperitě, která jde v ruku v ruce s kulturou... Německo má dvacet univerzit rozsypaných po celé říši, více než sto veřejných knihoven a podobné množství uměleckých sbírek a přírodních musej; protože každý kníže chtěl přitáhnout takovou krásu a dobro. Gymnasia a technické a průmyslové školy existují v hojnosti; opravdu stěží existuje německá vesnice bez své vlastní školy. Jak je tomu v tomto ohledu ve Francii!... Navíc se podívejte na množství německých divadel, jichž je více než 70... Ocenění hudby a zpěvu a jejich výkonů není nikde tak běžné jako v Německu... Potom pomyslete na města jako jsou Drážďany, Mnichov, Stuttgart, Kassel, Braunschweig, Hannover a podobná města; myslíme na energii, která tyto města představují; myslíme na efekt, který mají na sousední provincie, a zeptejme se sami sebe, jestli by toto vše existovalo, kdyby taková města nebyla residencí knížat po dlouhý čas... Frankfurt, Brémy, Hamburk, Lubek jsou velká a oslnivá a jejich dopad na prosperitu Německa je nezměrný. No, co z nich zůstane, jestliže by ztratily svoji nezávislost a byly začleněny jako provinční města do jedné velké Německé říše? Mám důvod k pochybování.

V. O socialismu a desocializaci

(1) Mělo by být povšimnuto, že každá z těchto aktivit splňuje požadavek na tzv. Paretovo pravidlo, tj. zvýšení blahobytu přinejmenším jednoho jednotlivce bez jeho snížení u jiného jednotlivce. Proto i při absenci možnosti interpersonálního porovnávání mezního užitku, o každé z těchto aktivit může být řečeno, že zvyšuje společenský blahobyt. O striktním významu použití termínu společenských blahobyt Vilfredem Paretem viz *Manual of Political Economy* (New York: Augustus M. Kelly, 1971), kde Pareto píše: "Uvážíme-li jakoukoliv výchozí pozici a předpokládáme-li, že se od ní nepatrně odchýlíme, konzistentně s omezeními [na dosažení největšího možného blahobytu jednotlivců z kolektivu], jestliže tak učiníme, blahobyt všech jednotlivců z kolektivu stoupne, je zřejmé, že nová pozice je pro každého z nich výhodnější; a vice versa, je nevýhodnější, pokud blahobyt všech jednotlivců klesá. Navíc blahobyt některých z nich může zůstat stejný, beze změny tohoto závěru. Ale na druhou stranu, jestliže tento malý pohyb zvětší blahobyt jistých jednotlivců a sníží ho u jiných, nemůžeme již jasně tvrdit, že je výhodné pro celý kolektiv provést tento pohyb." (str. 451). Teď, pokud člověk použije své tělo („práci“) ve snaze si přivlastnit si, tj. přivést pod svoji kontrolu, nějaké přírodou dané věci (nevlastněnou „půdu“), tato aktivita demonstruje to, že si těchto věcí cení. Proto musí z přivlastnění těchto věcí získat užitek. Ve stejný čas, tato jeho aktivita neučiní nikoho takovým, aby si pohoršil, protože přivlastněním si předešle nevlastněných zdrojů se nic neodebírání jiným lidem. Jiní lidé si mohli také přivlastnit tyto zdroje, pokud by je požadovali za hodnotné. No, prokazatelně tak neučinili. Opravdu, jejich opomenutím při jejich přivlastnění, demonstrují svoje preference pro nepřivlastnění si těchto zdrojů. Tak, není možné, aby řekli, že přišli o jakýkoliv užitek vlivem přivlastnění těchto zdrojů někým jiným. Postoupíme-li od základních aktů původního přivlastnění k dalšímu aktu, výroba anebo spotřeba je stejně v základu Pareto optimální stran demonstrovaných preferencí, za předpokladu, že nezasahuje fyzickou integritu zdrojů přivlastněných anebo vyrobených přivlastněnými prostředky jiných lidí. Producent-spotřebitel je bohatší, zatímco někomu jinému je ponechána kontrola stejného množství zboží jako předtím. Jako výsledek, nikdo nemůže říci, že si pohoršil. Konečně, každá dobrovolná výměna zboží pocházející z tohoto základu je rovněž Pareto optimální směnou, protože se může uskutečnit jen jestliže obě směňující si strany očekávají, že z ní budou mít výhody, zatímco zásoba zboží kontrolovaná jednáním (vlastněním) jiných lidí zůstává nezměněna. Viz dále k tomuto Murray N. Rothbard, „Toward a Reconstruction of Utility and Welfare“, v *The Logic of Action One* (Chletenham, U. K.: Edward Elgar, 1997) česky vyšlo v knize *Ekonomie státních zásahů* (Praha: Liberální institut, 2001); Jeffrey Herbener, „The Pareto Rule and

Welfare Economics“, Review of Austrian Economics 10, číslo 1 (1997).

(2) Viz Hans-Hermann Hoppe, A Theory of Socialism and Capitalism: Economics, Politics and Ethics (Boston: Kluwer, 1989).

(3) Viz Ludwig von Mises, Economic Calculation in the Socialist Commonwealth (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1980); idem, Socialism: An Economic and Sociological Analysis (Indianapolis, Ind.: Liberty Fund, 1981); idem, Human Action: A Treatise on Economics, Scholar's Edition (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), česky vyšlo jako Lidské jednání: pojednání o ekonomii (Praha: Liberální institut, 2006); Murray N. Rothbard, Man, Economy and State, 2. svazek (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1993); zvláště str. 544-550, 585-586, česky vyšlo jako Zásady ekonomie: od lidského jednání k harmonii trhů (Praha: Liberální institut, 2005); idem, „Ludwig von Mises and Economic Calculation under Socialism“, a „The End of Socialism and the Claclation Debate Revisited“, v idem, The Logic of Action One; Joseph Salerno, „Ludwig von Mises as Social Rationalist“, Review of Austrian Economics 4 (1990).

(4) Viz dále na toto téma Hans-Hermann Hoppe, „Desocialization in a United Germany“, Review of Austrian Economics 5, číslo 2 (1991); Murray N. Rothbard, Power and Market (Kansas City: Sheed, Andrews a McMeel, 1977), zvláště str. 172-189, česky vyšlo jako Ekonomie státních zásahů (Praha: Liberální institut, 2001); Ludwig von Mises, Bureaucracy (New Rochelle, N. Y.: Arlington House, 1969), zvláště kapitola 3, česky vyšlo jako Byrokracie (Praha: Liberální institut, 2002).

(5) Viz dále k tomuto tématu Friedrich A. Hayek, The Road to Serfdom (Chicago: University of Chicago Press, 1944), zvláště kapitola 10, česky vyšlo jako Cesta do otroctví (Brno: Barrister & Principal, 2008); také The Politization of Society, Kenneth S. Templeton, ed. (Indianapolis, Ind.: Liberty Fund, 1979). Mělo by zde být zvláště zdůrazněno, že v rozporu s široce rozšířenou vírou, nedostatek demokracie nemá v podstatě nic, co dělat se neefektivností socialismu. Nejsou to pravidla, podle nichž jsou politici vybíráni do svého úřadu, co vytváří problém. Je to politika a politické rozhodování jako takové. Místo toho, aby každý výrobce rozhodoval nezávisle, co dělat se svými jednotlivými zdroji jako za režimu soukromého vlastnictví a smluvní svobody, u socializovaných výrobních faktorů každé rozhodnutí vyžaduje kolektivní povolení. Není důležité pro výrobce, jak jsou ti co vydávají povolení vybráni. Co mu vadí je to, že o toto povolení musí být vůbec žádáno. Do té doby, co toto platí, je motivace výrobce vyrábět omezena a ochuzení bude pokračovat. Soukromé vlastnictví není kompatibilní s demokracií, podobně jako s jinou formou politické vlády. Spíše je kompatibilní s institucí soukromého vlastnictví „anarchie výroby“, v které nikdo nikomu nevládne a všechny vztahy výrobců jsou dobrovolné, a tak vzájemně výhodné.

- (6) Viz obzvláště Mises, *Socialism*; také *Collectivist Economic Planning*, Friedrich A. Hayek, ed. (Londýn: Routledge and Sons, 1935); Trygve J. B. Hoff, *Economic Calculation in a Socialist Society* (Indianapolis, Ind.: Liberty Fund, 1981).
- (7) Zatímco rozsáhlá literatura se zabývá socializací existujícího soukromého vlastnictví, málo bylo napsáno o tom, jak provést desocializaci. Důvod pro toto zanedbání může jeden tušit, dá se nalézt v tom, že u většiny západních intelektuálů přetrvává explicitní anebo implicitní záliba v socialismu. Pokud je toto dáno, jakékoliv pojednání o problému desocializace se musí jevit jednoduše nepodstatným; proč by se někdo měl vůbec vracet nazpět z údajně "vyššího stupně společenské evoluce", tj. socialismu, k nižšímu stupni, tj. kapitalismu? I v rámci Misesovy školy přinejlepším mohou být nalezeny jen implicitní rady stran tohoto nejvíce tlačícího problému, který stojí před lidmi z východní Evropy. Pro několik z mála výjimek viz Murray N. Rothbard, "How To Desocialize?" a "A Radical Prescription for the Socialist Bloc", in *The Economics of Liberty*, Llewellyn H. Rockwell, Jr., ed. (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1990); idem, "How and How Not To Desocialize", *Review of Austrian Economics* 6, číslo 1 (1992); Jeffrey Herbener, "The Role of Entrepreneurship in Desocialization", *Review of Austrian Economics*, číslo 1 (1992).
- (8) Ohledně etické teorie, která je pokladem pro následující uvažování viz obzvláště Murray N. Rothbard, *The Ethics of Liberty* (New York: New York University Press, 1998), česky vyšlo jako *Etika svobody* (Praha: Liberální institut, 2009); Hans-Hermann Hoppe, *The Economics and Ethics of Private Property* (Boston: Kluwer, 1993).
- (9) Empiricky to je to, co postkomunistické vlády vcelku dělaly. Obzvláště stojí za povšimnutí případ Německa. Po znovusjednocení Německa roku 1991, (konzervativní) německá vláda, podpořená jejím nejvyšším soudem odmítla vrátit jakékoliv vlastnictví, které bylo vyvlastněno mezi lety 1946 až 1949, pod sovětsko-ruským řízením v bývalém Východním Německu (více než 50 % veškeré zemědělské půdy v zemi!), jeho původním majitelům. Místo toho vláda prodala tuto půdu jí favorizovaným „klientům“, což v mnoha případech zahrnovalo bývalé komunistické vyvlastňovatele, kteří se překabátili na kapitalisty. Naproti tomu do dnešního dne původní vlastníci nebo jejich dědicové neobdrželi ani feník na kompenzacích.
- (10) V těch případech, kdy současní vlastníci vlastně koupili vyvlastněná aktiva od vlády, by měli usilovat o kompenzaci od těch, co jsou odpovědní za tento prodej a vládní představitelé za to zodpovědní, by měli být donuceni vrátit zaplacenou cenu. Stran otázky kriminálního vlastnictví, restituce, důkazního břemene a jiných souvisejících skutečností viz Rothbard, *The Ethics of Liberty*, zvláště kapitoly 9-11; Hans-Hermann Hoppe, *Eigentum, Anarchie und Staat* (Opladen: Westdeutscher Verlag, 1987), zvláště kapitola 4.
- (11) Odkaz na „syndikalistické ideje“ zde nemá být interpretován jako podpora

programu syndikalismu. Viz také následující poznámku 12. Docela naopak, syndikalistický slogan „železnice železničářům, doly horníkům, továrny dělníkům“ byl původně zamýšlen jako program vyvlastňování soukromých vlastníků kapitalistického podnikání. „Syndikalismus podobně jako Socialismus,“ píše Mises, „usiluje o zrušení oddělení dělníků od výrobních faktorů, jen postupuje jinými metodami. Ne všichni dělníci se stanou vlastníky výrobních faktorů; ti v jednotlivém odvětví anebo podnikání anebo dělníci v kompletních odvětvích výroby získají výrobní faktory v nich zaměstnané.“ (Socialisms, str. 240). Použití syndikalistických idejí je zde navrhováno v opačném gardu, tj. jako prostředek privatizace předtím socializovaných výrobních faktorů v takových případech, kdy neexistuje žádný identifikovatelný (vyvlastněný) soukromý vlastník těchto faktorů. Navíc etické zdůvodnění použití syndikalistického sloganu v těchto – a jen těchto – případech leží ve faktu, že takové privatizační schéma se přibližuje nejvíce k metodě popsané Johnem Lockem jako metodě prvního (původního) spravedlivého přivlastnění předtím nevlastněných zdrojů. Železničáři mají fakticky „smíšenu svoji práci“ s železnicemi a horníci s doly. Proto jejich nárok na tyto zdroje musí být považován za lépe podložený než nároky někoho jiného.

(12) Podle původního syndikalistického programu, který usiloval o trvalé zrušení oddělení pracovníka od výrobních faktorů [viz poznámka 11 výše], jakýkoliv obchod nebo prodej jeho "majetkového podílu" pracovníkem musí být předem vyloučen. "Jestliže syndikalistická reforma má znamenat více než pouhou redistribuci výrobních statku," vysvětluje Mises, "potom nemůže dovolovat přetrvání majetkového uspořádání kapitalismu s ohledem na výrobní faktory. Potom musí vzít kapitálové statky trhu. Jednotliví občané nesmí disponovat podíly na výrobních faktorech, které jsou jim přiděleny; proto za Syndikalismu jsou tyto podíly svázané s osobou vlastníka mnohem těsnějším způsobem než v případě společnosti klasického liberalismu." (Socialism, str. 242). Vskutku za syndikalismu není pracovník "vlastníkem" v běžném slova smyslu; proto vlastnictví, jak poznamenává Mises, "je vždy tam, kde je schopnost disponování... Soukromé vlastnictví existuje jen tam, kde jednotlivci mohou nakládat se svým soukromým vlastnictvím výrobních faktorů tím způsobem, který považují za nejvýhodnější." (str., 244-245). Ve skutečnosti, jestliže by bylo pracovníkům povoleno disponovat s jejich podíly, podmínky by se brzy vrátily ke kapitalistickému statusu quo ante s jasným oddělením vlastníků-kapitalistů (majetek) na jedné straně a pracovníků (práce) na druhé straně. Nicméně, pokud toto není povolené, vysvětluje Mises, potom vzniknou nepřekonatelné problémy, jestliže není nerealistické předpokládat: "že nedojde k žádným změnám v metodách výroby, v poměrech nabídky a poptávky, v technice nebo v populaci... Jestliže změny ve směřování a rozsahu poptávky anebo v technice výroby zapříčiní změny v organizaci průmyslu, které vyžadují přesun pracovníků z jednoho koncernu do druhého anebo z

jednoho odvětví výroby do jiného, vyvstává ihned otázka, co se stane s majetkovými podíly na výrobních faktorech těchto pracovníků. Měli by si pracovníci a jejich dědicové podržet podíly v těch průmyslových odvětvích, ke kterým patřili v daném čase, kdy nastala syndikalizace a vstoupit do nového průmyslového odvětví jako obyčejní pracující vydělávající mzdy, bez toho, aby jim bylo dovoleno dostat nějakou část příjmu z majetku? Nebo by měli svůj podíl ztratit při tom, když opustí dané odvětví a na oplátku obdrží podíl na hlavu rovný tomu, který vlastní pracovníci již zaměstnaní v novém odvětví? Obě řešení by rychle narušili princip syndikalismu... pokud pracovník při svém odchodu z daného odvětví ztratí svůj podíl a na vstupu do jiného odvětví získá podíl v tomto, pracující kteří čelí ztrátě z této změny (nový podíl je méně hodnotný než starý podíl), přirozeně oponují energicky každé změně ve výrobě. Zavedení procesu, který vytváří větší produktivitu práce bude odporováno, jestliže může přesunout pracovníky anebo by je mohl přesunout. Na druhou stranu pracovníci v podnikání anebo odvětví by oponovali jakémukoliv rozvoji zavedeném novými pracovníky, jestliže to hrozí snížením jejich příjmu z majetku. Ve zkratce syndikalismus by udělal každou změnu ve výrobě prakticky nemožnou. Kde by existoval, tam by nemohla být žádná otázka ekonomického pokroku (str., 242-244). Viz dále k syndikalismu Mises, *Human Action*, kapitola 23, česky vyšlo jako *Lidské jednání: pojednání o ekonomii* (Praha: Liberální institut, 2006); idem, *Money, Method and the Market Process* (Boston: Kluwer, 1990), kapitola 18.

(13) Místo udělení rovného majetkového podílu všem současným výrobcům, pro vítězství spravedlnosti by mělo být ve skutečnosti preferováno udělování nerovných podílů v souladu s časem, který pracovníci odsloužili v rámci dané výrobní jednotky. To by také dovolovalo začlenění v dané době již penzionovaných pracovníků do navrhovaného privatizačního schématu, a tak řešení tzv. penzijního problému.

(14) Ohledně ekonomické teorie vyjednávání viz Rothbard, *Man, Economy and State*, str. 308-312, česky vyšlo jako *Zásady ekonomie: od lidského jednání k harmonii trhů* (Praha: Liberální institut, 2005); také Mises, *Human Action*, str. 336, česky vyšlo jako *Lidské jednání: pojednání o ekonomii* (Praha: Liberální institut, 2006).

(15) Viz Murray N. Rothbard, *Egalitarianism As a Revolt Against Nature and Other Essays* (Washington, D. C.: Libertarian Review Press, 1974); také: Robert Nozick, *Anarchy, State and Utopia* (New York: Basic Book, 1974), kapitola 8, česky vyšlo jako *Anarchie, stát a utopie* (Praha: Academia, 2015); Helmut Schoeck, *Envy: A Theory of Social Behavior* (New York: Harcourt, Brace and World, 1970); idem, *Das Recht auf Ungleichheit* (Mnichov: Herbig, 1979); idem, *Ist Leistung Unanständig?* (Osnabrück: Fromm, 1978); Erik von Kuehnelt-Leddihn, *Liberty or Equality* (Front Royal, Va.: Christendom Press, 1993).

(16) Viz John Locke, *Two Treatises of Government*, kniha 2, sekce 27, kde píše:

„Ačkoliv půda a všichni nižší stvoření jsou pro všechny lidi společné, každý člověk má „vlastnictví“ ke své vlastní „osobě“. Tak nikdo nemá žádné právo, než právo na sebe. „Práce“ jeho těla a „práce“ jeho rukou, můžeme říci, jsou jeho vlastnictvím. Cokoliv potom vezme z přírodního stavu, zajistí si a ponechá si, smísil svoji práci s tímto a připojil to k něčemu, co je jeho vlastní, a tak to učinil svým vlastnictvím. Začalo to tím, že to vzal z běžného stavu přírody, v kterém to bylo, rozšířil to touto prací a připojil si, tak to vyjmul z dispozičního práva jiných lidí. Protože tato „práce“ je neodiskutovatelným vlastnictvím pracovníka, žádný člověk mimo něj nemá právo k tomu, co si jednou připojil, přinejmenším když je toho dosti a když statek zůstane běžným pro ostatní.“ Viz také poznámku 11 výše. Ve snaze předejít nedorozumění, Lockeho tvrzení zde odkazuje exkluzivně k jeho hlavní ideji „homesteadingu“. Neobsahuje tvrzení počáteční sdělení právě citované pasáže anebo neslavnou „výjimku“, která tuto pasáž uzavírá. Naopak, počáteční sdělení stran „společného“ vlastnění přírody vyžaduje zbytečné stejně jako nepodstatné teologické předpoklady. Před aktem původního přivlastnění musí být příroda považována jako jednoduše nevlastněná. Tak je výjimka jednoduše nekonzistentní s Lockeho hlavní idejí a musí být opuštěna. Viz k tomuto Richard A. Epstein, *Takings* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1985), str. 10-12. Z odmítnutí Lockeho úvodní předpokladu plyne, že kritika Lockeho teorie původního přivlastnění, jako je kniha Herberta Spencera *Social Statics*, kapitola 9-10, musí být odmítnuta také jako chybná. Spencer sdílí Lockeho původní předpoklad, ale zakládá jej na svém závěru, že zakazuje jakékoliv soukromé vlastnictví půdy vůbec. Půda, dle Spencera, může být jenom od „společnosti“ pronajata placením „renty“ za její používání. Pro kritiku tohoto návrhu a podobných návrhů Henryho Georgeho a jeho následovníků viz Rothbard, *Power and Market*, str. 122-135, česky vyšlo jako *Ekonomie státních zásahů* (Praha: Liberální institut, 2001). Pro zastánce moderních variant Lockeovi výjimky a/nebo Spencerova půdního rovnostářství viz Nozick, *Anarchy, State and Utopia*, str. 178ff a Hillel Steiner, „The Natural Right to the Means of Production“, *Philosophical Quarterly*, 27 (1977); pro odmítnutí těchto teoretických variant jako o sobě samotných rozporných viz Jeffrey Paul, „Historical Entitlement and the Right to Natural Resources“, v *Man, Economy and Liberty. Essays in Honor of Murray N. Rothbard*, Walter Block and Llewellyn H. Rockwell, jr., ed. (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1988), a Fred D. Miller, „The Natural Right to Private Property“, in *The Libertarian Reader*, Tibor R. Machan, ed. (Totowa, N. J.: Rowman and Littlefield, 1982).

(17) Pro nejvíce konzistentní a kompletní lockeovskou teorii majetkových práva viz Rothbard, *The Ethics of Liberty*; idem, „Law, Property Rights and Air Pollution“, v idem, *The Logic of Action Two* (Cheltenham, U.K.: Edward Elgar, 1997); pro teoretické ospravedlnění principů homesteadingu obzvláště, jakožto

neoddiskutovatelného axiomatického základu etiky viz Hoppe, *Eigentum, Anarchie und Staat*, kapitola 4; idem, *A Theory of Socialism and Capitalism*, kapitoly 2 a 7; idem, *The Economics and Ethics of Private Property*, kapitoly 8-11 a příloha.

(18) Jak může člověk obhajovat, že vlastnictví kapitálových aktiv může být připsáno bez zvažování daných individuálních aktivit nebo neaktivit ve vztahu k vlastnímu aktivu? Více konkrétněji, jak může být obhájeno, že někdo, kdo přispěl doslova ničím k existenci anebo údržbě jednotlivého aktiva – a kdo možná ani neví, že takové aktivum existuje – může ho vlastnit stejným způsobem jako někdo jiný, kdo aktivně a objektivně přispěl k jeho existenci a údržbě?

(19) Stran proporcionality trestu viz Rothbard, *The Ethics of Liberty*, kapitola 13; Hoppe, *Eigentum, Anarchie und Staat*, str. 106-128; Stephan Kinsella, "Punishment and Proportionality: The Estoppel Approach", *Journal of Libertarian Studies* 12, číslo 1 (1996); idem, "Inalienability and Punishment", *Journal of Libertarian Studies* 14, číslo 1 (1999); ohledně principu striktní odpovědnosti také Richard A. Epstein, "A Theory of Strict Liability", *Journal of Legal Studies* 2 (leden 1973); také idem, *Medical Malpractice: The Case for Contract* (Burlingame, Calif.: Center for Libertarian Studies, Occasional Paper Series číslo 9, 1979); Judith J. Thomson, *Rights, Restitution and Risk* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1986), zvláště kapitoly 12 a 13.

(20) Ohledně etiky a ekonomiky bezstátní společnosti viz Murray N. Rothbard, "Society Without a State", v *Anarchism (Nomos XIX)*; Roland Pennock a John W. Chapman, ed. (New York: New York University Press, 1978); idem, *For A New Liberty* (New York: Collier, 1978); Bruce Benson, *The Enterprise of Law: Justice Without the State* (San Francisco: Pacific Institute, 1991).

(21) Ohledně ekonomie konkurenčního, soukromého poskytování bezpečnosti viz Gustave de Molinari, *The Production of Security* (New York: Center for Libertarian Studies, 1977); Rothbard, *Power and Market*, kapitola 1; idem *For A New Liberty*, kapitola 12, česky vyšlo jako *Manifest svobody* (Praha: Ludwig von Mises institut ČR a SR, 2015); Morris a Linda Tannehill, *The Market for Liberty* (New York: Laissez Faire Books, 1984); Hans-Hermann Hoppe, *The Private Production of Defense* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998); viz také Benson, *The Enterprise of Law*. Pozn. překladatele: zde se musím přiznat, že s Hoppem moc nesouhlasím. Vysoce státem regulované a se státem spolupracující západní pojišťovny, podobně jako banky, by asi společnost brzy přivedly přímo k opětovnému nastolení státu a podřízení společnosti západním vládám. Viz Hoppeho poznámku 22, která to docela potvrzuje.

(22) Stěží potřebuje býti zmiňováno to, že aktuální kurs desocializace ve východní Evropě od roku 1989 postupoval podél jiných linií, než zde bylo navrhováno (viz také poznámku 9). Ani by to nemělo být překvapivé. Přes dramatické otřesy, které se staly od roku 1989, velikost vlád ve východní Evropě, co se týká osobního vlastnictví a

vlastnictví zdrojů, je ještě ohromující, i na již tak vysoké západní standardy. Navíc vládní personál na lokální, provincionální a federální úrovni se ještě skládá ze stejných jednotlivců jako před rokem 1989 a mnoho postkomunistických politických lídrů východní Evropy bylo již prominenty a dostalo se do významných pozic za komunistické vlády. Většině z nich byly klasické liberální a libertariánské ideje jednoduše neznámé, ale všichni byli seznámeni s představami státního blahobytu. Navíc, i kdyby byly klasicko liberální - libertariánské předpisy okamžité a kompletní privatizace všeho kolektivního vlastnictví načrtnuté výše, realizovány, všechny vládní místa by rychle zmizela. Vládní zaměstnanci by byli ponecháni rozmarům trhu a přinuceni najít si nové, produktivní zaměstnání. Alternativně, jestliže byl přijat známý západoevropský model státu blahobytu jako příklad, a jestliže východní byrokracie je pověřena dohledem nad nezvratitelným trendem směrem k desocializaci, a tak řídí a reguluje privatizaci "neživotné" části jí držných masivních zdrojů (směrem na - ale ne pod -západní úroveň), většina pracovních míst byrokracie nejen, že byla zajištěna, ale vládní výdaje a platy byrokratů mohly aktuálně vzrůst. Navíc, protože Západní vládní zájmy na "řádném" přechodu od socialismu ke státu blahobytu, východní byrokracie a lídři, kteří si osvojili takový reformní kurs, mohli očekávat, že přinejmenším část rizika spojeného s tímto, by byla převzata nebo financována jejich západními protějšky. Dále během komunistické éry byla kooperace mezi Východem a Západem značně omezená. Jako výsledek neefektivností socialistické výroby, východní Evropa byla neschopná prodat cokoliv Západu vyjma surovin a základního spotřebitelského zboží, a západní transakce s východním blokem typicky činily méně než 5 % zahraničního obchodu. Zahraniční vlastnictví ve východní Evropě bylo v podstatě mimo zákon. Ani jedna východní měna nebyla volně směnitelná za západní měny a i politické kontakty byly podobně řídké. Nicméně, s pádem socialismu měly východoevropské vlády něco k nabídnutí. Jistě, západo-východní obchod je dosud nízký a v okamžité slabosti revolučního převratu napříč východní Evropou ještě zeslábl. Ale bez dogmatu "sociální" znamenalo to, že kolektivní vlastnictví výrobních faktorů, některé národní bohatství východní Evropy se náhle stalo dostupným; a protože východní vlády řídily proces denacionalizace, západní političtí vůdci - a na vládu napojení bankéři a velký byznys - ihned zvýšili svoje kontakty s jejich východními protějšky. Za výměnu západní pomoci během transformační fáze, východní vlády svoje nemovitá aktiva nyní prodaly. Navíc, Východ si mohl zajistit chtivé západní kupce tím, že od počátku daňové a regulační struktury nově vzešlých ekonomik východní Evropy by byly harmonizovány se standardy Evropského společenství. Co je důležitější, východní vlády mohly prodat záruky, že nový východoevropský bankovní systém bude zřízen podle známých západních zvyklostí, s vládou řízenou centrální bankou, kartelem bankovníctví frakčních rezerv soukromě vlastněných komerčních bank a směnitelnými

fiat penězi podepřenými rezervami západních fiat měn, tak dovolili západnímu bankovnímu systému iniciovat mezinárodní koordinovanou úvěrovou expanzi, a tak ustavit monetární a finanční hegemonii nad nově vzniknuvšími východoevropskými ekonomikami. Tak dnes desetiletí po pádu socialismu, země východní Evropy jsou bezpečně na cestě směrem k západnímu státismu blahobytu ("sociální demokracii"). Kvůli částečné privatizaci a eliminaci většiny (ačkoliv v žádném případě všech) cenových kontrol, se jistě zlepšil oproti dřívějším zoufalým ukazatelům ekonomický výkon východní Evropy. Toto zlepšení na oplátku přineslo Západu výtěžek v podobě zvětšené integrace: rozšíření trhů, extensifikace a intensifikace dělby práce a rozšiřujícího se objemu vzájemně výhodného mezinárodního obchodu. Nicméně skrze omezeného rozsahu privatizace a gradualistické reformní strategie, proces zotavení Východu byl bolestivě pomalý, zavinil zdánlivě trvalou krizi masové nezaměstnanosti a rychlé peněžní inflace měny. Navíc, protože průměrná velikost vlád v zemích východní Evropy je pořád ještě významně větší než v polosocialistických zemích západní Evropy, ekonomický pokrok ve východní Evropě a stimuly takto dané západoevropským ekonomikám budou jen dočasné a ekonomické zotavení a expanze bude pravděpodobně brzy nahrazena stagnací na Západě a - na trvale nižší úrovni - i na Východě.

(23) Viz k tomuto kapitolu 4, zvláště poznámku 15.

(24) Jistě, v tomto privatizačním schématu by vyvstalo množství komplikací. Ve snaze určit vlastnické podíly udělené různým jednotlivcům na budovách a strukturách v současnosti "vlastněných" lokálními správami, státem a federální vládou, tito jednotlivci by měli předložit dokumenty o svých předchozích platbách lokálních, státních a respektive federálních daní a v každém případě musí být obdržené minulé sociální dávky odečteny od zaplacených daní tak, aby se přišlo k číslu pro množství čistých zaplacených daní. V plně privatizované tržní společnosti, by úkol najít detailní řešení tohoto problému, byl typicky převzat soukromými účetními, právníky a rozhodčími agenturami, financovanými přímo anebo nepřímo - za smluvní svobody - jednotlivými nárokovateli.

VI. O svobodné imigraci a nucené integraci

(1) "Zákon migrace a umístění," vysvětluje Ludwig von Mises, "nám umožňuje zformulovat přesný koncept relativního přelidnění. Svět, nebo nějaká izolovaná země, z které je nemožná emigrace, má být považován za přelidněný v absolutním slova smyslu, když optimum populace - tj. bod, za kterým by vzestup v množství obyvatelstva neznamenal vzestup, ale pokles blahobytu - je překročeno. Země je relativně přelidněná tehdy, když velká část populace pracuje za méně příznivých podmínek produkce, než v jiných zemích, tedy tak, že zde ceteris paribus stejné nasazení kapitálu a práce přináší menší množství výstupu. S úplnou mobilitou osob a statků, budou relativně přelidněné oblasti ztrácet svůj přebytek populace ve prospěch jiných oblastí až do té míry, než tato disproporce zmizí." (Nation, State and Economy [New York: New York University Press, 1983], str. 58). Viz také Human Action: A Treatise on Economics, Scholar's Edition (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), str. 620-624; Murray N. Rothbard, Power and Market: Government and the Economy (Kansas City: Sheed Andrews and McMeel, 1977), str. 52-55.

(2) O proti-produktivních důsledcích odborů viz William H. Hutt, A Theory of Collective Bargaining (Washington, D. C.: Cato Institute, 1980); idem, "Trade Unions: The Private Use of Coercive Power." Review of Austrian Economics 3 (1989); Morgan O. Reynolds, Making America Poorer: The Cost of Labor Law (Washington, D. C.: Cato Institute, 1987); k environmenatilistickému hnutí viz Lewellyn H. Rockwell, Jr., The Anti-Enviromentalist Manifesto (Burlingame, Calif.: Center for Libertarian Studies, 1993); Larry Abraham, The Greeninig: The Environmentalist's Drive for Global Power (Phoenix, Ariz.: Double A Publication, 1993).

(3) Viz k tomuto kapitolu 8 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh který selhal“.

(4) K tomuto viz obzvláště Mises, Human Action, str. 241-244; Murray N. Rothbard, Man, Economy and State, dva svazky (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1993), str. 183-200.

(5) K tomuto viz Murray N. Rothbard, The Ethics od Liberty (New York: New York Univesrity Press, 1998); Hans-Hermann Hoppe, The Economics and Ethics of Private Property (Boston: Kluwer, 1993); také viz kapitulu 9 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh který selhal“, poznámku 16.

(6) Jak nám připomíná Ludwig von Mises: "...i pokud existují takové věci jako přirozená a vrozená nenávisť mezi různými rasami, neučiní to společenskou kooperaci marnou... Společenská kooperace nemá nic co dělat s osobní láskou nebo s obecným příkázáním milovat jiného. Lidé nespolupracují za dělby práce proto, že milují nebo by měli milovat jiné lidi. Oni spolupracují protože to nejlépe slouží jejich účelům. Ani láska ani charita ani jiné soucitné cítění, ale právě správně porozuměné sobectví je to,

co původně hnalo člověka k tomu, aby se přizpůsobil sám požadavkům společnosti, respektoval práva a svobody svých druhů a nahradil nepřátelství a konflikt mírovou spoluprací." (Human Action, str. 168).

(7) Naopak vůči v současnosti módnímu multikulturalismu, mohlo by zde být připomenuto, že žádná multikulturní společnost - a zvláště ne demokratická - nikdy po dlouhou dobu nefungovala. Kniha od Petera Brimelowa, *Alein Nation: Common Sense About America's Immigration Disaster* (New York: Random House, 1995), str. 124-127, poskytuje některé současné příklady tohoto efektu. Pokud půjdeme nazpátek od současnosti: Eritrea, opanovaná Etiopií od roku 1952, se oddělila v roce 1993; Československo založené roku 1918 se rozdělilo na českou a slovenskou etnickou část v roce 1993; Sovětský svaz se rozpadl na vícero etnických částí v roce 1991 a mnoho z těchto částí je ohroženo další etnickou fragmentací; Jugoslávie založená roku 1918 se rozpadla na několik etnických částí v roce 1991 a další rozpad pokračuje; Libanon založený roku 1920, je dnes fakticky rozdělen na křesťanskou a muslimskou část (pod syrskou dominancí) od roku 1975; Kypr nezávislý od roku 1960, fakticky rozdělen na řeckou a tureckou část v roce 1974; Pákistán nezávislý od roku 1947, etnicky odlišný Bangladéš se oddělil v roce 1971; Malajsie nezávislá od roku 1963, Číňany obývaný Singapur je vyloučen roku 1965. Seznam pokračuje případy, které ještě nebyly vyřešeny: Indie a Siktové a Kašmířané; Sri Lanka a Tamilové; Turecko, Irák, Irán a Kurdové; Sudán, Čad a Arabové versus černoši; Nigérie a Ibové; Ulster a katolíci versus protestanti; Belgie a Vlámové versus Valoni; Italové a německy mluvící Jihotyrolané; Kanada a francouzsky mluvící versus anglicky mluvící. (Pozn. překladatele: od doby sepsání textu se oddělil Jižní Sudán od Sudánu a de facto se rozpadl Irák. Zcela se rozpadla Jugoslávie, Jihotyrolané si užívají v Itálii vysokou míru autonomie. Samozřejmě problémů je mnohem více viz Sýrie, Lýbie, Katalánsko atd.)

Ale není Švýcarsko se shromážděním Němců, Francouzů, Italů a Retorománů výjimkou? Ve zkratce je odpověď ne. Všechna základní moc ve Švýcarsku, obzvláště ta určující kulturní a vzdělávací záležitosti (školy) je koncentrována v rukou kantonů spíše než v rukách centrální vlády. A téměř všechny z 26 kantonů a půl-kantonů jsou etnicky homogenní. Sedmáct kantonů je téměř zcela německých; čtyři kantony jsou téměř zcela francouzské a jeden kanton je převážně italský. Jen tři kantony jsou bilingvní, švýcarská etnická rovnováha je v zásadě stabilní a je zde jen omezené množství mezi-kantonální migrace. I za těchto příznivých okolností udělalo Švýcarsko zkušenost s neúspěšným, násilným potlačením války o secesi - Sonderbundskrieg z roku 1847. Navíc vytvoření nového francouzsky mluvícího kantonu Jura odděleného od převážně německy mluvícího kantonu Bern v roce 1979 bylo předejito roky teroristických aktivit.

K vysoce pravděpodobným genetickým základům lidské tendence ke spolčování s "oblíbenými" a oddělování se od "neoblíbených," viz J. Philippe Rushton, "Gene-Culture, Co-evolution and Genetics Similarity Theory: Implications for Ideology, Ethnic Nepotism and Geopolitics," *Politics and the Life of Science* 4 (1986); idem, *Race, Evolution and Behavior* (New Brunswick, N. J.: Transaction Publisher, 1995).

(8) Ve skutečnosti jak poznamenal Max Weber v knize *Soziologie, Weltgeschichtliche Analysen, Politik* (Stuttgart: Kroener, 1964), str. 4, slavné římské cesty starověkého Říma byly typicky považovány za spíše za zlořád, než za výhodu, protože byly v zásadě vojenskými spíše než obchodními cestami.

(9) K tomu viz kapitoly 1 až 3 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh který selhal“.

(10) Viz A. m. Carr-Saunders, *World Population: past Growth and Present Trends* (Oxford: Clarendon Press, 1936), str. 182.

(11) Ibid, str. 47, odhaduje počet kriminálků, kteří byli takto transportováni do Severní Ameriky od roku 171 do roku 1776 na 50 tisíc.

(12) Viz ibid, str, 57 a 145.

(13) Viz ibid, str. 56-57. Usídlení Němců ve východní Evropě vlastně začalo v 11. století a bylo obecně podněcováno různými místními slovanskými králi a knížaty, kteří tak doufali v podnícení ekonomického rozvoje svých království. Viz Brimelow, *Alien Nation*, str. 131. Vysoce poučný popis společenských důsledků a odrazu těchto migračních politik v multikulturní Habsburské říši poskytla Misesova kniha *Nation, State and Economy*, str. 112-113: „Jakožto výsledek staletí dlouhé kolonizace byla městská buržoasie a městská inteligence německá všude v Rakousku a Uhersku, velcí majitelé půdy byli z velké části poněmčeni a všude i uprostřed cizí jazykové oblasti byly usídleni němečtí sedláci. Celé Rakousko neslo na venek německou známku; všude se nacházelo německé vzdělání a německá literatura. Všude v říši byli Němci přítomni mezi maloburžoasií, mezi dělníky a mezi rolníky, třebaže v mnoha oblastech, zvláště v Haliči, v mnoha částech Uherska a v přímořských oblastech byla německá menšina mezi členy nižších vrstev populace dosti malá. Ale v celé říši (mimo horní Itálii) procento Němců mezi vzdělanými členy vyšších vrstev bylo dost pozoruhodné a všechny ty vzdělané osoby a prosperující buržoasie, kteří nebyli sami Němci a nechtěli-li uznat příslušnost k německému národu, byli Němci svým vzděláním, mluvili německy, četli německy a jevíli se přinejmenším navenek být Němci... tak Rakousko bez pochyby nebylo německé, ale politicky neslo německou vizáž. Každý občan Rakouska, který měl vůbec nějaký zájem na veřejných záležitostech, musel zvládnout německý jazyk. Pro členy českého a slovinského národa mohlo být jakékoliv vzdělání a společenský vzestup dosažitelné jen skrze němečtí. Neměli žádnou svoji vlastní literaturu, která by jim umožnila tak učinit bez pokladů německé kultury. Kdokoliv se vyvíhl, stal se Němcem, protože právě tak členové vyšších vrstev byly Němci. Němci

to viděli a věřili, že tomu tak muselo být. Byli daleko od toho, aby chtěli povinně poněmčit všechny ne-německé národy, ale mysleli si, že se tak stane samovolně. Věřili, že každý Čech a Jihoslovan se bude snažit, i ze svých vlastních zájmů, přejat německou kulturu.

(14) K tomu viz kapitoly 1 až 3 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh který selhal“. Viz poznámka (9).

(15) Abychom se vyhnuly nedorozumění, mělo by zde být zdůrazněno, že rozdíl mezi monarchickou a demokratickou-republikánskou vládou s ohledem k migrační politice není restriktivní politika versus neomezená emigrace. Ve skutečnosti, nejtvrdší omezení stran emigrace bylo uvaleno ve 20. století tzv. socialistickými lidovými republikami východní Evropy. Spíše než o rozdíl jde o typ restrikcí, respektive motivaci, která stojí za těmito restrikcemi. Tak, zatímco monarchistická omezení emigrace byla motivována ekonomickými zájmy, demokraticko-republikánská omezení jsou typicky motivovány mocenskými zájmy, nejčastějším omezením je to, že člověk nesmí emigrovat dokud nesplní svoji povinnou vojenskou službu. Viz k tomuto Carr-Saunders, *World Population*, str. 148.

(16) Ze všech hlavních evropských zemí to byla Francie, země s nejdelší demokraticko-republikánskou tradicí, která se honosí „nejliberálnější“, tj. nejméně restriktivní, imigrací a politikou naturalizace. Viz k tomuto *ibid*, str. 57, 145 a 154.

(17) Viz Lawrence Auster, *The Path to National Suicide: An Essay on Immigration and Multiculturalismus* (Monterey, Calif.: AIECF, 1990); *Immigration and the American Identity*, Thomas Fleming, ed. (Rockford, Ill.: Rockoford Insitute, 1995); Goerge J. Borjas, *Friends or Strangers: The Impact of Immigrants on the U. S. Economy* (New York: Basic Books, 1990); *idem*, *Heaven's Door: Immigration Policy and the American Economy* (Princeton Universtiy Press, 1999); Brimelow, *Alien Nation*. Pro shrnutí pohledu, Brimelow dokumentuje, že od roku 1820 do roku 1967, když vešlo v platnost nové imigrační zákonodárství, bylo téměř 90 % imigrantů evropského původu. Naproti tomu od roku 1967 do roku 1993 nějakých 85 % z téměř 17 milionů legálních imigrantů přišlo ze zemí třetího světa, většinou z Latinské Ameriky a Asie (str. 77, 281-285). Spíše než výběr dle schopností a pracovní kvalifikace jako před rokem 1967, jsou hlavními výběrovými kritérii v současnosti „sjednocení rodin,“ „asyl“ a „diversita“ (str. 78-84). Následně průměrná úroveň vzdělání a průměrné mzdové sazby imigrantů trvale klesaly ve srovnání s jejich protějšky, rodilými Američany. Navíc participace na sociálních dávkách ze strany imigrantských domácností výrazně překračuje – a také roste – participaci u rodilé populace (která zahrnuje černochoy a Portorikánce s již extrémně vysokou participací na sociálních dávkách). Pro příklad participace na sociálních dávkách u imigrantů z Kambodži a Laosu je téměř 50 %; u vietnamských imigrantů je to nad 25 %; u imigrantů z Dominikánské republiky 28 %, z Kuby 16 %, z

z bývalého Sovětského svazu je to 16 %; z Číny 10 %. Podobně, imigranti zůstávají na podpoře delší dobu, kterážto se prodlužuje (str. 141-153, 287-288). Konečně, ale nikoliv jakožto poslední věc, Brimelow odhaduje, že jestliže současné trendy legální stejně jakožto nelegální imigrace budou pokračovat, populace evropských potomků, která tradičně tvořila skoro 90 % americké populace, se do roku 2050 stane menšinou (str. 63). Ale nebudou všichni imigranti asimilováni a nestanou se Američany? Pravděpodobně ne, protože pro snahu se úspěšně asimilovat, musí být příliv imigrantů malý ve srovnání s hostitelskou populací. Nicméně, současný příliv okolo milionu legálních imigrantů (a dvouset nebo třiset tisíc ilegálních imigrantů) za rok se koncentruje jen do pár regionů: California, Texas, Illinois, Florida, New York a New Jersey – a většina imigrantů skutečně míří do šesti metropolitních oblastí: Los Angeles, Anaheim, Chicago, Miami, New York a Washington D. C. (str. 36). V těchto regionech je počet imigrantů proporcionálně tak veliký, že jakákoliv asimilace nepřichází vůbec v úvahu. Spíše než aby se postupně amerikanizovali, imigranti v těchto oblastech ustavily „země“ třetího světa na původně americké půdě. George Borjas tvrdí, že: „...téměř čtvrtina imigrantských domácností obdržela nějaký typ sociální pomoci, ve srovnání s 15 procenty rodilých domácností... Co více, používání veřejné sociální pomoci imigranty během času roste. Zdá se, že asimilace nezahrnuje nejen učení se o příležitostech na pracovním trhu, ale také příležitosti poskytované sociálním státem blahobytu... Studie National Academy of Science uzavírá, že imigrace ve skutečnosti zvýšila daně typicky rodilým domácnostem v Kalifornii o 1 200 dolarů za rok... [Pokud jde o uprchlíky obzvláště] důkazy ukazují na to, že... po 10 letech ve Spojených státech 16 % vietnamských uprchlíků, 24 % procent kambodžských uprchlíků a 34 % laoských uprchlíků ještě pořád pobíralo veřejnou sociální pomoc. (Heaven's Door: Immigration Policy and the American Economy," Milken Institute Review 1, číslo 3 [1999]: str. 64-65 a 79.) Navíc Borjas zdůrazňuje to, že: "etnické záležitosti jsou v ekonomickém životě důležité a jsou důležité po dlouhou dobu" (str. 66). Tak (se stoupající mírou zvětšující se) rozdíl ve schopnostech mezi rodilou a imigrantskou populací nemizí rychle jakožto výsledek kulturní asimilace. Místo toho se imigranti přemisťují typicky do "etnických ghett", které "rodí etnické rozdíl," a tak "rozdíly ve schopnostech dané etnicitou můžou přetrvat po tři generace" (str. 66).

(18) K právu a ekonomice "afirmativních akcí" a diskriminace viz Richard A. Epstein, *Forbidden Grounds* (Chicago: University of Chicago Press, 1992); Walter Block a Michael Walker, edice, *Discrimination, Affirmative Action and Equal Opportunity* (Vancouver: Frazer Institute, 1982); Hugh Murray, "White Male Privilege? A Social Construct for Political Oppression," *Journal of Libertarian Studies* 14, číslo 1 (1999).

(19) Až do vydání pravidla amerického Nejvyššího soudu v roce 1875 bylo omezování

imigrace do Spojených států považováno za otázku státu spíše než federace.

(20) Viz kapitolu 5 z Hoppeho knihy „Demokracie, Bůh který selhal“.

(21) V současnosti okolo poloviny amerických v cizině narozených občanů po více než pěti letech přítomnosti v USA ještě nemluví prakticky vůbec anglicky. Z největší imigrantské skupiny Hispánců dobře okolo dvou třetin nemluví prakticky anglicky. Viz Brimelow, *Alien Nation*, str. 88-89. Jejich intelektuální výkony jsou výrazně níže než je americký průměr (ibid, str. 56); a narůstající množství důkazů naznačuje, že úroveň kriminality imigrantské populace systematicky převyšuje úroveň u rodilé populace (str. 182-186).

VII. O svobodném obchodu a omezené imigraci

(1) Diskuse o Davidu Ricardovi může být nalezena v jeho knize „Principle of Political Economy and Taxation“ (New York: E.P.Dutton, 1948), kapitola 7; nejbrilantnější obrana svobodného obchodu 19. století a intelektuální vyvrácení všech forem protekcionistických politik může být nalezeno i ve Frédéric Bastiat, *Economic Sophism* (Irvington-on-Hudson, N. Y.: Foundation for Economic Education, 1975) a idem, *Selected Essays on Political Economy* (Irvington-on-Hudson, N. Y.: Foundation for Economic Education, 1975); pro moderní, abstraktní a teoreticky rigorózní zpracování předmětu svobodného obchodu viz Ludwig von Mises, *Human Action: A Treatise on Economics*, Scholar's Edition (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), kapitola 8, zvláště str. 158ff; prohlášení Patricka J. Buchanana proti svobodnému obchodu jsou presentovány v jeho knize *The Great Betrayal: How American Sovereignty and Social Justice are Sacrificed of the Gods of the Global Economy* (Boston: Little, Brown, 1998). Aby se nemyslelo, že protekcionistické názory jsou omezeny na novinářské nebo politické kruhy viz David S. Landes, *The Wealth and Poverty of Nations* (New York: Norton, 1998), zvláště str. 265ff, 452ff, 521ff, který ukazuje názory podobné Buchananovým. Doktrína svobodného obchodu podle Landese je "náboženstvím" (str. 452) a její představitelé jako William Stanley Jevons jsou "opravdoví věřící" (str. 532). Landes cituje Jevonse jak (v roce 1883) říká: "Svoboda obchodu může být považována za základní axiom politické ekonomie... Můžeme vítat bona fide zkoumání stavu obchodu a příčiny naší současné krize, ale nemůžeme již očekávat, že změníme naše názory na svobodný obchod pomocí takového zkoumání, stejným způsobem jako by matematická společnost očekávala vyvrácení Euklidových axiomů během zkoumání komplexního problému." (str. 453) Zatímco jasně nesouhlasí s Jevonsovým tvrzením, Landes (podobně jako Buchanan) nečiní žádný pokus poskytnout cokoli podobného pro jeho vyvrácení.

(2) Murray N. Rothbard, *Power and Market* (Kansas City: Sheed Andrews and McMeel, 1977), str. 48 nabídl následující *reductio ad absurdum* protekcionistické teze: „Předpokládejme, že Jones má farmu "Jonesovy hektary," a Smith pro něj pracuje. Prosáknutý idejemi ve prospěch cel, Jones vyzve Smithe, aby u něj nakupoval. 'Ponechte peníze v Jonesových hektarech,' 'nenechte se vykořisťovat záplavou produktů od levné pracovní síly cizinců mimo Jonesovy hektary,' a podobné zásady se stanou hesly těchto dvou mužů. K zajištění toho, že jejich cílů bude dosaženo, Jones zavede 1 000 % clo na dovozy všeho zboží a služeb z 'ciziny,' tj. mimo farmu. Jako výsledek Jones a Smith vidí to, jak jejich volný čas nebo-li 'problém s nezaměstnaností' mizí, jak pracují od úsvitu do soumraku ve snaze získat výrobou statky, které si žádají. Některé z nich nemohou vyrobit vůbec; jiné můžou, po úsilí

trvajícím staletí. Je pravdou, že sklízí sliby protekcionismu: 'soběstačnost,' ačkoliv je 'dostatek' holým přežíváním namísto komfortního života. Peníze jsou 'drženy doma' a můžou si sobě navzájem vyplácet vysoké nominální mzdy a ceny, ale muži zjistí, že reálná hodnota jejich mezd, co se týká statků, drasticky poklesla."

(3) Viz k tomuto Murray N. Rothbard, *The Dangerous Nonsense of Protectionism* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1988). Co obhájci "férového" obchodu typicky ponechávají na prvním místě nezodpovězené, jak poukazuje Rothbarda, je to, proč jsou mzdové sazby v USA vyšší než v Mexiku anebo na Tchajwanu. "Jestliže jsou americké mzdy dvojnásobné oproti tchajwanským, je to proto, že americká práce je hodně kapitalizována, je vybavena vícero nástroji a lepšími nástroji, a je tak v průměru, dvakrát produktivnější. V jiném smyslu, předpokládáme, že pro amerického pracujícího není "férové" vydělávat více než tchajwanský pracující, kvůli jeho osobním kvalitám, ale proto, že ti, co spoří a investoři ho vybavili větším množstvím nástrojů. Ale mzdová sazba není určena jen osobními kvalitami, ale také relativní vzácností a v USA je pracující relativně vzácnější než na Tchajwanu... Řečeno jiným způsobem, fakt, že americké mzdové sazby jsou v průměru dvojnásobné proti tchajwanským, nečiní náklady na práci v USA dvojnásobnými oproti tchajwanským. Protože pracovní síla je v USA dvakrát tak produktivnější, znamená to, že dvojnásobné mzdové sazby v USA jsou kompenzovány dvojnásobnou produktivitou, tak že náklady na práci na jednotku produktu v USA a Tchajwanu mají tendenci, v průměru, být stejné. Jeden z hlavních omylů protekcionistů je zaměnění ceny práce (mzdové sazby) s jejími náklady, které také závisejí na relativní produktivitě... Tak problém, kterému čelí američtí zaměstnavatelé není opravdu "levná práce" na Tchajwanu, protože "drahá práce" v USA je přesně výsledkem poptávky po vzácné práci ze strany zaměstnavatelů. Problémem, kterému čelí méně efektivní americké textilky nebo automobilky není až tak levné práce na Tchajwanu nebo v Japonsku, ale ten fakt, že jiné americké obory jsou dosti efektivní, aby si mohly dovolit nabídnout mzdy, které jsou v první řadě vyšší... Tak uvalením ochrannářských cel a kvót za účelem ochrany, pomoci a udržení míst v málo efektivních amerických textilkách nebo automobilkách, výrobcích mikročipů, protekcionisté nejen, že poškozují americké spotřebitele. Také poškozují efektivní americké firmy a obory, kterým je zabráněno zaměstnat zdroje, které jsou nyní vázané v nekompetentních firmách, a které by jinak byly schopné rozšiřovat a prodávat svoje efektivní produkty doma i v zahraničí." (str. 6-7). Viz také Henry Hazlitt, *Economics in One Lesson* (New Rochelle, N.Y.: Arlington House, 1979), kapitola 11.

(4) Viz k tomu William H. Greenleaf, *The British Political Tradition*, 3 svazky (Londýn: Methuen, 1983-87), zvláště svazek 1: *The Rise of Collectivism*; také Albert V. Dicey,

Lectures on the Relation Between Law and Public Opinion During the Nineteen Century (Londýn: Macmillan, 1914).

(5) K tomu viz Murray N. Rothbard, "Origins of the Welfare State in America," *Journal of Libertarian Studies* 12, číslo 2 (1996); Robert Higgs, *Crisis and Leviathan* (New York: Oxford University Press, 1987); *A New History of Leviathan*, Ronald Radosh a Murray N. Rothbard, edice (New York: E. P. Dutton, 1972); James Weinstein, *The Corporate Ideal in the Liberal State* (Boston: Beacon Press, 1968); Arthur A. Ekirch, *The Decline of American Liberalism* (New York: Atheneum, 1967); Gabriel Kolko, *Railroads and Regulation* (Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1965); idem, *The Triumph of Conservatism* (New York: Free Press, 1963).

(6) Viz dále o tomto Ludwig von Mises, *Nation, State and Economy* (New York: New York University Press, 1983), zvláště str. 56ff; Rothbard, *Power and Market*, str. 52ff.

(7) Ve snaze dát věci do řádné perspektivy, mohlo by být užitečné podat nějaký krátký záznam komentářů stran těchto oblastí svobodného obchodu a domácího státu blahobytu. Tyto poznámky se především týkají situace v USA, ale platí také celkem vzato i pro západní Evropu. Svobodný obchod znamená to, že se neuvalují žádná dovozní cla anebo kvóty, ani se nedotuje vývoz zboží nebo se nepodporuje jakákoliv jiná vývozní podpora. Obzvláště, svobodný trh nevyžaduje žádné bilaterální nebo multilaterální dohody nebo smlouvy. Místo toho, politiky svobodného trhu mohou být implementovány ihned a jednostranně a mezivládní obchodní dohody, bez ohledu na to, jak jsou nazývány, musí nevyhnutelně být považovány za indikátory restrikcí na mezinárodní obchod, spíše než za svobodný obchod. Ve světle tohoto, musí být líčení záznamu o svobodném obchodu USA považováno za chmurné. (Viz k tomuto pro příklad James Gwartney, Robert Lawson and Walter Block, *Economic Freedom of the World 1975-1995* (Vancouver: Fraser Institute, 1996), str. 35f, 299 a 302.) Labyrint cel a regulací omezuje volný import doslova tisícovek zahraničního zboží, od surovin po zemědělské produkty, stroje a sofistikované výrobky. Ve stejný čas je vláda USA zaměstnána širokou paletou programů na podporu vývozu, sahajících od jednoduchých vývozních dotací a zahraniční pomoci vyžadující nákup jistého amerického zboží k masivní fiskální záchraně amerických investorů v cizích zemích a k otevřenému nebo skrytému vojenskému tlaku a hrozbám. Navíc s tak zvanou North American Free Trade Agreement (NAFTA), dokumentem vlády USA o 2 400 stranách (když recept na svobodný obchod může být napsán ve dvou větách!), ve spolupráci s vládami Kanady a Mexika, nedávno USA přijaly další bludiště restrikcí na mezinárodní obchod a regulací. Vskutku NAFTA zahrnuje rostoucí harmonizaci daní a regulačních struktur skrze celou Severní Ameriku (velmi podobnou tomu, jak to dělá tzv. Evropská unie pro většinu západní Evropy). Podobná omezení jsou aplikována na nové smlouvy, třeba výsledek smlouvy GATT (General Agreement on Tariffs and Trade)

nedávného „Uruguajské kola,“ Světové obchodní organizace. Viz k tomu The Nafta Reader: Free-Market Critiques of the North American „Free Trade“ Agreement (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1993) a The WTO Reader: Free Market Critiques of the World Trade Organization (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1994). Samozřejmě pozoruhodnější je seznam domácích opatření státu blahobytu USA (a podobně v západní Evropě). Seznam v tomto ohledu není v USA uniformní. Veřejná sociální pomoc je pro příklad vyšší v Kalifornii než v Alabamě, což vysvětluje významnou migraci za sociálními dávkami v rámci USA. Dostatečné je říci nicméně to, že sociální pomoc v USA včetně vyplácení hotovosti stejně jako množství druhů dávek jako jsou poukázky na jídlo, příspěvky na bydlení, medicaid, dětské přídavky a veřejné vzdělávání atd., může lehce dosáhnout čistého příjmu domácnosti 20 tisíc dolarů za rok a narůst až do výše 40 tisíc dolarů za rok.

(8) Takováto pozice je obhajována opakovaně pro příklad editory editorské stránky vysoce vlivných novin Wall Street Journal, vedených neokonzervativcem Robertem Bartleyem. Viz pro příklad Wall Street Journal z 3. července 1990, kde je navržen ústavní dodatek: "Neměly by existovat žádné hranice." Podobně pozice otevřených hranic byla navrhována Stephenem Moorem z Cato Insitutu, Donaldem Boudreauxem z Foundation for Economic Education a Jacobem Hornbergem z Future for Freedom Foundation. Zatímco tito jednotlivci a instituce se typicky odvolávají na Juliana L. Simona jako svého patrona svatého v tomto ohledu, Simon ve skutečnosti neobhajoval politiku otevřených hranic. Viz jeho knihu "The Economic Consequence of Immigration (Cambridge, Mass.: Blackwell, 1987), str. 309. Mnohem skromněji Simon doporučuje místo toho "zvýšení migračních kvót v sérii zvýšení o určitou velikost - pravděpodobně půl procenta nebo jedno procento celkové populace v každém kroku - aby byly kontrolovány jakékoliv neočekávané negativní následky" (Ibid., str. 348, také str. 310). Co je důležitější Simon navrhuje se zbavit těch potenciálních imigrantů, kteří se stanou zátěží v podobě sociálních dávek" (str. 319). Doporučuje diskriminaci ve prospěch "vzdělaných" imigrantů a těch, kteří demonstrují zběhlost v angličtině (str. 327), navrhuje dávání "přednosti těm žadatelům s finančními aktivy," kteří jsou schopni činit "přímé investice" v hostitelské zemi (str. 328) a je obzvláště nadšen myšlenkou na "prodej práva na imigraci do USA nejvyšší nabídce" (str. 329, 335). Ve svém posledním publikovaném článku se Simon pouští ještě dále od obhajoby politiky otevřených dveří. Viz Julian L. Simon, "Are There Grounds for Limiting Immigration?" Journal of Libertarian Studies 13, číslo 2 (1998).

(9) Dvě užitečná čísla mohou ukazovat na velikost potencionálního problému. Za prvé podle výzkumů provedených v ranných 90. letech 20. století v bývalém Sovětském svazu, více než 30 % populace, tj. skoro 100 milionů lidí, vyjádřilo touhu emigrovat. Za

druhé během 90. let 20. století konaly USA roční loterii "diversity", nabízely visa lidem, kteří mají původ v "zemích s nízkou mírou imigrace do Spojených států."

Loterie roku 1997 přitáhla 3,4 miliony žadatelů na 50 tisíc dostupných víz.

(10) Opravdu pozoruhodná pozice je vytyčena článkem Waltera Blocka "A Libertarian Case for Free Immigration," *Journal of Libertarian Studies* 13, č. 2 (1998). Block nepopírá výše předpověděné následky "politiky otevřených hranic." Naopak, píše: "...předpokládejme že neomezovaná imigrace je na pořadu dne, zatímco minimální mzdy, odbory, sociální dávky a zákoník měkký ke kriminalitě jsou v hostitelské zemi pořád v platnosti. Potom, by se mohlo docela dobře tvrdit, že hostitelská země bude vystavena rostoucí kriminalitě, sociálním dávkám a nezaměstnanosti. Politika otevřených dveří by potom neimplikovala ekonomickou svobodu, ale nucenou integraci s celou spodinou světa, která má dost peněz na to, aby dosáhla našich břehů." (str. 179). Nicméně Block potom pokračuje v obhajobě politiky otevřených dveří, bez ohledu na tyto předpovídané následky a tvrdí, že takový postoj je vyžadován principy libertariánské politické filosofie. Vezmeme-li Blockův nepopíratelný kredit jakožto vůdčího současného libertariánského teoretika, je vhodné vysvětlit, kde jeho argumentace sešla ze správné cesty, a proč libertariánství nevyžaduje žádné takové věci jako je politika otevřených dveří. Blockův proimigrační postoj je postaven na jedné analogii. "Vezměme případ pobudy v knihovně," uvádí. Co, pokud vůbec něco, by s ním mělo být uděláno? Pokud je to soukromá knihovna... právo by mělo dovolovat vlastníkovu násilím vypudit takovouto osobu dle svého uvážení, jestliže je to potřeba ... Ale co, jestliže jde o veřejnou knihovnu? ... Jako takové jsou tyto knihovny podobné nepřivlastněnému statku. Jakýkoliv člověk, který je okupuje má stejně takové množství práva na ně jako jiný člověk. Kdybychom byli ve stavu revoluční války, potom první homesteader může získat nad nimi kontrolu. Ale pokud není, tak jako nyní, dáno takové „válečné“ zvažování, jakýkoliv rozumný zásah do veřejného vlastnictví by byl legitimní... Člověk by mohl 'smrdět' v knihovně oděrem neumytého těla nebo nechávat po ní odpadky nebo 'osvobodit' některé knihy, ale nemohl by rozmístit zemní miny v jejím prostoru, aby vyhodil do vzduchu uživatele této knihovny." (str. 180-181) Základním omylem v této argumentaci, podle které každý, zahraniční imigrant ne méně než domácí pobuda, má rovné právo na domácí veřejné vlastnictví, je Blockovo tvrzení, že veřejné vlastnictví "je podobné nepřivlastněným statkům." Ve skutečnosti existuje zásadní rozdíl mezi nevlastněním statku a veřejným vlastnictvím. To druhé je de facto vlastněno daně platícími členy domácí veřejnosti. Oni financovali toto vlastnictví; proto, ve shodě s množstvím daní, které zaplatili jednotliví členové, musí být tito považováni za legitimní vlastníky. Ani pobuda, jenž pravděpodobně neplatil žádné daně, ani cizinec, který jistě žádné daně nezaplatil, nemohou být vůbec pokládáni za ty, co mají

jakékoliv právo týkající se veřejného vlastnictví. Viz k tomu 6. kapitolu knihy *Demokracie, bůh který selhal, zvláště postscriptum*.

(11) Povšimněme si, že i kdyby imigranti byli vyjmuti ze všech oprávnění na požitky státu blahobytu stejně jako z demokratického „práva“ hlasovat, pořád by byli „chráněni“ a podrobeni všem v současnosti existujícím antidiskriminačním zákonům afirmativní akce, které by bránily domácím residentům před jejich „arbitrárním“ vyloučením ze zaměstnání, bydlení a jiných forem „veřejného“ bydlení.

(12) Pro brilantní literární zpracování předmětu „svobodné“ imigrace viz knihu Jeana Raspaila, *The Camp of the Saints* (New York: Charles Scribner's Sons, 1975).

(13) Pro teorii anarchokapitalismu viz Murray N. Rothbard, *The Ethics of Liberty* (New York: New York University Press, 1988); idem, *For A New Liberty* (New York: Collier, 1978); Hans-Hermann Hoppe, *The Economics and Ethics of Private Property* (Boston: Kluwer, 1993); David Friedman, *The Machinery of Freedom: Guide to Radical Capitalism* (La Salle, Ill.: Open Court, 1989); Morris a Linda Tannehill, *The Market for Liberty* (New York: Laissez Faire Books, 1984); Anthony de Jasay, *Against Politics: On Government, Anarchy and Order* (Londýn: Routledge, 1997).

(14) „Jestliže by každý kousek země v zemi byl vlastněn nějakou osobou, skupinou nebo sdružením,“ vysvětluje Murray N. Rothbard, „tak by to znamenalo, že žádný imigrant by tam nemohl vstoupit, jestliže by nebyl pozván ke vstoupení a nebyl mu dovolen nájem anebo nákup vlastnictví. Zcela privatizovaná země by byla tak uzavřená jak si konkrétní obyvatelé a majitelé majetku přejí. Zdá se jasné, potom, že režim otevřených hranic, který de facto existuje v USA se rovná povinnému otevření ze strany centrální vlády, stát jež se stará o všechny ulice a veřejné pozemky, a který neodráží opravdu přání vlastníků... Úplná privatizace by urovnala mnoho lokálních konfliktů a problémů s externalitami – nejen problém imigrace. Pokud by každou lokalitu a čtvrť vlastnily soukromé firmy, korporace, nebo smluvní komunity, vládla by skutečná diverzita podle preferencí každé komunity. Některé společnosti by byly etnicky nebo ekonomicky rozmanité, jiné zase etnicky a ekonomicky homogenní. Některé lokality by povolily pornografii a prostituci, anebo drogy a interrupce, jiné by některé z toho, anebo všechno, zakázaly. Zákaz by ale nepocházel od státu, představoval by jen požadavky, které by museli plnit rezidenti, anebo ti, kteří by užívali něčí osobní anebo komunitní půdu. Etatisty, kteří touží všem vnutit vlastní hodnoty, by tento model zklamal. Zato každý jednotlivec anebo skupina by mohli žít v sousedství lidí, kteří sdílejí své hodnoty a preference. Nebyla by to žádná Utopie ani všelék na konflikty, ale přinejlepším druhé nejlepší řešení, se kterým by byli lidé ochotni žít.“ (*"Nations by Consent: Decomposition the Nation-State," Journal of Libertarian Studies* 11, č. 1 [1994]: str. 7). Česky vyšlo zde:

<https://www.bawerk.eu/clanky/texty-jinych-autoru/narody-vznikajici-souhlasem--dekompozice-narodniho-statu-od-m.-n.-rothbarda.html>.

(15) Poznamenejme, že za (reálného) socialismu byla každá forma vnější imigrace předmětem vládní kontroly. Viz k tomuto Victor Zaslavsky a Yuri Lury, "The Passport Systeme in the USSR a Changes in the Soviet Union," *Soviet Union* 8, č. 2 (1979).

(16) Viz k tomu Hans-Hermann Hoppe, *A Theory of Socialism and Capitalism* (Boston: Kluwer, 1989), kapitola 3; idem, "Desocialization in a United Germany," *Review of Austrian Economics* 5, č. 2 (1991) (česky viz zde:

<https://www.bawerk.eu/clanky/texty-jinych-autoru/desocializace-ve-sjednocenem-nemecku-od-hanse-hermanna-hoppeho.html>); idem, "The Economy and Political Rationale for European Secessionism," in *Secession, State and Liberty*, David Gordon, ed. (New Brunswick, N. J.: Transaction Publisher, 1998).

(17) V současném právním prostředí, v němž je domácím vlastníkům zásadně bráněno se účastnit jakékoliv formy diskriminační aktivity, přítomnost zahraničních gastarbeiterů nevyhnutelně povede k rozšiřující se nucené integraci. Jednou přijati, kteréžto přijetí je založeno na existující smlouvě o zaměstnání, tito pracovníci potom budou schopni použít soudní dvory k tomu, aby získali přístup do domů, škol a do jakékoliv formy "veřejného" podniku anebo ubytování. Proto, ve snaze o překonání tohoto problému, zaměstnavatelé musí být požádáni o to, aby svým gastarbeiterům nabídli nejen zaměstnání, ale i bydlení a jiné věci jako jsou nákupy, lékařská péče, zaučení nebo zábavní zařízení, tj. vybavení samostatných továrních měst. Pro diskusi o hodně pomlouvané instituci továrních měst viz James B. Allen, *The Company Town in American West* (Norman: Oklahoma University Press, 1966).

(18) Viz k tomu také kapitolu 10, oddělení 6 knihy *Demokracie, Bůh který selhal* a Spencer H. MacCallum, *The Art of Community* (Menlo Park, Calif.: Insitute for Humane Studies, 1970).

VIII. O spolupráci, kmenu, městě a státu

- (1) Ludwig von Mises, *Human Action: A Treatise on Economic*, Scholar's Edition (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1998), str. 160.
- (2) Viz k tomuto Jonathan Bennett, *Rationality: An Essay Toward an Analysis* (London: Routledge and Kegan Paul, 1964).
- (3) Mises, *Human Action*, str. 169.
- (4) Ibid, str. 144.
- (5) Zřídka kdy byl význam poznání a racionality pro vznik a udržení společnosti silněji zdůrazněn než Misesem. Ten vysvětluje, že jeden musí připustit, že sklon primitivního člověka k zabíjení a sklon ke krutosti byly vrozené. Můžeme také předpokládat, že kvůli podmínkám dřívějších věků byla inklinace k agresivitě a vraždění příznivější pro zachování života. Člověk byl kdysi brutálním zvířetem... Ale jeden nesmí zapomenout, že byl fyzicky slabým zvířetem; nebyl by soupeřem o kořist pro velká zvířata, pokud by nebyl vybaven mimořádnou zbraní, rozumem. Skutečnost, že člověk je tvorem rozumným, že nereaguje bez zábran na každý podnět, ale upravuje svoje chování podle rozumového uvážení, nesmí být nazván nepřirozeným ze zoologického bodu pohledu. Racionální chování znamená, že člověk tváří tvář faktu, že nemůže uspokojit všechny své pudy, touhy a chutě, vzdává se uspokojení těch, které považuje za méně naléhavé. Ve snaze neohrozit pracující společenskou spolupráci, je člověk přinucen se vzdát uspokojení těch tužeb, jejichž uspokojení by bránilo ustavení společenských institucí. Není zde žádná pochybnost o tom, že takové odřeknutí se je bolestivé. Nicméně člověk učinil svou volbu. Vzdal se uspokojení některých tužeb, které nejsou kompatibilní se společenským životem a dal přednost uspokojení těch tužeb, které jsou realizovatelné jen za systému dělby práce anebo jsou za tohoto systému realizovatelné v hojnější míře... Toto rozhodnutí není nezvratné a konečné. Výběr otců nenarušuje svobodu synů si vybrat. Ti mohou rozhodnutí zvrátit. Každý den mohou přistoupit k přehodnocení hodnot a preferovat barbarství před civilizací anebo jak říkají někteří autoři, nahradit intelekt pocity, rozum mýtem a mír násilím. Ale musí si vybrat. Není možné mít věci neslučitelné s jinými. (*Human Action*, str. 171-172) Viz k tomuto také Joseph T. Salerno, „Ludwig von Mises as Social Rationalist“ v *Review of Austrian Economics* č. 4 (1990).
- (6) „V rámci společenské kooperace,“ píše von Mises, „se může mezi členy společnosti objevit pocit sympatie a přátelství a smysl proto držet pospolu. Tyto pocity jsou zdrojem lidské nejrozkošnější a nejužasnější zkušenosti. Jsou drahocennou ozdobou života; pozvedají živočišný druh člověka do výšin skutečné lidské existence. Nicméně, nejsou, jak někteří tvrdí, činiteli, kteří přinášejí společenské vztahy. Jsou to

plody společenské kooperace, prospívají jen v jejím rámci; nepředcházejí ustavení společenských vztahů a nejsou pramenem, z kterého tyto pramení.“ (Ibid, str. 144). „Vzájemná sexuální přitažlivost mužů a žen,“ vysvětluje von Mises dále, „je vrozená lidské zvířecí nátuře a nezávislá na jakémkoliv myšlení a teoretizování. Je přípustné ji nazývat původní, vegetativní, instinktivní nebo mysteriózní; ... Nicméně ani kopulace, ani to, co ji předchází a následuje nevytváří společenskou kooperaci a společenský model života. Zvířata se též spolu během páření spojují, ale nemají rozvinuté společenské vztahy. Rodinný život není jenom produktem sexuálních vztahů. Není žádným způsobem přirozené a nutné, aby rodiče a děti žili spolu způsobem, jakým tak činí v rodině. Páření nemusí vyústit v rodinnou organizaci. Lidská rodina je výstupem myšlení, plánování a jednání. Je to tento fakt, který ji radikálně odlišuje od zvířecích skupin, které nazýváme analogicky zvířecími rodinami.“ (Ibid, str. 167).

(7) K významu rasy a etnicity a zvláště o „genetické podobnosti a nepodobnosti“ jakožto zdroje vzájemné přitažlivosti a odmítání viz J. Philippe Rushton, *Race, Evolution and Behavior* (New Brunswick, N. J.: Transaction Publisher, 1995); idem, „Gene Culture, Co-Evolution and Genetic Similarity Theory: Implications for Ideology, Ethnic Nepotism, and Geopolitics,“ v *Politics and the Life Sciences* 4 (1986); idem, „Genetic Similarity, Human Altruism and Group Selection,“ v *Behavioral and Brain Sciences* 12 (1989); idem, „Genetic Similarity in Male Friendship,“ v *Ethology and Sociobiology* 10 (1989); také Michael Levin, *Why Race Matters* (Westport, Conn.: Praeger, 1997); idem, „Why Races Matters: A Preview,“ *Journal of Libertarian Studies* 12, č. 2 (1996).

(8) Viz Murray N. Rothbard, „Freedom, Inequality, Primitivism and the Division of Labor.“ V idem, *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and Other Essays* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 2000).

(9) Viz knihu Wilhelma Mühlmanna, *Rassen, Ethnien, Kulturen. Moderne Ethnologie* (Nüewied: Luchterhand, 1964), str. 93-97. „... obecně mimo horní vrstvu skupiny obchodníků, mírové rasové anebo etnické smísení je typicky omezeno na členy společenské horní vrstvy, tj. urozené lidí a aristokracii. Tak rasově a etnicky nejméně čistými rodinami jsou charakteristicky vůdčí královské dynastie.

(10) Pro příklad historik Fernard Braudel podal následující popis komplexního vzoru prostorového oddělení a funkční integrace a odpovídající mnohonásobnosti oddělených a soutěžících jurisdikcí rozvinutých ve velkých obchodních centrech jako bylo město Antiochie během rozkvětu islámské civilizace od 8. do 12. století: V městském centru: „...byla Velká mešita pro týdenní kázání... vedle byl bazar, tj. obchodnická čtvrť s ulicemi a obchody (souk) a jejími karavanseráji nebo skladišti, stejně jako veřejné lázně... Řemeslníci se seskupovali koncentricky, počínaje Velkou mešitou: prvně výrobci a prodavači parfémů a kadidla, potom obchody prodávající

látky a koberečky, šperky a pokrmy: krámy a konečně nejskromnější řemesla... kurýři, ševcové, kováři, hrnčíři, sedláři, barvíři. Jejich obchody označovaly hranici města... V principu, každé z těchto řemesel mělo svoji stálou lokalitu pro všechny časy. Podobně magzhen čili vládcova čtvrť byla v principu umístěny na okraji města, dosti daleko od nepokojů a lidových revolt. Vedle ní a pod její ochranou byla mellah čili židovská čtvrť. Mosaika byla kompletní velkou různorodostí obytných čtvrtí rozdělených rasou a náboženstvím: těch bylo v Antiochii samotné 45. „Město bylo shlukem různých čtvrtí, všechny žily ve strachu z masakrů.“ Tak západní kolonisté s rasovou segregací nikde nezačali – ačkoliv ji nikde nepotlačili.“ (Braduel, *A History of Civilizations*, [New York: Penguin Books, 1995], str. 66).

(11) Viz Otto Brunner, *Sozialgeschichte Europas im Mittelalter* (Göttingen: Vandenhoeck and Ruprecht, 1984), kap. 8; Henry Pirenne, *Medieval Cities* (Princeton, N. J.: Princeton University Press, 1969); Charles Tilly a Wim P. Blockmans, edice., *Cities and the Rise of States in Europe, 1000-1800* (Boulder, Colorado: Westview Press, 1994); Boudewijn Bouckaert, „Between the Market and the State: The World of Medieval Cities,“ in *Values and the Social Order*, sv. 3, *Voluntary versus Coercive Orders*, Gerard Radnitzky, ed. (Aldershot, U. K.: Avebury, 1997). Mimochodem, velmi pomlouvaná židovská ghetta, která byla charakteristická pro evropská města ve středověku, nesvědčila o podřízeném právním statusu poskytnutém Židům nebo o antisemitské diskriminaci. Naopak ghetto bylo místem, kde si Židé užívali kompletní samosprávy, a kde platilo rabínské právo. Viz k tomuto Guido Kisch, *The Jews in Medieval Germany* (Chicago: University of Chicago Press, 1942); viz také Erik von Kuenhelt-Leddihn, „Hebrews and Christians,“ *Rothbard-Rockwell Report* 9, č. 4 (duben 1998).

(12) Pro sociologické zpracování první (před-demokratického) stavu rozvoje městských států, charakterizovaných aristokraticko-patricijskou vládou založenou na rodinách (klanech) a rozdělenou mezi tyto rodiny (klany) a konfliktech rodin viz Max Weber, *The City* (New York: Free Press, 1958), kap. 3. Viz také poznámku 16 dole.

(13) Toto tvrzení, týkající se charakteristické demokraticko-republikánské – spíše než monarchistické – formy vlády ve velkých komerčních městech by nemělo být špatně interpretováno jako jednoduchý empiricko-historický problém. Vskutku, formování vlády historicky předcházelo rozvoji velkých obchodních center. Většina vlád byla monarchistickou nebo knížecí vládou, a když poprvé povstala velká komerční města, moc králů a knížat se typicky zpočátku rozšířila na tyto nově rozvinuté urbanizované oblasti. Místo toho by shora uvedené tvrzení mělo být interpretováno jako sociologický problém, týkající se nepravděpodobnosti vnitřního původu královské anebo knížecí vlády nad velkými obchodními centry s etnicky smíšenou populací, tj. jakožto odpověď na v zásadě hypotetickou a kontrafaktuální otázku. Viz k tomuto

Max Weber, *Soziologie, Weltgeschichtliche Analyse, Politik* (Stuttgart: Kroener, 1964), str. 41-42, kde je poznamenáno, že králové a šlechta, i pokud sídlili ve městech, nebyli nicméně rozhodně městskými králi a městskými šlechtici. Centra jejich moci spočívala mimo města, na venkově a ovládání velkých obchodních center bylo jen slabé. Proto se první experimenty s demokraticko-republikánskou formou vlády udávaly charakteristicky ve městech, která se odtrhla od a získala nezávislost na svém převážně monarchistickém a venkovském okolí.

(14) K eliminační konkurenci a vrozené tendenci státu směrem k centralizaci a územní expanzi – nakonec až do bodu ustavení světové vlády – viz kapitoly 5, 11 a 12 autorovy knihy „Demokracie, bůh, který selhal.“

(15) Viz k tomuto Helmut Schoeck, *Envy: A Theory of Social Behavior* (New York: Harcourt, Brace and World, 1970); Rothbard, *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and other Essays*; a zvláště "Freedom, Inequality, Primitivism and the Division of Labor," v *Ibid.*

(16) Pro sociologické pojednání o tomto druhém - demokratickém anebo "plebejském" - stupni v rozvoji městské vlády, založené a rozdělené na třídách a "třídních konfliktech" (spíše než na klanech a rodinných konfliktech, jako tomu bylo během předcházejícího vývojového stádia vládnutí), viz Max Weber, *The City*, kapitola 4. V kontrastu k patricijské městské vládě, plebejská vláda, Weber poznamenává, je charakteristická: "změněným konceptem přirozeného práva... Začátek legislativy je shodný se zrušením patricijské vlády. Legislativa původně brala formu charismatických ustanovení asymetrických [guvernérů držících moc po omezený čas]. Ale brzy bylo přijato nové vytváření trvalého práva. Ve skutečnosti nová legislativa ze shromáždění se stala tak obvyklou, že vytvářela trvalý tok. Brzy byla čistě světská administrace spravedlnosti aplikovaná na právo nebo v Říme na instrukce soudce. Tvorba zákonů dosáhla takového téžavého stavu, že nakonec v Aténách byla na lidi směřována otázka, zda existující zákony by měly být zachovány nebo pozměněny. Tak se stalo akceptovaným předpokladem, že právo je uměle vytvářeno, a že by mělo být založeno na souhlasu těch, na které je aplikováno." (str. 170-171). Podobně ve středověkých městských státech Evropy "ustavení vlády lidu mělo podobné důsledky... To též chrtilo obrovské edice městských zákonů a kodifikovalo zvykové právo a soudní právo, čímž vytvářelo nadbytek nařízení všeho druhu a přemíru úředníků" (str. 172). V ruku v ruce se změnou konceptu práva šlo jiné politické vedení. "Politická spravedlnost lidového systému s jeho systémem oficiálního špehování, jeho preferováním anonymní žaloby, urychlování vyšetřovacích procedur proti magnátům a zjednodušené důkazní břemeno (pomocí "obecně známé věci") byly demokratickým protějškem benátských soudních procesů [aristokratického-patricijského] Koncilu deseti. Objektivně byl lidový systém identifikován pomocí:

vylouením všech členů rodin se šlechtický stylem života z úřadu; povinností prominentů slíbit dobré provádění činností; podrobení rodin prominentů pod kauci pro všechny členy rodiny; ustavení speciálního kriminálního práva pro politické přestupky magnátů, zvláště pro urážky cti člena lidu; zákaz šlechticům nabývat vlastnictví, které hraničí s vlastnictvím člena lidu bez svolení tohoto člena lidu... poněvadž šlechtické rodiny mohly být výslovně přijaty jakožto část populace, byly [nicméně] i lidové úřady téměř vždy obsazeny šlechtici.." (str. 160-161).

(17) Viz k této tendenci Edward Banfield, *The Unheavenly City Revisited* (Boston: Little, Brown, 1974).

(18) K tomu viz Murray N. Rothbard, "The Great Women's Lib Issue: Setting it Straight," v *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and Other Essays*; Michael Levin, *Feminism and Liberty* (New Brunswick, N.J.: Transaction Publishers, 1987).

(19) Viz Robert Nisbet, *Prejudices: A Philosophical Dictionary* (Cambridge, Mass.: Harvard University Press, 1982), str. 1-8, 110-117.

(20) Viz k tomu Murray N. Rothbard, "Kid Lib," in *Egalitarianism as a Revolt Against Nature and Other Essays*.

(21) Viz k tomu Allan C. Carlson, "What Has Government Done to Our Families?" *Essays in Political Economy* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1991); Bryce J. Christensen, "The Family vs. the State," *Essays in Political Economy* (Auburn, Ala.: Ludwig von Mises Institute, 1992).

(22) Viz k tomu Edward C. Banfield, "Present-Orientedness and Crime," in *Assessing the Criminal*, Randy E. Barnett and John Hagel, eds. (Cambridge, Mass.: Ballinger, 1977); David Walters, "Crime in the Welfare State," in *Criminal Justice?: The Legal System vs. Individual Responsibility*, Robert J. Bidinotta, ed. (Irvington-an-Hudson, N.Y.: Foundation for Economic Education, 1994); také viz James Q. Wilson, *Thinking About Crime* (New York: Vintage Books, 1985).

(23) Viz k tomu Seymour W. Itzkoff, *The Decline of Intelligence in America* (Westport, Conn.: Praeger, 1994); v idem, *The Road to Equality: Evolution and Social Reality* (Westport, Conn.: Praeger, 1992).